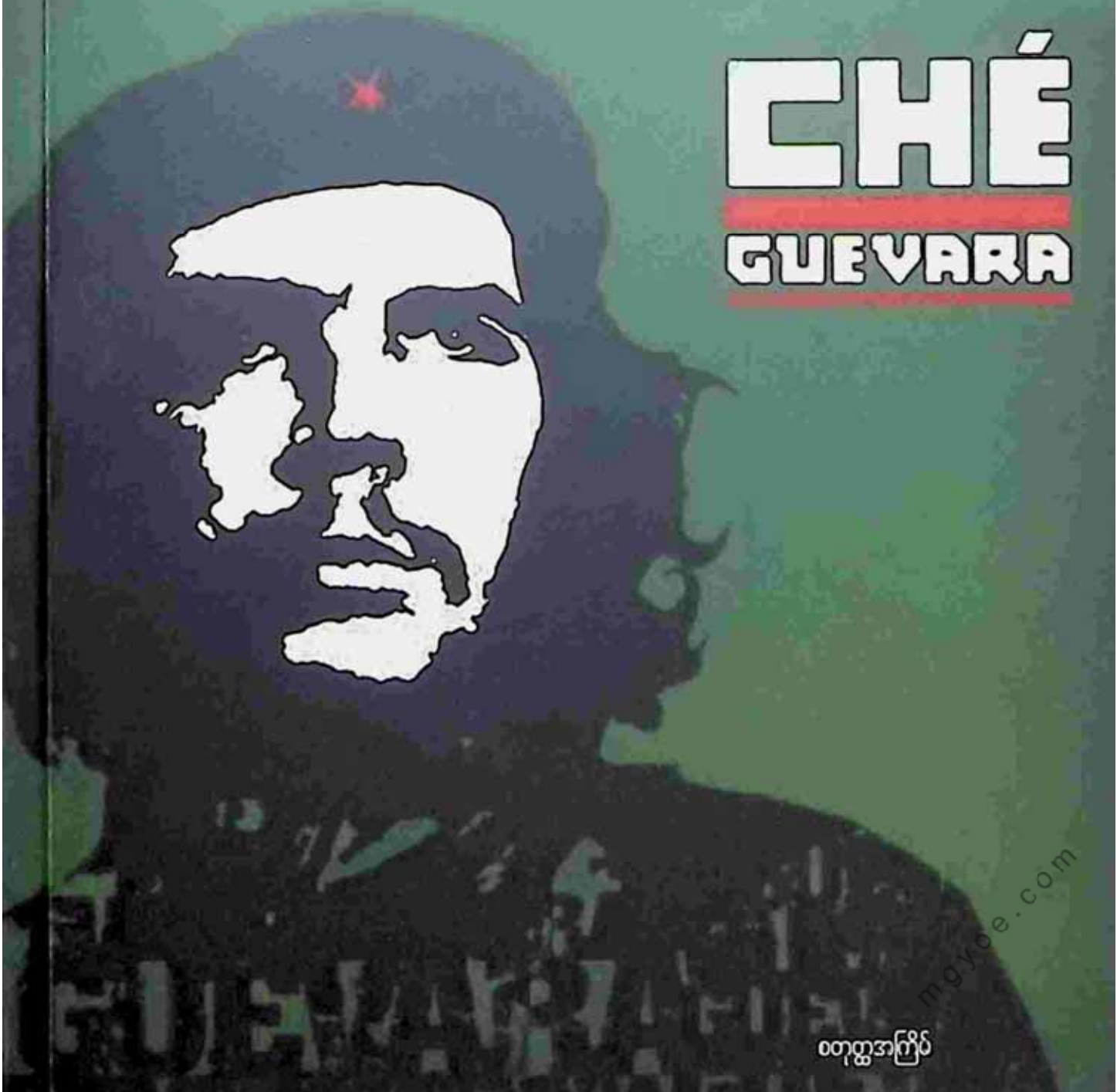

ရဲခေါင်ပြောက်ကျား

ချေရေ့ဗားရား

လင်းယုန်မောင်မောင်

CHÉ
GUEVARA

mgyc.com

LYM0001
3,000.00 KS

ရဲခေါင်ပြောက်ကျားချေငွေစားရား လင်းယုန်မောင်မောင်
စာမျက်နှာ ၂၇၁ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ× ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
၂၀၁၉၊ မတ်လ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၉ စိတ်ကူးချိုချို၏ တတိယအကြိမ်။
ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ရဲခေါင်ပြောက်ကျား
ချေငွေဗားရား
လင်းယုန်မောင်မောင်

mgyc.com

mgyc.com

ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက်စာရေးသူ၏အမှာစာ

ဤစာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် အာနက်စတို ချေဂွေ ဗားရား၏ ဘဝအတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချေဂွေဗားရားသည် ကျူးဘားပြည် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးကာလ အတွင်းကလည်းကောင်း၊ ကျူးဘားပြည် ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်ရေး ကာလအတွင်းကလည်းကောင်း ၁၉၅၉-၆၀ ခုနှစ်လောက်ကစ၍ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သလို ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကျူးဘားပြည်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ဟူသော ပြဿနာကို အကြောင်းပြု၍ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက အာရုံစိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ ၂ နှစ်ကျော်မျှ ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်ဘဲ ၁၉၆၇ ခု အောက်တိုဘာလအတွင်းက ဘိုလီဗီးယားပြည် တောတွင်းတစ်နေရာ၌ တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွား၍ ကျဆုံးသွားခဲ့ရာ သူကျဆုံးသော သတင်းသည် ကမ္ဘာတစ်ခု လုံးသို့ ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့ရပါသည်။

အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်က သူ၏ ထက်မြက်သည့် အတွေးအခေါ်များနှင့် ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သည့် တိုက်ပွဲများကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ချေဂွေ ဗားရားသည် သူ မကျဆုံးမီက ရေးသားခဲ့သည့် သူ၏ ‘နေ့စဉ်မှတ်တမ်း’ကို အကြောင်းပြု၍ ကျဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ် ကြောင်းသည် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ယင်းသို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက အာရုံစိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့်၊ ခံနေရသည့် ကမ္ဘာကျော် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ချေဂွေဗားရား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြုစုရာ၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အစဉ်အလာအတိုင်း အဘက်ဘက်က

ပြည့်စုံတိကျ စေရန်နှင့် ခိုင်လုံလေးနက်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ယူခဲ့၊ ပြုစုခဲ့ပါသည်။ ဤအတောအတွင်း ကျွန်တော်ရှာဖွေ စုဆောင်းရသမျှ စာအုပ် စာတမ်း သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းများနှင့် ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေများ၊ ရဲဘော်များက ကူညီရှာဖွေ စုဆောင်းပေးပို့ကြသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို ဂရုတစိုက် လေ့လာဖတ်ရှု၍ အချက်အလက်များ စုဆောင်းခဲ့ရပါသည်။ ယင်းသို့ စာအုပ် စာတမ်းများ ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေစုဆောင်း ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးမှ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုခဲ့ရာ ၉ လကျော် ၁၀ လ နီးပါးမျှ အချိန်ကြာခဲ့ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ချေဂွေဗားရား၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ စ၍ နောက်ဆုံး ဘိုလီဗီးယားပြည်တွင် ကျဆုံးခဲ့သည်အထိ သူ့ဘဝ ခရီးလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်လုံးကို တတ်နိုင်သမျှ ခြေရာကောက်၍ သူ၏လုပ်ဆောင်ကြိုးပမ်းချက်များ၊ သူ၏လှုပ်ရှားသွားလာမှုများနှင့် သူ၏ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်မှုများသာမက သူ၏ အတွေးအခေါ်များ၊ ယုံကြည်ချက်များ၊ ခံယူချက်များနှင့်တကွ သူ၏ကမ္ဘာကျော်ပြောက်ကျား သဘောတရားများကို လက်လှမ်းမီသမျှ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးပမ်းဖော်ပြထားပါသည်။

ချေဂွေဗားရား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ယခုကဲ့သို့ ခိုင်လုံတိကျ ပြည့်စုံစွာ ရေးသားပြုစုနိုင်ခဲ့သည်မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရဲဘော်များ၊ မိတ်ဆွေများ၏ အားပေးကူညီမှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။ ယင်းသို့အထောက်အထား စာအုပ်စာတမ်းများဖြင့် ကူညီခဲ့ကြသောဦးသာဘန်း (ကြေးမုံ)၊ ဦးစောလွင် (အိုးဝေ)၊ ဦးအုံးမြိုင် (ကုန်သွယ်ရေးအမှတ် ၈)၊ ဦးတင်အေး (လုပ်သားကောလိပ်)၊ တပ်ကြပ်ကြီး စိန်လှထွန်း (ပါတီဌာနချုပ် ပညာရေးဌာန)၊ ဦးညွန့်လွင် (ရွှေစင် ပုံနှိပ်တိုက်)၊ ဦးသန်းမောင် (ခင်နွယ်စာပေ)၊ ဦးမောင်မောင်ခင် (ယမင်းစာပေ) နှင့် မောင်ဇနိယ (ခါတော်မီစာပေ) တို့အားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ချီလီ ကဗျာဆရာကြီး ပက်ဘလိုနီရူဒါ၏ ကဗျာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာသို့ ကူညီပြန်ဆိုပေးခဲ့သော စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာအားလည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကိုအစအဆုံး ဂရုတစိုက် အပင်ပန်းခံ၍ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပေးခဲ့သော ဦးဝင်းအားလည်းကောင်း အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

ဤအမှာစာကို အဆုံးမသတ်မီ အထူးဖော်ပြလိုသော အချက်မှာ ဤ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားပြုစုရာ၌ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံခြားစာအုပ်တစ်အုပ်မှ

ဘာသာပြန်ဆိုခြင်းမဟုတ်မူ၍ ယခင်က ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် လေ့လာဖတ်ရှု ဆည်းပူးမိသလောက် မြန်မာစာကို မြန်မာဆန်ဆန် မြန်မာဟန်ဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ ရသမြောက်အောင် ကြံဆောင် ကြိုးစားရေးသားပြုစုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချစ်စွာသော ရဲဆော်စာဖတ် သူများ လေးစားစွာ အစီရင်ခံပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်
၁၉၆၈ ခု၊ အောက်တိုဘာ ၁၅

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က စာရေးသူ၏အမှာ

စင်စစ် ဤ “ရဲခေါင်ပြောက်ကျား ချေငွေဗားရား” အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ကို ၁၉၆၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးနောက် ‘ချေ’ ကျဆုံးခဲ့သည့် ၂ နှစ်မြောက် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော ၁၉၆၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင်မှ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းမှာ နယ်ကိုယ်စားလှယ်များထံ ပေးပို့ခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်စာအုပ်ဆိုင်များတွင် ၅ ရက်အတွင်း လုံးဝလက်ကျန်မရှိအောင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကုန်သွားခဲ့ပြီး နောက်ထပ်တောင်းသမျှ မပေးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ စာအုပ်ဆိုင်များတွင် ဝယ်မရသဖြင့် တိုက်သို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍လည်းကောင်း၊ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်၍လည်းကောင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းကြသည့် တစ်ဦးချင်းသမား စာဖတ်သူ ရဲဘော်များကိုလည်း စာအုပ်လက်ကျန်မရှိတော့ကြောင်း ဝမ်းနည်းစွာ တောင်းပန်ခဲ့ရပါသည်။ ဤအတောအတွင်း နယ်ကိုယ်စားလှယ်များထံမှ နောက်ထပ် အမှာစာများမှာလည်း စာဖြင့်တစ်မျိုး၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်တစ်ဖုံ၊ ကြေးနန်းစာဖြင့်တစ်သွယ် အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ နေ့စဉ် မပြတ် ရောက်ရှိနေပြန်ရာ ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းကို မူလက ရည်မှန်းသလို ၁၉၆၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလအထိ စောင့်ဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်တော့ဘဲ ရဲဘော် စာဖတ်သူများ၏ဆန္ဒနှင့် ကိုယ်စားလှယ်များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ ယခု ၁၉၆၉ ခု ဇန်နဝါရီလမှာပင် ထပ်မံ ပုံနှိပ်လိုက်ရပါသည်။

ယခု ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာ၌ အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ရဲဘော်စာဖတ်သူများအား တစ်ခုအစီရင်ခံလိုပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က ၂-၁-၆၉ ရက်နေ့စွဲပါ ကြေးမုံသတင်းစာ၊ စာကြေးမုံအခန်းတွင် ဆရာဦးကြီးမောင် (၄၅၃၁၃၁)က ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍

“လက်တင် အမေရိကန်နိုင်ငံများမှ အဖြစ်အပျက်များသည် အတန်ရှုပ်ထွေး၍ ယေဘုယျ မြန်မာစာရှုသူတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင် မရှိခဲ့ရာ နောက်တစ်ကြိမ် ရိုက်ခွင့်ကြိုလျှင် အခြေခံနိဒါန်း အနည်းငယ်မျှ ဖော်ပြပေးရန်လိုသည်” ဟူ၍ အကြံပေး ရေးသားခဲ့ပါသည်။

မှန်သည်။ ဆရာဦးကြီးမောင် ယူဆသည့်အတိုင်း လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများမှ အဖြစ်အပျက်များသည် ‘ရှုပ်ထွေး’သလောက် မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အများစုဖြင့် ‘အကျွမ်းတဝင်’ မရှိလှဘဲ ‘စိမ်း’နေခဲ့ပါသည်။ ဤ အချက်ကို ရှေးမဆွကပင် လက်ခံ သဘောပေါက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို စတင်ရေးသားပြုစုခဲ့စကပင် လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများအကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်သည့်နေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သလိုအတတ် နိုင်ဆုံး ခြယ်မှုန်း ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ ‘ချေ’သည် အာဂျင်တီးနားပြည်တွင် မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကို ဖော်ပြရင်း အာဂျင်တီးနားပြည်၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသည်များကို လည်းကောင်း၊ သူ ကျောင်းသားဘဝတွင် လှည့်လည်သွားလာခဲ့သော ချီလီ၊ ပီရူး၊ အီကွေဒို၊ ကိုလံဘီယာစသော နိုင်ငံများမှ အဖြစ်အပျက် အထွေထွေနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း နောက်ခံကားချပ်များအဖြစ် ရေးသား တင်ပြခဲ့ပါသည်။ အလားတူပင် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ ‘ချေ’ တစ် ယောက် နိုင်ငံရေးသမား တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှား၍ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့ရာ၌ သူ ကျက်စားရောက်ရှိခဲ့သည့် မက္ကစီကို၊ ကျူးဘား၊ ဘိုလီဗီးယားစသည့် နိုင်ငံများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အနေဖြင့် သိသင့်သိထိုက်သမျှ အဝင်ခွင့်ကျအောင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်သည် လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံများ အကြောင်း ကို ရေးသားပြုစုထားသည့် နိုင်ငံတကာရေးရာ ပညာပေးကျမ်းတစ်စောင် စာတစ်အုပ် မဟုတ်မူ၍ ကမ္ဘာကျော် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ချေငွေဗားရား ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်တစ်အုပ်သာလျှင်ဖြစ်ရာ ‘ချေ’၏အတ္ထုပ္ပတ္တိ အစီအစဉ်ကို ပြည့်စုံ ခိုင်လုံအောင် ဖော်ပြရင်း လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံများ အကြောင်း သိကောင်းစရာများကို အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် သူ့နေရာနှင့်သူ ‘မပေါ့မလေး’ရေးသား ခြယ်မှုန်းထားပါသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း လက်တင် အမေရိကန်နိုင်ငံများအကြောင်း သီးသန့်‘နိဒါန်း’ မရေးတော့ဘဲ ‘စာကိုယ်’တွင်

mgsee.com

ပါလိုသမျှပါအောင် ထည့်သွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ရှုပ်ထွေး
 ဖွေလီလှသော လက်တင် အမေရိကန် နိုင်ငံများအကြောင်းကို နိဒါန်းတစ်စောင်
 သီးသန့်ရေးသားရမည် ဆိုပါက အဆိုပါ နိဒါန်းကပင်လျှင် ကျမ်းတစ်စောင်
 တစ်ဖွဲ့ဖြစ်နေပြီး လေးသွားမည်စိုးသဖြင့် မူရင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် အကွက်ဝင်
 အောင် ကြံဆောင်ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော် စာဖတ်သူများ
 အနေဖြင့် စာတစ်အုပ်လုံး အစအဆုံး ဖတ်ရှုလေ့လာကြည့်မည် ဆိုပါက
 ကျွန်တော်၏ အထက်ပါ ရှင်းလင်းချက်ကို လက်ခံ သဘောပေါက်လိမ့်မည်ဟု
 တထစ်ချ ယုံကြည်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ စာကြေးမုံ ဆရာဦးကြီးမောင်၏ အကြံပေးချက်ကို ကျေးဇူး
 တင်စွာဖြင့် ပြန်ကြားရင်း ဤစာအုပ်ကို ယခင်ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခဲ့စဉ်က
 အတိုင်း တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ခြင်းမပြုဘဲ ယခုတစ်ဖန်
 ထပ်မံ၍ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

လင်းယုန်မောင်မောင်
 ၁၉၆၉၊ ဇန်နဝါရီ ၁၅

မာတိကာ

- ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာ က
- ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က စာရေးသူ၏အမှာ ဃ
- ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းများ
- စာအုပ်တစ်အုပ် (သို့မဟုတ်) သေနတ်တစ်လက် ၁
- တော်လှန်သော ကဗျာရေစီးကြောင်း ၁၂
- အာဂျင်တီးနားမှ ကျူးဘားသို့ ၂၄
- ကျူးဘော်တော်လှန်ရေး ဆက်ရန်ရှိသေးသည် ၃၆
- လက်နက်ကိုင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက် ၄၅
- တော်လှန်ရေးသည် ကလေးကစားသည့် အလုပ်မဟုတ် ၅၅
- နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက် ၈၉
- နိုင်ငံရေးတွင် ကျွမ်းကျင်ကြွယ်ဝသူ ၁၀၂
- ထက်မြက်ပြတ်သားသည့် စီးပွားရေးပါရဂူ ၁၁၅
- ကြောက်စရာကောင်းသည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ၁၂၆
- တန်ပြန်တော်လှန်ရေး ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ ၁၃၇
- တောင်အမေရိကမှ တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ၁၄၆
- တော်လှန်ရေး၏ ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု ၁၅၆
- ထာဝရ တော်လှန်ရေးသမား ၁၆၄
- အက္ခေအကောက်နှင့် အနှောင့်အယှက် ၁၇၄
- နောက်ဆုံးနေ့ရက်များ ၁၈၈
- ကြွလွင့်ခဲ့ရသော ကြယ်တစ်ပွင့် ၁၉၅
- မြို့ဖျက်၍မရနိုင်သော တော်လှန်ရေး ၂၀၅

စာတစ်အုပ်ကြောင့် အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံး နုတ်ထွက်ရခြင်း	၂၁၅
‘နေ့စဉ်မှတ်တမ်း’အရေးတော်ပုံနှင့် စီအိုင်အေ အရှုပ်တော်ပုံ	၂၂၆
ရဲဘော်မသေ	၂၃၈
နောက်ဆက်တွဲ	၂၅၀
ကျူးဘားဝန်ကြီးချုပ် ကပ်စထရို၏မိန့်ခွန်း	
အထောက်အထား အကိုးအကားပြုခဲ့သော စာအုပ်စာတမ်းများ	

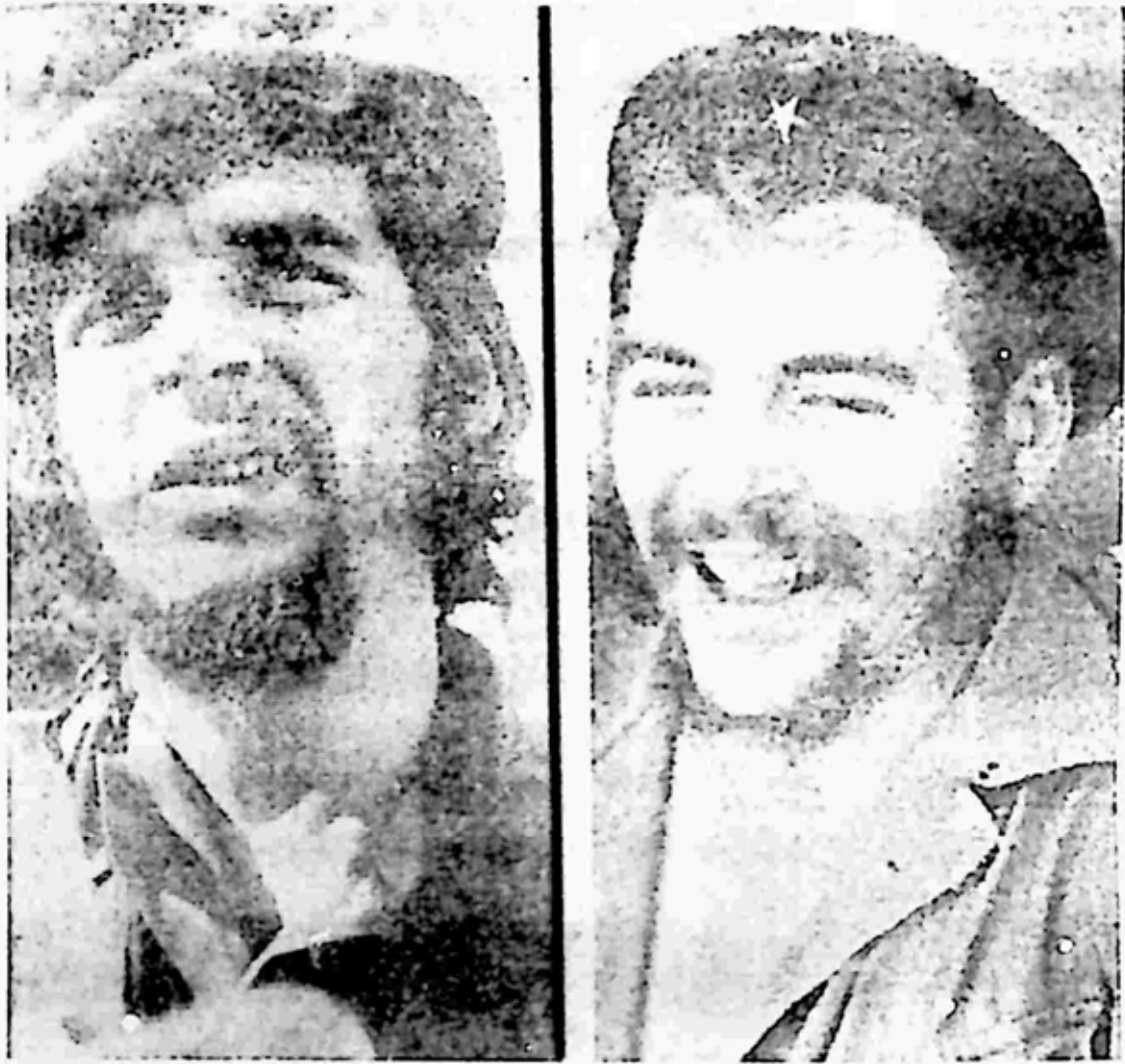
အာဂျင်တီးနားပြည်
အရှေ့မြောက်ဒေသ၊
ရိုစာရီယိုမြို့ကလေး၌
၁၉၂၈ ခု၊ ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင်
ငွေဗားရားကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။

ဇန့်စ်သားအရွယ်က ငွေဗားရား
(၁၉၃၇)

ငွေဗားရား (၁၉၅၂)

ပုံ-၁။ ရဲခေါင်ပြောက်ကျား ချေ-ဝေဗားရား
(၁၉၅၀)

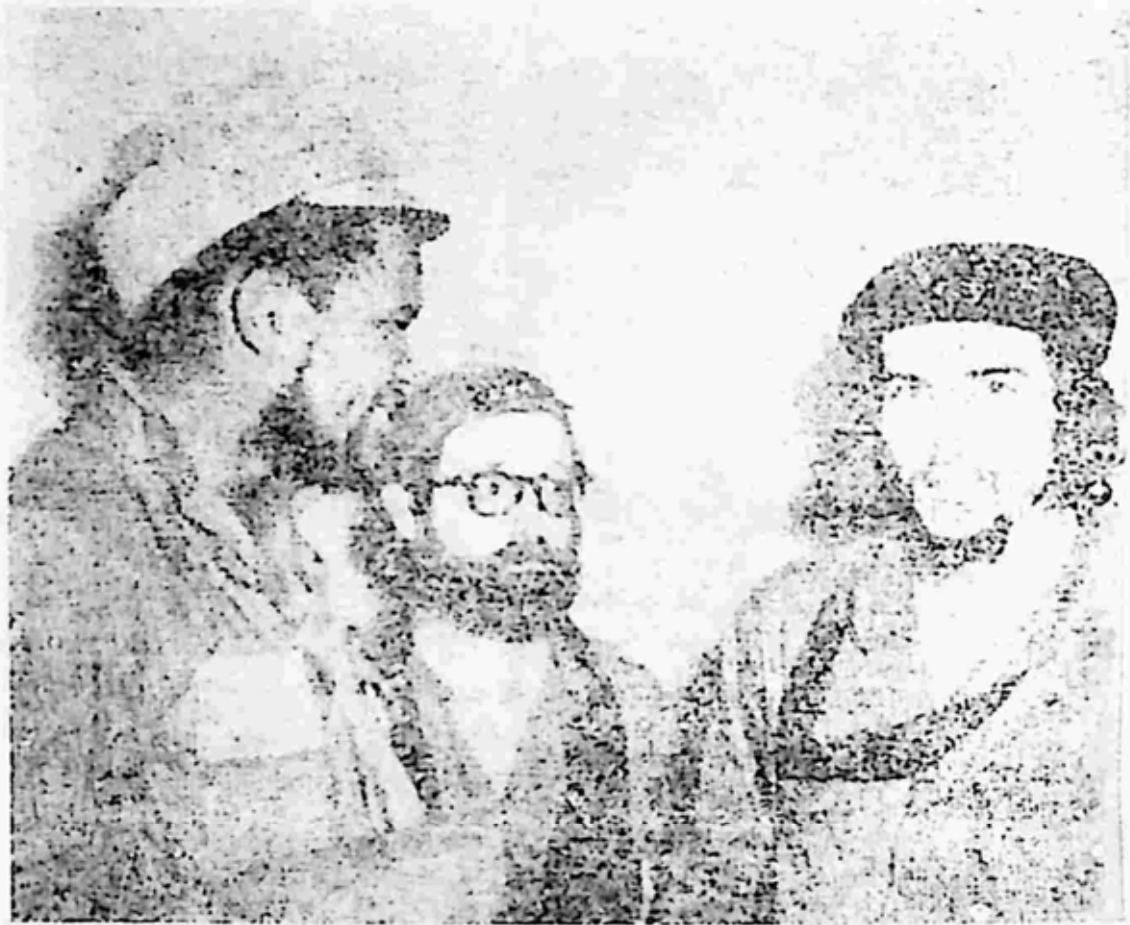
(၁၉၆၀)

ပုံ-၂။ ကပ်စထရီနှင့်
ငွေဗားရား (၁၉၆၀)

ပုံ-၃။
ငွေဗားရားနှင့် ကပ်စထရီ
(၁၉၆၀)

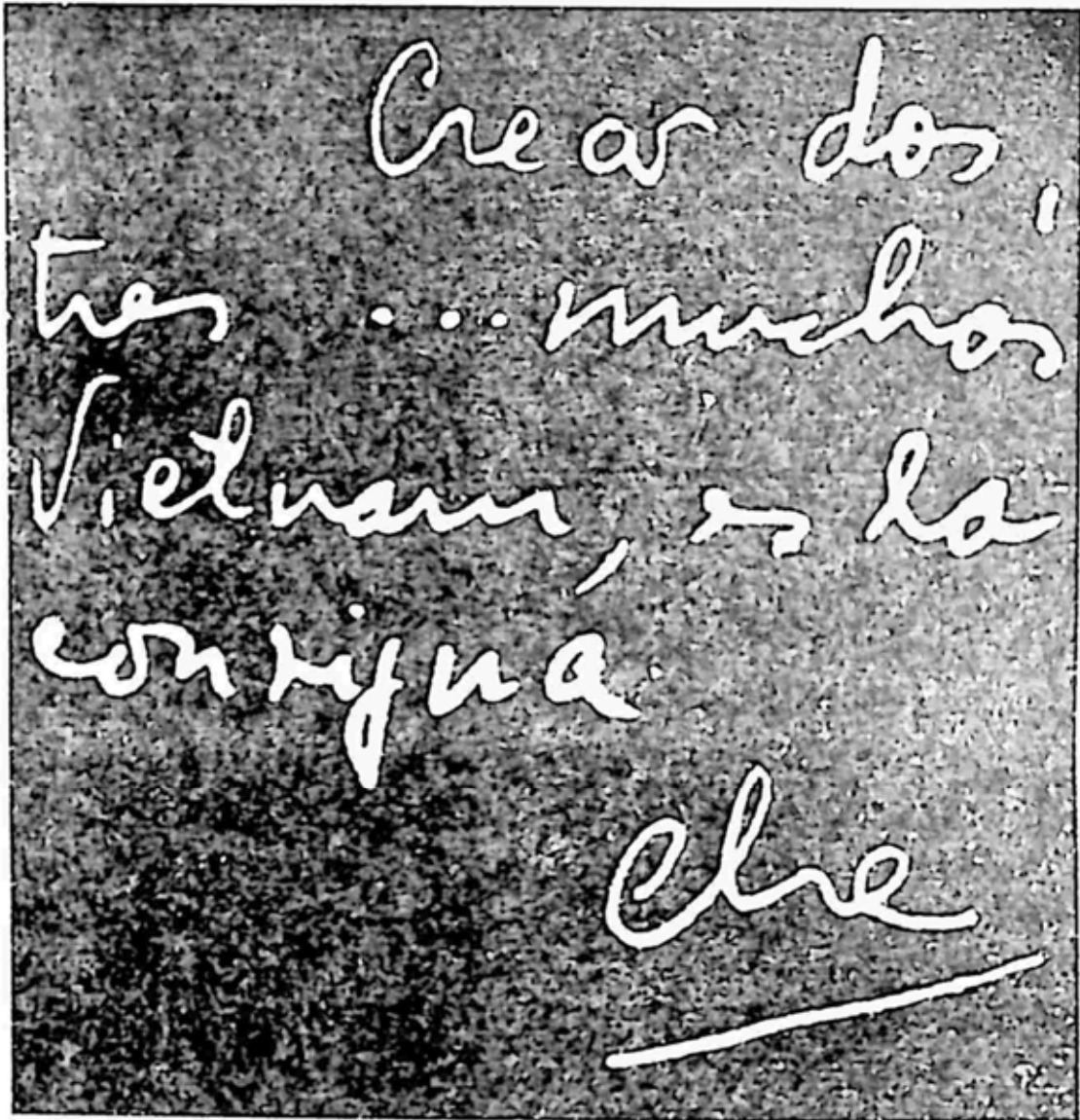
ပုံ-၄။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးအတွင်းက ဂွေဗားရား (ယာအစွန်) နှင့် သူ၏တပ်မှူးများကို တွေ့မြင်ရပုံ

ပုံ-၅။ အားလပ်ချိန်တွင် စာပေလေ့လာနေသော ဂွေဗားရား

ပုံ-၆။ အပန်းဖြေနားနေသော ဂွေဗားရား

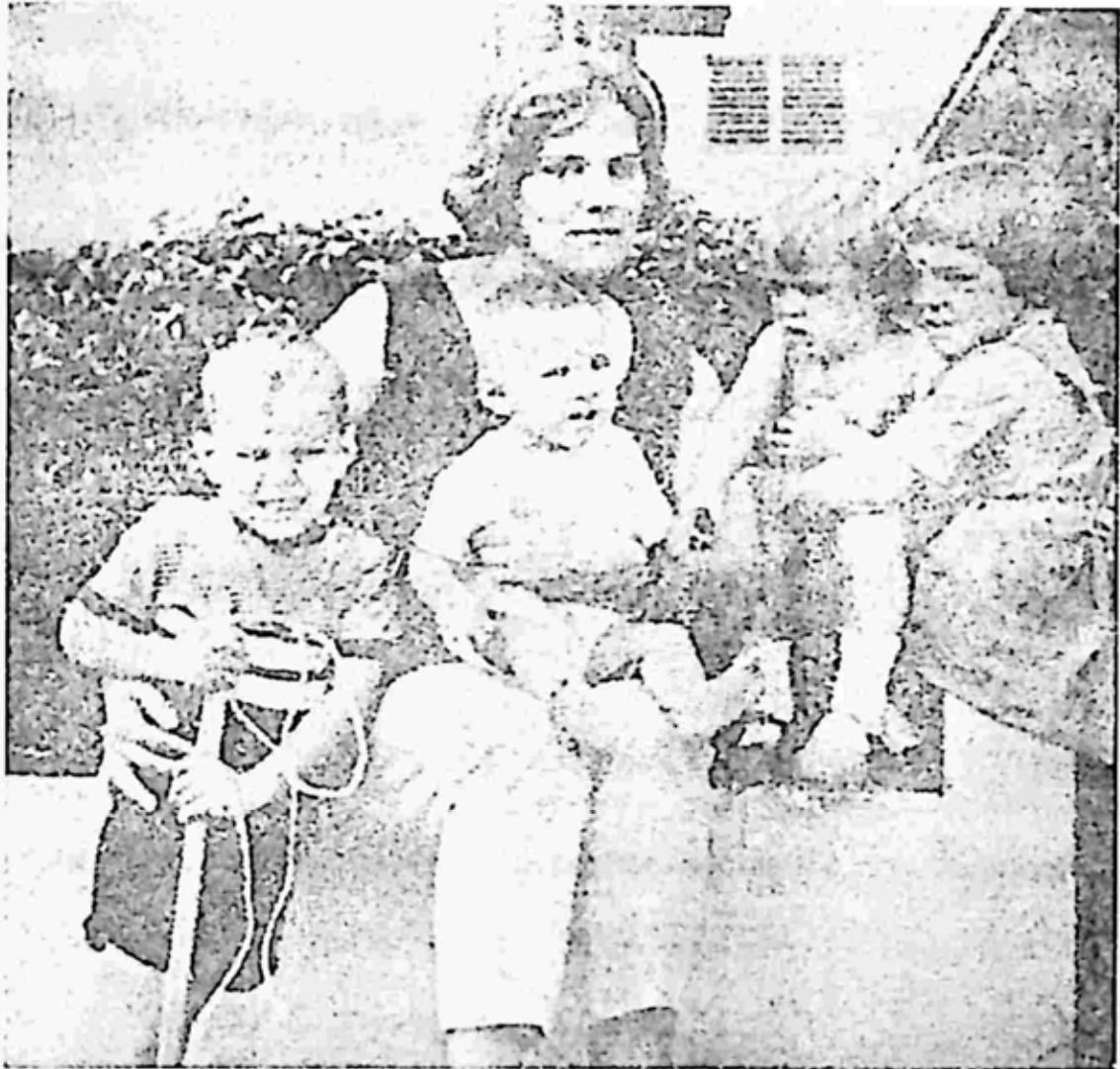
ပုံ-၇။ ဗီယက်နမ်လိုနိုင်ငံတွေ အများအပြားပေါ်ပေါက်လာအောင် ကြိုးပမ်းကြဟူ၍ လှုံ့ဆော်ခဲ့သော ဝွေဗားရား၏လက်ရေးစာမူ

ပုံ-၈။ တောတွင်းတစ်နေရာမှ ဝေဗားရား(အလယ်)နှင့် ပြောက်ကျားရဲဘော်များ

ပုံ-၉။ ဘိုလီးဗီးယားတောတွင်းတစ်နေရာမှ ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဓာတ်ပုံထဲမှ
ဂွေဗားရားနှင့် ပြောက်ကျားမယ် တန်နီယာ

ပုံ-၁၀၀။ တိုက်ပွဲတွင် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ဓာတ်ပုံထဲမှ
ဂွေဗားရား၏ ဇနီးနှင့် ကလေးများဟု ယူဆရသောပုံ

ပုံ-၁၁။ တိုက်ကြီးသုံးတိုက် ကွန်ဖရင့်တွင်တွေ့မြင်ခဲ့ရသော
ဂွေဗားရား၏ဇနီး(ဝဲ)နှင့် ရောလ်ကပ်စထရို၏ဇနီး(ယာ)

ပုံ-၁၂။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင်ပါရှိခဲ့သော ရုပ်ဖျက်ထားသော
ဂွေဗားရား၏ဓာတ်ပုံ

ပုံ-၁၃။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်က ကျားဘားပြည်တွင် တွေ့မြင်ရသော
ဂွေဗားရား၏ အနီးကပ်ဓာတ်ပုံ

ပုံ-၁၄။
ဘိုလီးဗီးယားအစိုးရက
ငွေဗားရားဟုယူဆခဲ့သော
နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ပေါ်မှ
ဓာတ်ပုံ

ပုံ-၁၅။
ကျူးဘားတော်လှန်ရေးအစိုးရ
စက်မှုလက်မှုဝန်ကြီး ငွေဗားရား

12. 45

Alejandro :

1º Deben acelerar el traslado de todo el batallón,

2º La emboscada con 5 hombres se irá corriendo a combates de la retirada hasta ponerla en la base del camino de mancha

3º Los prisioneros y heridos quedarán en ese punto hasta nueva orden.

4º Aceleraremos la instalación de la otra emboscada cuando llegue Joaquín que se hará cargo de ella. Debe venir inmediatamente que él que él que.

5º Cuando acaben el interrogatorio retornar y no dejar hombre en función

Ramón 7 -

ပုံ-၁၆။ တိုက်ပွဲမှမ်းဆီးရမိခဲ့၍ ငွေဗားရား၏လက်ရေးဟုယူဆရသော စစ်ဆင်ရေးအမိန့်မှရင်း

Quando estas

Otro día me acordé de un
día en el castillo de Arcadia, cuando
el camino con un salto al brío.

Hay de esto con diez
años, los acabo otra cosa de diez-
dada. Igual recuerdo, me acordaba
de un río muy profundo y muy ancho,
lo recuerdo por un río italiano. Tal día
no soy tan malo.

Todo ha cambiado en estos
días que soy mucho más consciente, con
razones más esta conciencia y después
llego en la lucha cuando como una
plena por los pueblos que luchan por
libertad y son conscientes un momento.

ပုံ-၁၇။ မိခင်ဖြစ်သူထံ ပေးပို့ခဲ့သည့် ငွေစားရား၏လက်ရေးမူ

ပုံ-၁၈။

ရုပ်ဖျက်ရန်
မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေစဉ်
ငွေဗားရားအား တွေ့မြင်ရပုံ

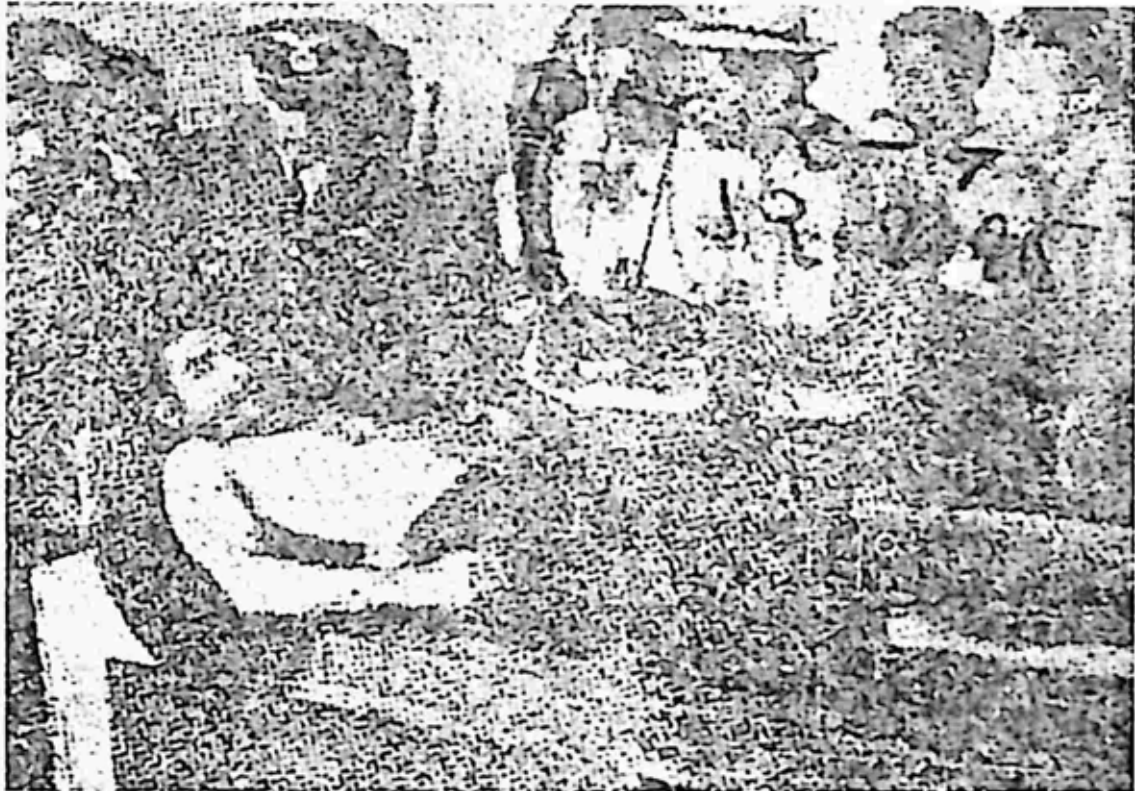

ပုံ-၂၀။

ပိပိယိယိရုပ်ဖျက်ထားသည့်
ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်
ငွေဗားရား

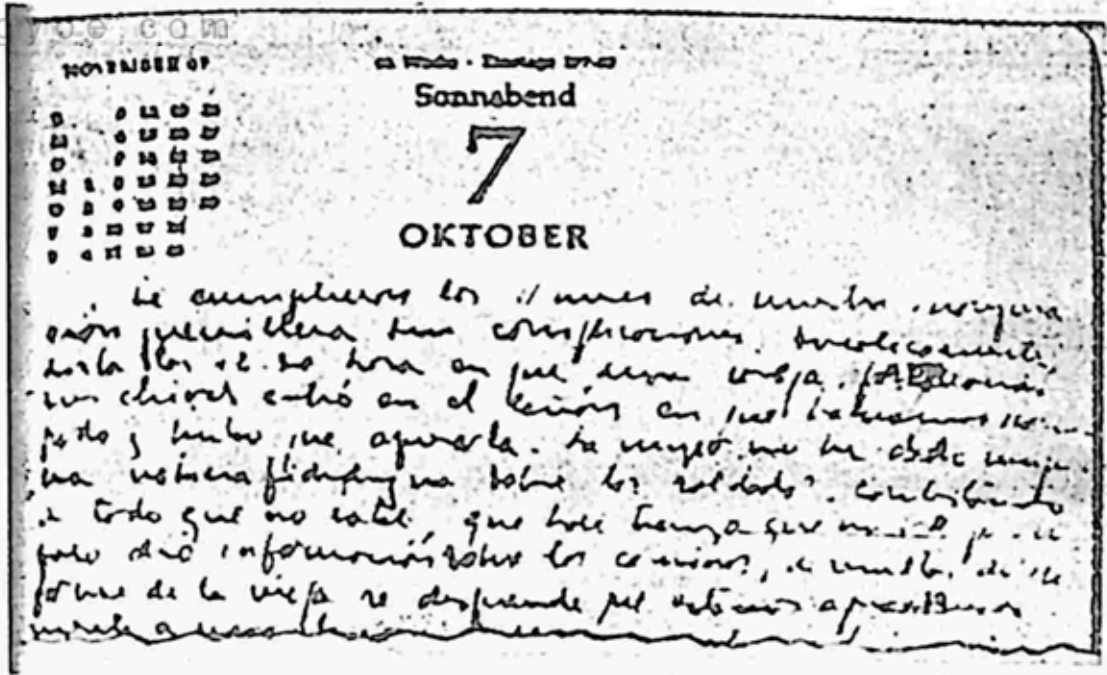
ပုံ-၂၁။ ဘိုလီးဗီးယားပြည် တောတွင်းတစ်နေရာတွင်
လှည့်လည်သွားလာနေသော ဂွေဗားရား

ပုံ-၂၂-၁နှင့်၂။ နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ကြရသော ဝေဗားရား၏ရုပ်အလောင်း

ပုံ-၂၃။ ငွေစားရား၏ရုပ်အလောင်းကို ဘိုလီးဝီးယားပြည်သူများ
ကြည့်ရှုနေကြစဉ်

ပုံ-၂၅။ ၇-၁၀-၆၇ နေ့က ဂွေဗားရား နောက်ဆုံးရေးသားခဲ့သည့်
နေ့စဉ်မှတ်တမ်း

ပုံ-၂၆။ ဂွေဗားရား၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို
ကပ်စထရိုက် လျှို့ဝှက်ပေးပို့ခဲ့သည့် ဘိုလီး
ဗီးယား ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး အာဂွေးဒတ်စ်

ပုံ-၂၇။ ဂွေဗားရား၏
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော
ရမ်းပတ်မဂ္ဂဇင်း
အယ်ဒီတာချုပ်
ရောဘတ်စချီးယား

ဂွေဗားရာ:

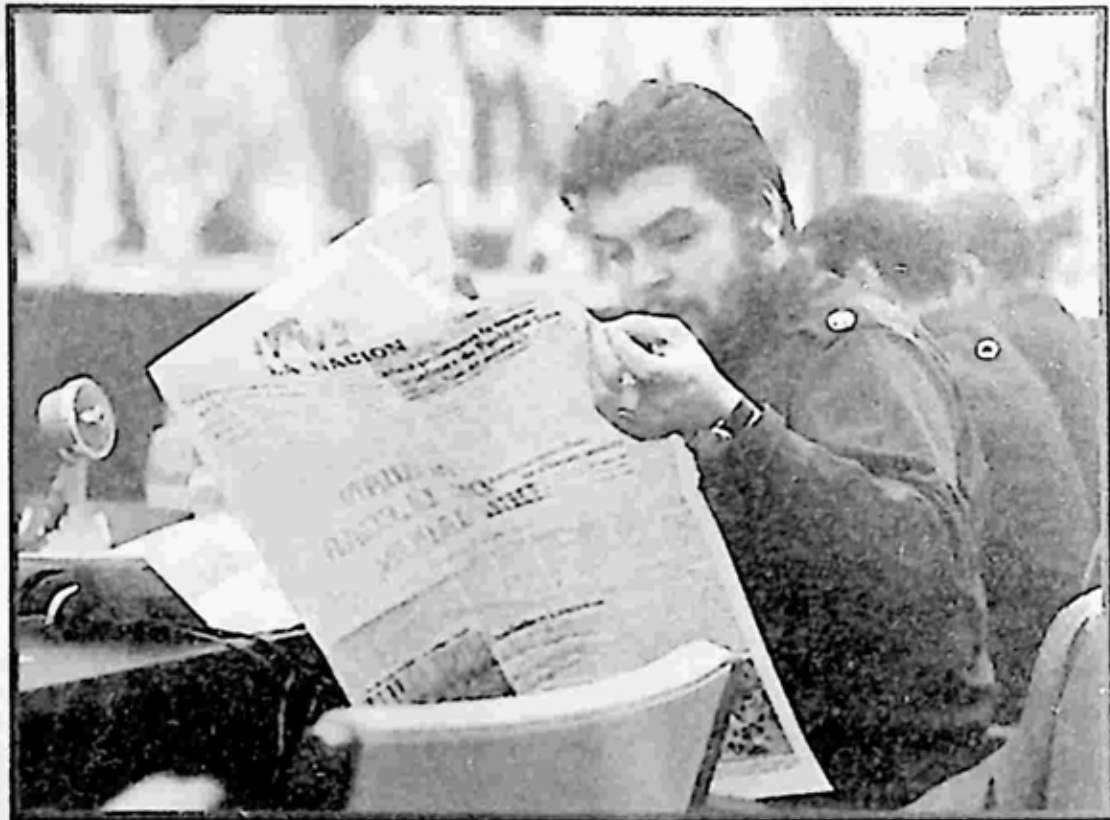
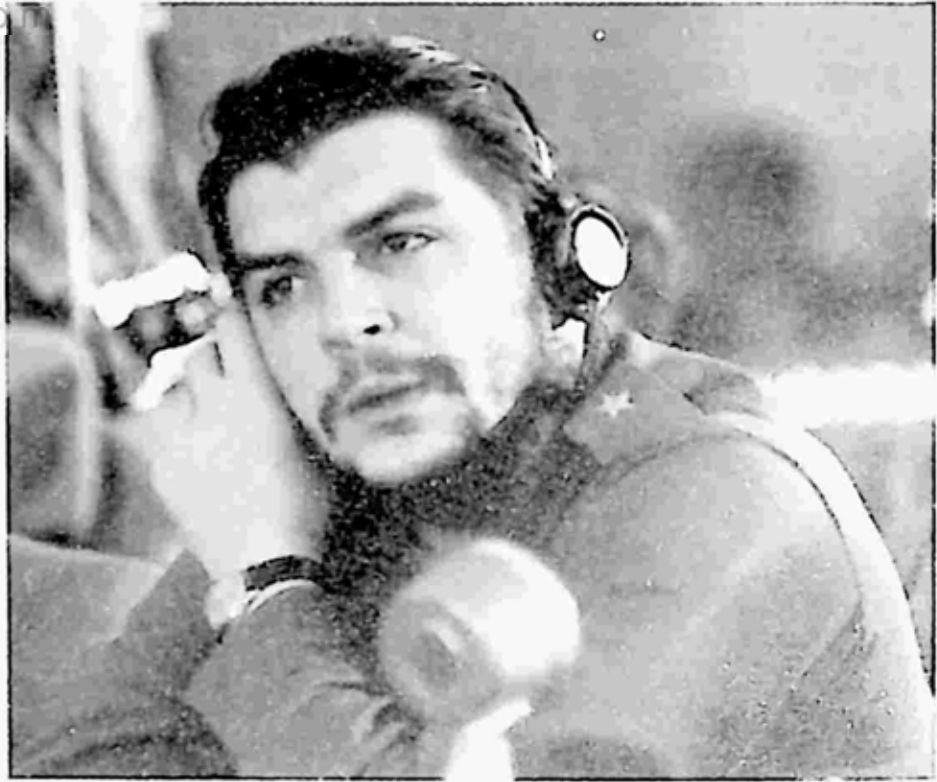

ဂွေဗားရာ: (၁၉၆၄)

ဘိုလီးပီးယားရောက် ငွေဗားရား

ရေစားရား (၁၁-၁၂-၆၄)

ကွပ်မျက်ခြင်းခံခဲ့ရသော ဘိုလီးဗီးယားစစ်သား၏ ထမ်းစင်ရှေ့၌ တွေ့ရသူ
ငွေဗားရား

Para Miguel Urin: Miami Enero 07, 1995
*Recuerdo de este 9 de Octubre 1967 en "La Higuera", Bolson, donde
 guiso al cambié un poco la historia a nuestro favor. Con especial
 afecto a mi compañero Brigadista. Fidel Rodriguez*

မကွပ်မျက်မီ နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ဘိုလီးဗီးယားအကျဉ်းထောင်သို့
 ချေဂွေဗားရားအား သယ်ဆောင်လာစဉ်

မိသားစုနှင့်အတူ
တွေ့ရသည့် ဂွေဗားရား

ကျားဘားနိုင်ငံ
ဟာဗာနားမြို့တွင်
ချက်စ်ထိုးနေသူများကို
စိတ်ဝင်တစား
အားပေးကြည့်ရှုနေသည့်
ဂွေဗားရား

ကွန်ဂိုရောက် ချေ-ငွေဗားရား

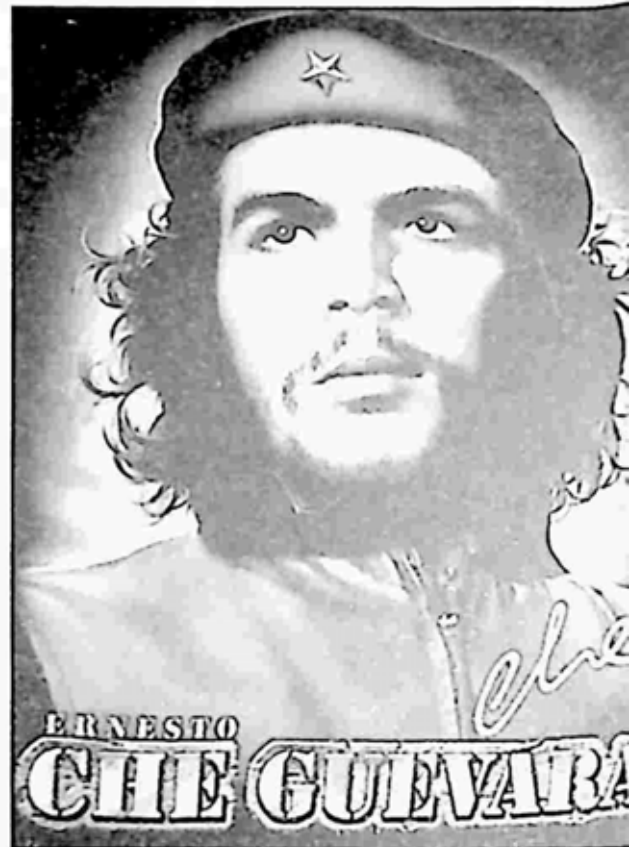
(Jo)

m g y o e . c o m
statue of che guevara
santa clara cuba

ကျားဘား၏
ဆန်တာကလာရာတွင်
တွေ့ရသော
ချေငွေဗားရားရုပ်တု

The town of Valle Grande where Che Guevara was executed on
October 9, 1967

ချေး-ဝေ့ဗားရားအကြောင်း ရုပ်ရှင်ပိုစတာများ

စာအုပ်တစ်အုပ် သို့မဟုတ် သေနတ်တစ်လက်

အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထလောက်အောင် ဖုထစ်လုံးကျစ်နေသော လက်မောင်း ကြွက်သားများဖြင့် ကိုယ်ကာယ ထွားထွားကြွားကြွား မားမားရားရား ရှိလှသော ပန်းပဲသမားတစ်ယောက်သည် တရဲရဲမြည်နေသော မီးကျည်မီးခဲများအတွင်းမှ ရဲရဲနီနေသော သံတုံးကြီးတစ်ခုကို ရှည်လျားကြီးမားလှသည့် ညှပ်ကြီးဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ညှပ်၍ဆွဲယူလိုက်၏။ ထို့နောက် ယင်းသံတုံး သံခဲကြီးကို ပေပေါ် တွင်တင်၍ ဝဲဘက်လက်မှညှပ်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကိုင်လျက် ယာဘက်လက်မှ တုတ်ခိုင်ကြီးမားလှသည့် တူကြီးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ အားပါးတရ အချက်ကျကျ ထုနှက်လိုက်လေသည်။

ထုထည်ကောင်းလှသည့် အောက်ခံပေအပြင်၏ မာကျောမှု၊ တုတ်ခိုင်လှသည့် တူကြီး၏ အလေးချိန်ကြီးမားမှု၊ ခွန်အားပြည့်ဝလှသည့် ပန်းပဲသမားလက်မှ အရှိန်ပြင်းထန်မှု ဤသုံးခုတို့ ပေါင်းစပ်ထိတွေ့ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံသည်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရိုက်ခတ်တုန်ဟည်း၍ ပထဝီမြေကြီးပါ တစ်ချက်တစ်ချက် သွက်သွက်ခါသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

အဟန်ငယ် ထုသားပေသား ရလတ်သော် ပန်းပဲသမားသည် ရှိရင်းစွဲ မူလထက် ကျစ်လျစ်မာကျောလာဟန်ရှိသော သံတုံးကြီးကို မီးကျိုးမီးခဲများအတွင်း ပစ်သွင်းလိုက်ပြန်၏။

တစ်ခဏအတွင်း မီးကျိုးမီးခဲများသည် တရဲရဲမြည်လာကြပြန်၏။ သံတုံး သံခဲကြီးမှာလည်း ရဲရဲနီလာပြန်၏။ တစ်စတစ်စ အပူရှိန်ပြင်းပြလာသည်နှင့်အမျှ သာမန်မျက်စိဖြင့် ကြည့်မရလောက်အောင် တောက်လောင်စူးရှလာ၏။

တစ်ဖန် ပန်းပဲသမားသည် အပူရှိန်လွန်ကဲ၍ ရဲရဲနီသည်ထက် နီနေ
သော သံတုံးသံခဲကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ညှပ်ဖြင့်ဆွဲယူလိုက်ပြန်၏။
ထို့နောက် ပေပေါ်တွင်တင်ကာ ယခင်တစ်ကြိမ်ကလို တူကိုကိုင်လျက် အရှိန်
ပြင်းစွာဖြင့် အခါခါ ထုပြန်နှက်ပြန်၏။

တူသံတစ်ချက်ထွက်လေတိုင်း ထွက်လေတိုင်း ပေပြင်ထက်မှ သံတုံး
သံခဲ၏အပေါ်ယံ သံကြွပ်သံဆတ်တို့သည် မီးမှုန်မီးပွား မီးပန်းများပမာ ဖြာခနဲ
ဖြာခနဲ ဖွာရရာကြိပြန်သည့်အသွင် စဉ်၍ စဉ်၍ ကျလာ၏။ ပေပြင်ထက်မှ
သံတုံးသံခဲသည် ပို၍ပို၍ ခိုင်မာ သိပ်သည်းလာ၏။

ယင်းသို့ မီးကျိုးမီးခဲများအတွင်း အခါခါ မီးသင်း၍ ပေပြင်တွင်
အဖန်ဖန်တင်ကာ တူဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ထုလေနှက်လေသော် အဆိုပါ သံတုံး
သံခဲသည် ရုပ်ဝတ္ထု ခြပ်သဘောအရ မာကျောမှု၊ သိပ်သည်းမှု၊ ကျစ်လျစ်မှု၊
ခိုင်မာမှုအစုစုတို့ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသောအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ အချုပ်အားဖြင့်
ဆိုရလျှင် ထုသားပေသားရ၍ သံမဏိပမာ ဖြစ်လာခဲ့သတည်း။

ဤအဖြစ် ဤသနစ်၏ သဘောသဘာဝ ဥပမာ ဥပမေယျကို ခံယူ၍
ကမ္ဘာသမိုင်း၏ အစီအစဉ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် အကဲခတ် လေ့လာလိုက်သည်
ရှိသော် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများ၏ တပ်ဦးမှ အောင်လံကိုလွှင့်ထူ၍ ထာဝစဉ်
မားမားမတ်မတ် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှေ့ဆောင်ချီတက်ခဲ့ကြရသူများသည်
ထုသားပေသားရခဲ့ကြသည့် သံမဏိသူရဲကောင်း သံမဏိခေါင်းဆောင်များပင်
ဖြစ်သတည်း။

သူတို့သည် အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများ၏ ပြင်းထန်ကြီးမားသော လှုပ်ရှား
မှု၊ ရုန်းကန်မှုနှင့်တော်လှန်မှုများအတွင်း အဖန်ဖန် 'မီးသင်း'ခဲ့သူများ ဖြစ်
ကြ၏။ သူတို့သည် အုပ်စိုးသူ လူတန်းစား၏ ရက်စက်ဆိုးရွားလှသည့်
သွေးစုပ်မှု၊ ညှဉ်းပန်းမှုနှင့် ဖိနှိပ်မှုများအတွင်း အကြိမ်ကြိမ် ထုသားပေသား
ရခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။ အဆုံး၌ကား သူတို့သည် မာကျောမှု၊ သိပ်သည်းမှု၊
ကျစ်လျစ်မှုနှင့် ခိုင်မာမှု အစုစုတို့ဖြင့် ပြီးပြည့်စုံ၍ မဖောက်မပြန် အလံမလှဲဘဲ
ရန်သူကို ရန်သူလို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည့် သံမဏိသူရဲကောင်းများ
ဖြစ်လာကြသတည်း။

အထူးသဖြင့် ၂၀ ရာစုနှစ်၏ ပထမထက်ဝက်ပိုင်း (၁၉၀၀-၁၉၅၀)နှစ်
များအတွင်း ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ 'အလုပ်သမား
လယ်သမားများ၏ ပြင်းထန်ကြီးမားလှသော မဟာအောက်တိုဘာ ဆိုရှယ်လစ်

တော်လှန်ရေး ၁၉၁၇ အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က သန်းပေါင်း ၆၀၀ ကျော်ရှိသည့် အဖိနှိပ်ခံ တရုတ်ပြည်သူများ၏ ရှည်လျားကြမ်းတမ်းလှသော ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေးနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများ၊ (၁၉၂၄-၄၉) အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ လူတန်းစားပေါင်းစုံ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည့် ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလှသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မျိုးချစ်စစ်ပွဲကြီး (၀၁) ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး (၁၉၃၉-၄၅)အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း ယင်းသို့ထုသား ပေသားရခဲ့သည့် သံမဏိခေါင်းဆောင်၊ သံမဏိသူရဲကောင်းများကို ပြည်သူအများ မှတ်သားတွေ့မြင် နိုင်ကြမည်ဖြစ်၏။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၏ ဤမှာဘက် ရာစုနှစ်ဝက်အတွင်း နိုင်ငံအများအပြားတွင် ယင်းသို့ သမိုင်းဝင် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့်နည်းတူ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၏ ဤမှာဘက်ပိုင်း (၀၁) ၂၀ ရာစုနှစ်၏ ဒုတိယထက်ဝက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံတကာမှ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများနှင့် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ အခြယ်လှယ်ခံ လူတန်းစားများ၏ ကြည်ညိုလေးစား အားထားဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား အခြားသူမဟုတ်။

တိုင်းပြည်ငယ်သလောက် အရှိန်အဝါကြီးမားလှသည့် ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကာလအတွင်း အခါခါ ‘မီးသင်း’လာခဲ့၍ လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံများ၏ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများတွင် အကြိမ်ကြိမ် ‘ထုသားပေသား’ရလာခဲ့ပြီး အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်မှ အခြယ်အလှယ်ခံ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူများအတွက် မားမားမတ်မတ် ပြည်ပြတ်သားသား ရပ်တည်ကာ ခိုင်ခံ့မာကျောသလောက် မဖောက်မပြန်၊ အလံမလှဲဘဲ၊ ရန်သူကို ရန်သူလို သဲသဲမဲမဲ တိုက်ပွဲဝင်သွားခဲ့သည့် ထာဝရ တော်လှန်ရေးသမား သံမဏိ ပြောက်ကျား ‘ချေငွေဗားရား’ပင်တည်း။

သူ၏နာမည်အပြည့်အစုံမှာ အာနက်စတို ချေငွေဗားရား ဖြစ်၏။ ဤ နာမည်တွင် ‘ချေ’ဟူသော အမည်မှာ မူလအမည်ရင်းတွင် ပါသည်မဟုတ်။ နောင်အရွယ်ရောက်ကာ ကြီးပြင်းချိန်ကျမှ တွင်လာသောအမည် ဖြစ်၏။ သူ၏ အမိနိုင်ငံဖြစ်သော အာဂျင်တီးနား၌ ‘ချေ’ဟူ၍ အသံထွက်သည့် ဝေါဟာရမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောရာတွင် အမည်ကို မခေါ်လိုလျှင်

သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် နေထွက်မှ နေဝင်အထိ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား
ဖောက်ကား ရောင်းဝယ်၍ လုပ်ငန်းအသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် နေချင့်စဖွယ်ရှိသည့်
သာမန်မြို့ တစ်မြို့သာဖြစ်၏။ သကြားစက်၊ ဂျုံစက်နှင့် အရက်ချက်စက်ရုံများ
ဖြင့် အလုပ်သမားများ စည်စည်ကားကား သွားလာလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည့်
ခေတ်မီ မြို့တစ်မြို့သာဖြစ်၏။

ဤသို့အားဖြင့် ထူးခြားသည့် ဂုဏ်အင်လက္ခဏာဟူ၍ ဤမြို့ကလေး
တွင် ဘာတစ်ခုမှ မမြင်မတွေ့ရဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော
ထူးခြားသည့်ဂုဏ်အင်၊ မှတ်တမ်းတင်ရမည့် လက္ခဏာအဖြစ် ပြစရာတစ်
ကွက်၊ ပြောစရာတစ်ချက် ကျန်ရှိနေ၏။

ယင်းအကွက်၊ ယင်းအချက်ကား အခြားမဟုတ်။ နောင်အခါသမယ
အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး၊
တိုက်ပွဲကာလ၌ ရောင်နီဦးမှ မိုးသောက်ကြယ်ပမာ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းကို
ညွှန်ပြခဲ့သည့် သံမဏိပြောက်ကျား ‘ချေငွေဗားရား’သည် ထိုမည်သော
အာဂျင်တီးနားပြည်၊ အရှေ့မြောက်ဒေသ၊ ပါရာနာမြစ်ကမ်းပေါ်မှ အဆိုပါ
ရိုစာရီယိုမြို့ကလေး၌ ၁၉၂၈ ခု၊ ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် မီးရှူးသန့်စင်
ဖွားမြင်ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

မိဘနှစ်ပါးတွင် သားသမီး ၅ ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည့်အနက်
ချေငွေဗားရား သည် သားကြီးဩရသဖြစ်၏။

ချေငွေဗားရားသည် နောင်ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ၌ သေနတ်ကို
လက်ကမချဘဲ ပြောက်ကျားဘဝဖြင့် နယ်ချဲ့သမားနှင့် ဖောက်ပြန်သောအစိုး
ရများကို နိုင်ငံတကာလှည့်လည် သွားလာ၍ မရပ်မနား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်မှာ
မျိုးရိုးဇာတိကြောင့်ပင်လောဟု စောကြောစရာရှိ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
သူ၏ မိဘနှစ်ပါးအနက် အမိဖြစ်သူ စီလီယာ ဆာနာသည် အိုင်းရစ်ခေါ်
အိုင်ယာလန်သွေးပါသူ ဖြစ်၏။ အိုင်ယာလန် အမျိုးသားများသည် ပထမကမ္ဘာ
စစ်ကြီး (၁၉၁၄-၁၈)အတွင်းက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားအား အကြမ်းဖက်
လက်နက်စွဲကိုင်ကာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးတွင် သမိုင်းဝင်လောက်
အောင် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ အာနက်စတို ဂွေးဗားရားလင့်ချ် ဖြစ်၍ အာဂျင်
တီးနား အမျိုးအနွယ်မှ ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်၏။

၁။ Ernesto Guevara Lynch.

ချေငွေဗားရားအား ဖွားမြင်သည့်အချိန်တွင် သူ၏ဖခင် လင့်ချိ မှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်၍ သူတို့မိသားစုမှာ လူလတ် တန်းစား အိမ်ထောင်တစ်ခုအဖြစ် တင့်တောင့်တင့်တယ် ချောင်ချောင်လည် လည် စားနိုင်သောက်နိုင်သည့် အဆင့်အတန်းမျိုး ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ငွေဗားရားသည် ငယ်စဉ်က အလွန်ရောဂါထူ၍ ချူချာလှသည့်ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ သူ့မိဘများက ပိုးမွေးသလို မွေးလာခဲ့ရ၏။ မကြာခဏ အအေးပတ်၍ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်သည့် ရောဂါကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ခံစားခဲ့ရ၏။

နေ့ရှိသရွေ့ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် လူမမာ ရှုနာရိုက်ကုန်းကလေး ဖြစ်နေရှာသော ငွေဗားရားအား ကြီးမားလှသည့် မိဘမေတ္တာသဘောတွင် ရင်၌ဖြစ်သော သားဟူသည့် ကရုဏာပါရောစွက်၍ မကြည့်ရက် မမြင်ရက် သည့် မိဘများသည် နောက်ဆုံး၌ သားဦးကလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ပို၍ကောင်းမွန်သင့်တော်မည့် အဲလ်တာ ဂရေစီယာ မြို့ကလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်း လာခဲ့ကြ၏။

ယခင်က သူတို့မိသားစု နေထိုင်ခဲ့ကြသော ရိုစာရီယိုမြို့မှာ မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသတွင်ဖြစ်၍ အမြဲစွတ်စိုကာ ရာသီဥတုမှာလည်း အအေးဓာတ် လွန်ကဲ နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူမမယ် လူမမာကလေး ငွေဗားရားမှာ အမြဲမပြတ် အအေးပတ်ပြီး ချောင်းဆိုးရင်ကျပ် သေမတတ် ဝေဒနာ ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည့် အဲလ်တာဂရေစီယာ မြို့ကလေးမှာမူ တောင်ကုန်းမြို့ကလေး တစ်မြို့ဖြစ်၍ ရိုစာရီယိုမြို့ထက် ရာသီဥတု ပိုမိုနွေးထွေးသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်ကို အမြဲမပြတ် ရရှိခြင်း၊ ခြောက်သွေ့သောမြေကို ထိတွေ့ရခြင်း နှင့် သာယာကြည်လင်သော မိုးကောင်းကင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုမြင်ရခြင်း တို့သည် ပန်းနာသည် ဂီလာနကလေး ငွေဗားရားအတွက် ထက်မြက်သည့် ဆေးစွမ်းကောင်းများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်လိုက်ရသလို ဖြစ်သွား သည်။ ယခုမှ အသက်ရှူဝပြီး အားပါးတရ ရွှင်ပျလန်းဆန်းလာခဲ့သည်။

သို့သော် ရိုစာရီယိုမြို့ကလေးတွင် နေ့ခွဲစဉ်က အရွယ်နှင့် မမျှအောင် အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသည့် ပန်းနာရောဂါ၏ ဒဏ်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသည် ဖြစ်ရာ ဂရေစီယာမြို့ကလေးသို့ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ငွေဗားရား၏ ဝေဒနာ မှာ သေရွာသို့ မရောက်နိုင်တော့ဘဲ အတော်အတန် သက်သာထူးကဲ လာသည်။

ဟူ၍သာ ဆိုနိုင်သည်။ လုံးလုံးကြီး ဝေဒနာပျောက်၍ လူကောင်း ဘဝသို့ ပြန်ရောက်ပြီဟုကား ပြော၍မဖြစ်။ ရောဂါအမြစ်မှာ မပြတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသေးသည်။ မှန်သည်။ ချောင်းဆိုးသွေးပါ၊ ပန်းနာရင်ကျပ်စသောရောဂါ မျိုးသည် အမြစ်တွယ်မိပြီ ဆိုလျှင် မလွယ်။ တကယ်ပင် အကုရခက်ခဲ၍ နက်နဲသည့် ဝေဒနာတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ငယ်ငယ်က အမြစ်မျိုးသာဆိုပါက သက်ဆိုးမှ ရှည်ပါ လေစ ဟု ရင်တမမဖြင့် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခဲ့ရသည်။ ဂ္ဂေဗားရာမသည် ယခုအခါ သူသူငါငါ ကျောင်းနေချိန်အရွယ်တွင် သူလို ကိုယ်လို လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူ့လောက၏ ဆန်းကြယ်မှုဟူ၍ပင် ဆိုရမည်လား၊ လူ့သဘာဝ၏ မျှတမှုဟူ၍ပင် ဆိုရမည်လားမသိ။ အကြင်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တစ်စုံ တစ်ခု ချွတ်ယွင်း အားနည်းနေပါက ယင်းချွတ်ယွင်းအားနည်းချက်ကို အလေး တင်းဖြည့်စွက်သည့်အနေဖြင့် အခြားတစ်ဖက်ဖက် တစ်နေရာရာတွင် အများ တကာထက် ထူးချွန် သာလွန်နေတတ်သည်။ စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းမရ၍ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်နေကြသူများသည် ခြေသံကို ကြားရုံမျှဖြင့် မည်သူ မည်ဝါဟု အတပ်ပြောနိုင်လောက်အောင် သောတအာရုံ ပြည့်စုံထူးခြား ၍ ‘နားပါး’ သူများ ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ်နေသူ တစ်ယောက်သည် ကလောင်ကို ခြေမဖြင့်ညှပ်၍ သေသပ်ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးကို မြင်သူတိုင်း ငေးမော အံ့ဩယူရလောက်အောင် ရေးနိုင်စွမ်း ရှိချင် ရှိနေတတ်သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကျောက်ပေါက်မာ ဗရပွဖြင့် ကြည့်မရအောင် အရပ်ဆိုးလှသူများသည် လူတကာ၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံး ဆွဲငင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အဆိုကျော်တေးသံရှင်များ ဖြစ်နေ တတ်ကြသည်။

ယင်းသို့တစ်ဖက်တွင် ‘အားနည်း’ နေသလောက် အခြားတစ်ဖက်တွင် ‘အားကောင်း’ နေတတ်ကြသည့် လူ့လောက၏ဆန်းကြယ်မှု၊ လူ့သဘာဝ၏ မျှတမှု သဘောတရားများသည် ဂ္ဂေဗားရာမ၏ ငယ်စဉ်ဘဝကို ထင်ဟပ်ပြ သည်ဟု ဆိုရမလိုဖြစ်နေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ကျန်းမာရေး သည် အသက်ဘေးနှင့် နီးလောက်အောင် ‘အားနည်း’ နေသည်နှင့်အမျှ ‘ပညာရေး’ တွင် အကျိုးပေးသန်သည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ‘အားကောင်း’ နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်၍ ကျောင်းနေရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချူချာ လှသည့် လူမမာကလေး ဝေဗားရားသည် မူလတန်းတွင် အတန်းတိုင်း ပထမ ရခဲ့သည်။ မူလတန်း လွန်မြောက်၍ အလယ်တန်း ရောက်သည့်အခါ တွင်လည်း ဘာသာတိုင်းတွင် ဗိုလ်စွဲ၍ ထူးကဲသည့် လူရည်ချွန်ကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် အထက်တန်း ပညာကို ဂုဏ်ထူးဖြင့် ဆွတ်ခူး၍အောင်မြင်လာခဲ့၏။

ယင်းသို့ ဝေဗားရားအဖို့ ကျန်းမာရေးဘက်တွင် အားနည်းနေ သလောက် ပညာရေးဘက်တွင် အားကောင်းလာခြင်းမှာ လူ့လောကသဘာဝ ၏ ဆန်းကြယ်မှုတို့ ချိန်ခွင်လျှာသဘောတရားဟု ဆိုနိုင်သော်ငြားလည်း သူ့အလိုအလျောက် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်လာသည်ဟူ၍ကား မဆို နိုင်ပေ။ အကျိုးတရား မှန်သမျှသည် အကြောင်းတရားရှိရမည်။ ရှိကြသည်သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းတရား သာမရှိလျှင် အကျိုးတရားသည်လည်း နတ္ထိ။ အကြောင်းနှင့် အကျိုးသည် အညမည ဖြစ်၏။

မှန်သည်။ အကြင်သူတစ်ယောက်အဖို့ တစ်ဖက်တွင် အားနည်း၍ အခြား တစ်ဖက်တွင် အားကောင်းနေခြင်းမှာ အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုး တရား၏ ဆက်စပ်မှုသာဖြစ်သည်။ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတသည် မိမိရှေ့မှောက် ရောက်နေသူများကို မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ခွဲခြားမြင်နိုင်စွမ်းသည့် စက္ခုအာရုံ ပြည့်စုံခြင်း မရှိသဖြင့် မျက်စိအစား နားကိုအသုံးပြုကာ သောတအာရုံကို ပိုမိုပြည့်စုံ ထူးချွန်အောင် လေ့ကျင့် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့ 'အမြင်'ဘက် တွင် လုံးဝ အားနည်းမှုကို 'အကြား'ဘက်တွင် အားဖြည့်ကြိုးစား၍ အကြိမ် ကြိမ် ဂရုပြုမှတ်သားခဲ့ ခြင်းကြောင့် မိမိထံ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသူများကို ခြေသံကြားရုံဖြင့် မည်သူ မည်ဝါ အတပ် ပြောနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကလောင်ကို ခြေမဖြင့် ညှပ်၍ သေသပ် ဝိုင်းစက်သော စာလုံးများကို ရေးနိုင်သည်မှာလည်း အလားတူပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ 'ကိုင်တွယ်ရေးသားမှု'တွင် အသုံးပြုရမည့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပြတ်နေသဖြင့် 'လှုပ်ရှားသွားလာမှု'တွင် အသုံးပြုရမည့် ခြေထောက်ကို အစားထိုး၍ အားကိုးလေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ခြေသံကြားရုံဖြင့် အမည်နာမကို 'ဒေါက်'ခနဲပြောနိုင်သူများ၊ ခြေထောက်ဖြင့် 'ဖြောင့်'နေအောင် စာရေးနိုင်သူများသည် 'လူမစွမ်း၍ နတ်မ' သူများ မဟုတ်ကြ။ တစ်ဖက်ဖက်တွင် လူစဉ်မမီအောင် 'အားနည်း'နေမှု ကြောင့် လူ့ဘဝကို အရှုံးမပေး အနိုင်မခံဘဲ ဇွဲရှိရှိဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်

လေ့လာမှတ်သား ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် အကြောင်းတရားကြောင့် အခြား တစ်ဖက်တွင် ‘အားကောင်း’လာသည့် အကျိုးတရားကို ခံစားကြရသူများသာ ဖြစ်သည်။

ဂွေဗားရားတစ်ယောက် ပညာရေးဘက်တွင် ထူးချွန်ပေါက်ခဲ့သည်မှာ လည်း ဤကျိုးကြောင်းဆက်စပ်မှု၏ အညမညစံပြတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးဘက်တွင် လူစဉ်မမီအောင် ကြုံလှီချူချာလှသော ဂွေဗားရားအား ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားဆော့ကစားရသည့် အရွယ်တွင် သူငယ်ချင်း အပေါင်း အဖော်များနှင့် လမ်းပေါ်တွင် မတွေ့ရဘဲ အိမ်ခန်းထဲမှာပင် စာအုပ်စင်များ အကြားတွင် တွေ့မြင် ကြရသည်။ ရပ်ထဲ ရွာထဲတွင် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက်၍ ငှက်ပစ်နေကြသည့် ဆယ်ကျော်သက်အုပ်စုထဲတွင် ဂွေဗားရား တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ကြရမည် မဟုတ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန် ထိုအခါမျိုးတွင် ဂွေဗားရားသည် သူ့အိမ်စာကြည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်ပုံများ အကြား၌ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် တကုပ်ကုပ်ဖတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လူလားမမြောက်တမြောက် လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် ‘ရိုး’ကျကျ ဝတ်ဆင်၍ ‘ဂေါ်’ရေးပြကာ လမ်းသလားနေကြသည့် ကာလသားများထဲတွင် ဂွေဗားရား တစ်ယောက် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့။ ဤအချိန် ဤအခါမျိုး၌လည်း ဂွေဗားရားသည် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ ကဗျာများကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ်ဖတ်ကာ သူ့ အကြိုက်များကို တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် နှုတ်တိုက်ကျက်ရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဂွေဗားရားသည် လူမမည်အရွယ်မှ ဆယ်ကျော်သက်အထိ စာအုပ်ကို လက်ကမချဘဲ ကျန်းမာရေးဘက်တွင်ကား အားနည်းသလောက် ပညာရေးဘက်တွင် ကြိုးစား၍ အားဖြည့်လာခဲ့ရာ ကျောင်းသင်ခန်းစာ ဘာသာ ရပ်များသာမက လူ့ဘဝသင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်များဖြစ်ကြသည့် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့် ပတ်သက်သမျှ စာအုပ်များကို အရွယ်နှင့် မလိုက် အောင် ဖတ်ရှု လေ့လာခဲ့သည်။

‘လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ ပုဗ္ဗာစရိယ မိနှင့်ဘ’ဟူသော ဆိုရိုးစကား သည် မြန်မာလူမျိုးများ၏ စကားပင်ဖြစ်သော်လည်း ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ အသား အရောင်မရွေး၊ ဘာသာ အယူဝါဒမရွေး၊ အဆင့်အတန်းမရွေး လူမျိုးတိုင်း လူမျိုးတိုင်း၏ မိဘတိုင်းနှင့် သားသမီးတိုင်းအတွက် သွေးထွက်အောင် မှန်ကန် သော ဆိုရိုးစကား သစ္စာတရားဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဂွေဗားရားအဖို့ရာ၌လည်း သူ့ဖခင် ဂွေဗားရားလင့်ချိသည် လက်ဦးဆရာ ပုဗ္ဗစရိယဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေးဘက်တွင် လူတန်းမစေဘဲ ချူချာလှသည့် သားဖြစ်သူ ဂွေဗားရားအား ပညာရေးဘက်တွင် သူတကာထက် ထူးချွန်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးရာ၌ ဖခင်ဖြစ်သူ လင့်ချိသည် အားကြီးမာန်တက်ရှိလှသည်။ စိတ်လက်ကိုယ်ပါ ရှိလှသည်။ သားဖြစ်သူအား ကျောင်းသင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်များသာမက လူ့ဘဝသင်ခန်းစာ ဘာသာရပ်များပါ မှတ်သားလေ့လာနိုင်စေရန် ကောင်းနိုးရာရာ သင့်တော်ရာရာ စာအုပ်စာတမ်းမှန်သမျှ မလွတ်တမ်း ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ အများတကာ၏ သားသမီးများလို ကစားချိန်တန်၍မှ ထွက်မကစားနိုင်၊ လည်ချိန်တန်၍မှ ထွက်မလည်နိုင်လောက်အောင် လူမမာတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေရှာသည့် သားကလေး ဂွေဗားရားအား မေတ္တာနှင့်စေတနာအပြင် ကရုဏာပါ ရောစွက်၍ ပညာဗဟုသုတ ဘက်၌ ထက်မြက်လေအောင် စာအုပ်စင်နှင့် စာအုပ်ပုံများအကြားမှာပင် အချိန်ကုန်စေခဲ့သည်။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ဂွေဗားရား ငယ်စဉ်က ဖခင်ဖြစ်သူ လင့်ချိ ဝယ်ယူ စုဆောင်းပေးခဲ့သော စာအုပ်များမှာ စာအုပ်အမျိုးအစားပေါင်း ၃၀၀၀ ခန့် ရှိရာ ယင်းစာအုပ်များထဲတွင် ထိုအချိန်ထိုအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းနှင့် စစ်ကြီးပြီးစကာလ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတို့ကို ရည်ညွှန်းသည့် စာနယ်ဇင်းများ၊ ဝတ္ထုကဗျာဆောင်းပါးများ၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုင်ရာ သဘောတရားကျမ်းများနှင့် အခြားခေတ်မီ တိုးတက်သော လက်ဝဲ စာအုပ်စာတမ်းများ အမြောက်အမြား ပါဝင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဂွေဗားရားအဖို့ အခြားသူငယ်ချင်း ကျောင်းသားများလို အပြင်ထွက်၍ ထင်သလိုမသွားနိုင်၊ မလာနိုင်၊ မလည်သော်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမရှိ။ ဖခင်ဝယ်ပေးသည့် စာအုပ်များအကြားတွင် စာတစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း သူ့ကိုယ်သူ သာယာခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ သူပျော်မွေ့ခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကြည့်ကြည့် သူ့လက်ထဲတွင် စာတစ်အုပ်ရှိသည်။ စာအုပ်နှင့် လက်နှင့် ပြတ်သည် ဟူ၍မရှိ။

ယင်းသို့ သားဖြစ်သူ ဂွေဗားရားအား စာအုပ်ပုံများအကြားတွင် အချိန်ကုန်စေ၍ ပညာအမွေပေးခဲ့သည့်ပြင် ဖခင်ဖြစ်သူ လင့်ချိသည် အခြားပညာရပ်တစ်ခုကိုလည်း လက်ဦးဆရာအဖြစ် သင်ကြား၍ သားဖြစ်သူအား အမွေ

ပေးခဲ့သေးသည်။ ယင်းအမွေကား အခြားမဟုတ်။ သေနတ်ပစ်သည့် ပညာ ဖြစ်သည်။

လင့်ချ်၏ဖခင် (ဂွေဗားရား၏အဘိုး)သည် အာဂျင်တီးနား အမျိုးသား တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမေရိကန်ပြည်တွင် ရွှေထွက်ရာအရပ်သို့ သူ့ထက်ငါ အပြေးအလွှား သွားရောက်၍ အလှူအယက်^၁ ရွှေအရှာထွက်ကြစဉ်က ပါဝင် ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က တိုင်းရင်းသားလူရိုင်းများ၏ ရန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ အချင်းချင်းမိုလ်ကျ၍ မိုက်ကြေးခွဲသူများ၏ရန်ကြောင့် လည်း ကောင်း၊ လမ်းခုလတ်မှ ဖြတ်၍ ပါသမျှရွှေကို တိုက်ခိုက်လုယူကြသည့် လူဆိုးဂိုဏ်းများ၏ ရန်ကြောင့်လည်းကောင်း ရွှေအရှာထွက်သူတိုင်း ယောက်ျား မှန်သမျှ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ကြရသည်။ သို့ဖြင့် သေနတ်ကို လက်ကမချဘဲ အမြဲတစေ ကိုင်လာခဲ့ရသည့် ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သေနတ်ပစ်အတတ်ကို ကောင်း ကောင်းကြီး တတ်လာခဲ့သော လင့်ချ်သည် သားဖြစ်သူ ဂွေဗားရား လက်ထက် တွင်လည်း သားစဉ်မြေးဆက် အမွေပေးခဲ့သည့်အနေဖြင့် သေနတ်ကို ကိုင်တတ်၊ ပစ်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ဂွေဗားရားသည် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် အားလပ်ချိန်များတွင် ဖခင်ဝယ်ပေးသော စာအုပ်များဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့သလို ရံဖန်ရံခါ နေသာသော ရက်များတွင် အညောင်းပြေ အိမ်ဝင်းခြံအတွင်း တစ်နေရာ၌ ဖခင်၏သင်ကြား ချက်ဖြင့် သေနတ်လက်တည့်စမ်းနေခဲ့သည်။

ဂွေဗားရားအဖို့ စာဖတ်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်နှင့်အမျှ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် အချိန်ကြာကြာ စာအုပ်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေရာမှ စာဖတ်အပြီး ယခုကဲ့သို့ ခြံဝင်းထဲ ဆင်း၍ သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ရသည်မှာ အာရုံတစ်မျိုးပြောင်း၍ အညောင်း အညာပြေသည်။ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ၍ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂွေဗားရားသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကို ကုန်ဆုံးလွန်မြောက် ခဲ့ရသည်။

မှန်သည်။ ဂွေဗားရား၏ ငယ်ရွယ်စဉ်ဘဝ အာဂျင်တီးနားမှ မှန်မွှား သော အတိတ်ကို အရိပ်ပမာ ထင်ဟပ်၍ ကြည့်မည်ဆိုပါက သူ့ရုပ်ပုံလွှာတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်၊ သို့မဟုတ် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက်သား အထင် အရှား တွေ့ကြရမည်သာတည်း။

တော်လှန်သော
ကဗျာရေးစီးကြောင်း

ဤပန်းခြံသို့ သေနတ်ကို ကျည်အပြည့် ထည့်လာသူများ
 ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်ရန် အမိန့်တော် ဦးထိပ်ရွက်လာသူများသည်
 တေးသံကျူးရင့်လာကုန်သော လူထုကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။
 တိုင်းပြည်တာဝန်နှင့် အချစ်စိတ်က လူအုပ်ကို ပြည်သူ့အဖြစ် ပြောင်း
 ပစ်သည်။
 ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမငယ်တစ်ဦးသည် အလံကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လဲကျသွား
 သည်။
 လုလင်ပျိုတစ်ဦးသည် ဒဏ်ရာကြောင့် ချောင်းဟပ်ကာ လည်ကျ
 သွားသည်။
 ဤအခြင်းအရာကြောင့် လူထုသည် ထိတ်လန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားပြီး
 ကျဆုံးသူများအား ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။
 တဖြည်းဖြည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း လှိုင်းတံပိုးသည် အေးစက်သော
 ဒေါသသို့ထိုးတက်သွားကုန်သည်။
 ထို့နောက် သူတို့သည်သူတို့၏ အလံများကို သွေးအိုင်ထဲ၌ နှစ်ပြီး
 သကာလ လူသတ်သမားများ၏ မျက်နှာရှေ့လွှင့်ထူပြလိုက်သည်။
 ဤကျဆုံးသူများအတွက် ငါသည် အပြစ်ဒဏ်ကို တောင်းဆိုပါ၏။

ငါတို့၏ အဖတိုင်းပြည်ကို သွေးဖြင့်ပေကျံစေသူတို့အား
ငါသည်အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် တောင်းဆိုပါ၏။

ဤလူသတ်မှု ကျူးလွန်ရန် အမိန့်ပေးသူကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ငါ
တောင်းဆိုပါ၏။

ဤအလောင်းများပေါ်မှ ကုတ်ကတ်၍ တန်ခိုးအာဏာ လုယူသူ
သစ္စာဖောက်များအား

အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ငါတောင်းဆိုပါ၏။

ဤသတ်ဖြတ်မှုအား အပြစ်လွှတ်သူ ခွင့်လွှတ်ရေးသမားများအား
အပြစ်ဒဏ်ပေးရန် ငါတောင်းဆိုပါ၏။

ငါသည် သူတို့နှင့် လက်ဆွဲကာ မေ့လျော့ရန် အလိုမရှိ။

ငါသည် သူတို့၏သွေးစွန်းသောလက်များကို ထိရန်အလိုမရှိ။

ငါသည် အပြစ်ဒဏ်ပေးရန်သာ အလိုရှိသည်သာတည်း။

သူတို့ကို အရပ်ရပ်သို့ သံအမတ်ကြီးများအဖြစ် စေလွှတ်ခြင်းကို
လည်းကောင်း၊

အိမ်မှာပင် ကိုးကွယ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပပျောက်သွားစေမည်ကို
လည်းကောင်း ငါသည် အလိုမရှိ။

ဤနေရာမှာပင်...ဤပန်းခြံမှာပင်

သူတို့အား တရားစီရင်ရန် အလိုရှိသည်။

ငါသည် သူတို့အား အပြစ်ဒဏ်ပေးရန်သာ အလိုရှိသတည်း။

လရောင်သည် ညအမှောင်ကို ကြိုးစား၍ ဖောက်ထွင်းလျက်ရှိသည်။

ခဲသားပမာ အလိပ်လိပ်အလွှာလွှာဖြစ်နေသော တိမ်တိုက်တိမ်သား

များက တစ်ခါတစ်ခါ ရှေ့မှဆီးကာနေသဖြင့် လမင်း၏အလင်းရောင်မှာ
မှောင်ချည်တစ်ချက်၊ လင်းချည်တစ်ဝက်ဖြင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြေပြင်သို့
မရောက်ဘဲရှိနေသည်။

နက်ပြာရောင်သန်းနေသည့် ကမ္ဘာလွှာဖြင့် လွမ်းထားသော မိုးကောင်း
ကင်၏ တစ်နေရာတွင်မူ ခုနစ်စဉ်ကြယ်၏အမြီးပိုင်းသည် လေးကိုင်းပမာ
တဖြည်းဖြည်းကော့၍ကော့၍လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဲလ်တာ ဂရေစီယာမြို့ကလေးမှာ ညဉ့်နက်၍ မှုန်မွှားသော လရောင်
အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက် လဲလျောင်းလျက်ရှိသည်။

သို့သော် တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေပြီဟူ၍ကား မဆိုနိုင်။ အဆောက်အဦအချို့မှ မီးရောင်များသည် လမ်းများပေါ်သို့ ကွက်တိကွက်ကျား ထိုးထွက် ကျရောက်လျက် ရှိနေသေးသည်။

တစ်ခုသော ရပ်ကွက်မှ အိမ်တစ်အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်တွင် မှန်သားကို ထွင်းဖောက်ကာ အပြင်သို့ကျရောက်နေသည့် ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့မြင်နေခြင်းအားဖြင့် ဤအိမ်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော အိမ်သူအိမ်သားသည် အိပ်စက်ခြင်း မပြုသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူမှန်းဆရသည်။

မှန်သည်။ ထိုအလင်းရောင်ရှိရာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက အိမ်အတွင်း အခန်းထောင့်တစ်နေရာမှ စာကြည့်စားပွဲတွင် ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက် စာစောင်တစ်ခုကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုလူငယ်၏ အသက်အရွယ်မှာ ၁၆ နှစ်သာသာခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းရ၍ ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် ရှည်လျားသော အရပ်အမောင်းရှိဟန် တူသည်။

တစ်မြို့လုံးလိုလို လဲလျောင်းငြိမ်သက်၍ အနားယူအိပ်စက်နေကြသည့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် ဤအိမ်ကလေးအတွင်း၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စိတ်ပါဝင်စားစွာ စာဖတ်နေသည့် ဤလူငယ်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ကျန်းမာရေးတွင် ချို့တဲ့အားနည်းနေသည်နှင့်အမျှ ပညာဗဟုသုတကို ရနိုင်သမျှအောင် လေ့လာကြိုးစားနေသည့် ချေဂွေဗားရား ပင်တည်း။

ဂွေဗားရားတစ်ယောက် အိပ်ချိန်တန်၍မှ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဖတ်နေသည့်စာမှာ 'ပန်းခြံတွင်း၌ ကျဆုံးသူများ' အမည်ရှိ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

ဤပန်းခြံသို့ ဆေနတ်ကို ကျည်အပြည့် ထည့်လာသူများ၊ ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်ရန် အမိန့်တော် ဦးထိပ်ရွက်လာသူများသည်

တေးသံကျူးရင့်လာကုန်သော လူထုကိုသာ တွေ့ရှိရသည်။

တိုင်းပြည်တာဝန်နှင့် အချစ်စိတ်က လူအုပ်ကို ပြည်သူ့အဖြစ် ပြောင်းပစ်သည်။

ပိန်ပိန်ပါးပါး မိန်းမငယ်တစ်ဦးသည် အလံကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လဲကျ
သွားသည်။

လှလင်ပျိုတစ်ဦးသည် ဒဏ်ရာကြောင့် ချောင်းဟပ်ကာ လည်ကျ
သွားသည်။

ဤအခြင်းအရာကြောင့် လူထုသည် ထိတ်လန့်ကာ ငြိမ်သက်သွားပြီး
ကျဆုံးသူများအား ငေးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ယင်းကဗျာကို စပ်ဆို သီကုံးသူမှာ^၁ ချီလီပြည်မှ ထင်ရှားကျော်ကြား
လှသည့် ကဗျာဆရာကြီး ပက်ဘလိုနီရူဒါ ပင် ဖြစ်သည်။

ပက်ဘလိုနီရူဒါသည် ငွေဗားရား၏ အသည်းစွဲကဗျာဆရာကြီးဖြစ်သည်။
ဆရာကြီးနီရူဒါသည် တောတောင်ရေမြေ သဘာဝအလှများ၌သာ ယစ်မူး၍
ဖွဲ့ဆို သီကျူးနေသူမဟုတ်။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများ၊
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲများနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အုံကြွမှုများကို
ဖော်ထုတ်လှုံ့ဆော်သည့် သရုပ်ဖော်ကဗျာများကို အလေးထား ရေးသား
စပ်ဆိုခဲ့သူဖြစ်ရာ ငွေဗားရားသည် ဆရာကြီး နီရူဒါ၏ ကဗျာမှန်သမျှ မလွတ်
တမ်း ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့သည်။

အထက်ပါ ‘ပန်းခြံတွင်း၌ ကျဆုံးရသူများ’အမည်ရှိ ကဗျာသည်
စိတ်ကူးယဉ်ကဗျာ မဟုတ်။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို အခြေခံ၍
ဆရာကြီးနီရူဒါ၏ နှလုံးသားမှ ခံစားချက်အပြည့်အဝဖြင့် စပ်ဆိုခဲ့သည့်
သရုပ်ဖော်ကဗျာဖြစ်သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ ရက်နေ့က ချီလီပြည် စန်တီယာဂိုမြို့
မြို့လယ်ပန်းခြံကြီးတွင် အလုပ်သမားများ ဆန္ဒပြပွဲကျင်းပခဲ့သည်။ အဆိုပါ
ဆန္ဒပြပွဲကို ချီလီအစိုးရ ရဲအဖွဲ့က သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်၍ လူစုခွဲခဲ့ရာမှ
အလုပ်သမားအများအပြား ကျဆုံးဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ယင်းအဖြစ်အပျက်သည်
တောင်အမေရိကတိုက် တစ်တိုက်လုံး ဂယက်ရိုက် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ရာ အလုပ်သမား
များ သွေးမြေကျခဲ့ရသည့် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ခဲ့သည့်
ဆရာကြီးနီရူဒါသည် ချီလီအစိုးရ၏ လူမဆန်သော ရက်စက်မှုများကို နိုင်ငံ
တကာမှ ပြည်သူများ သိကြားစိမ့်သော့ငှာ ဤကဗျာဖြင့် လှုံ့ဆော်ကြွေးကြော်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁။ Pablo Neruda

သူတို့ကျဆုံးခဲ့သော ဤနေရာသို့
 ငါသည် ငိုကြွေးရန် လာခြင်းမဟုတ်။
 ယခုတိုင်ရှိနေကြသူ သင်တို့အား
 ပြောကြားရန် ငါလာခြင်းဖြစ်သတည်း။ ။

‘ပန်းခြံတွင်း၌ ကျဆုံးသူများ’ကဗျာ၏ ပထမဆုံးအပိုဒ်သည် ဝေဗား
 ရား၏ စိတ်ဓာတ်ကို တဖွားဖွားတက်ကြွစေခဲ့သည်။ အားသစ်မာန်သစ်ဖြင့်
 ပြည့်ဝစေခဲ့သည်။ ကျဆုံးသည့် ရဲဘော်များအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်
 ငိုကြွေးနေခြင်းထက် တစ်ဗိုလ်ကျ တစ်ဗိုလ်တက်၍ ရှေ့သို့ဆက်လက် ချီတက်
 ကြမှ အောင်ပွဲခံ၍ အောင်လံလွှင့်နိုင်မည်ကို အလေးအနက် ခံယူသဘောပေါက်
 မိသည်။

ငါတို့တိုက်ပွဲသည်
 မြေပြင်၌လည်းကောင်း
 စက်ရုံ၌လည်းကောင်း၊ လယ်တော၌လည်းကောင်း
 လမ်းမပေါ်၌လည်းကောင်း
 စိမ်းစိမ်းနီနီနှင့်
 ရဲရဲတောက်လျက်ရှိသော
 ကြေးနီဖိုကျင်များ၌လည်းကောင်း
 စစ်ကြောင်းဖြန့်၍ နေမည်သာတည်း။ ။

လူသတ်သမား ချီလီအစိုးရအား ကျဆုံးသည့် ရဲဘော်များအတွက်
 လက်စားချေ၍ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရန် ပြင်းထန်ထက်မြက်သည့် တောင်းဆိုချက်
 များကို ဖတ်ရှုရသောအခါ ဝေဗားရား၏စိတ်တွင် အထူးပင် လှုပ်ရှားမိသည်။
 ရန်သူကို ရန်သူလို သဘောထား၍ ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေ
 ပြတ်ပြတ်သားသား လက်စားချေရန် ဆရာကြီး နီရူဒါ၏ လှုံ့ဆော်ချက်များ
 သည် ဝေဗားရားအား ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထစေခဲ့သည်။

အို၊ ကျဆုံးလေပြီသော သွေးချင်းသားချင်း အပေါင်းတို့
 တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှနေ၍ ငါတို့၏ ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်
 လွတ်လပ်ရေးကြွေးကြော်သံကို ဟစ်အော်လွှမ်းမော်ကြကုန်အံ့။
 ထိုအခါ၌ ပြည်သူတို့၏ မျှော်မှန်းချက်သည်
 ပျော်ရွှင်ခြင်းတေးသံဖြင့် အလျှံညီးညီး မြည်ဟည်းနေပါအံ့။
 မှန်သည်။ အညံ့မခံ အလံမလှဲဘဲ တိုက်ပွဲများကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲ

ရမည်။ မျက်မှောက်ခေတ် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် အလုပ်သမားနှင့် လယ်သမားများသည် အဓိကအင်အားများ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံများနှင့် လယ်တောများတွင်ပါမကျန် အောင်ပွဲခံသည် အထိ တိုက်ခိုက်သွားကြရမည်။ သို့မှသာ ကျဆုံးလေပြီးသော ရဲဘော်များ၏ လွတ်လပ်ရေး ကြွေးကြော်သံသည် အမှန်တကယ် အကောင်အထည်ပေါ်နိုင် မည်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ ပြည်သူလူထုအဖို့ ပန်းတိုင်ကို လှမ်းကိုင်နိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။ မျှော်လင့်ချက် ပြည့်ဝ၍ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြမည် ဖြစ်သည်။

ငွေဗားရားသည် အပိုဒ်ပေါင်း ၁၂ ပိုဒ်ပါဝင်သည့် ဆရာကြီး နီရူဒါ၏ ‘ပန်းခြံတွင်း၌ကျဆုံးသူများ’ ကဗျာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ဖတ်ရင်း အထူးနှစ်ခြိုက် အားရ၍ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမိသည်။

ဤကဗျာသာမဟုတ်။ ယခင်ယခင်က ဆရာကြီး နီရူဒါ ရေးခဲ့သမျှ ကဗျာများကိုလည်း အားလုံးလိုလို တစ်ခုမကျန် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖတ်ဖူးသမျှ သဘောကျမိသည်။ နှစ်သက်မိသည်။ အထူးသဖြင့် ဆရာကြီး၏ ကဗျာများ သည် တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာများဖြစ်ရာ ငွေဗားရားအဖို့ ယင်းကဗျာများကို ဖတ်ရ သည်မှာ အားသစ်မွေး၍ အားဆေးသောက်လိုက်ရသလို ခံစားမိသည်။ အချို့ သော ကဗျာအပိုဒ်များကို နှုတ်တိုက်ကျက်၍ အာဂုံဆောင်ထားသည်အထိ နှစ်သက်စွဲလမ်းမိသည်။

ငွေဗားရားသည် ဆရာကြီး၏ကဗျာများကို ယင်းသို့နှစ်သက် စွဲလမ်း မိရာမှ ဆရာကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဘဝလမ်းကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းဖွေရှာ၍ လေ့လာကြည့်မိသည်။ ယင်းသို့ လေ့လာမိသောအခါ ဆရာကြီး၏ဘဝကို ပို၍အားကျမိသည်။ ဆရာကြီး၏ဂုဏ်အင်ကို ပို၍ ခုံမင်မိခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှုကို ပို၍ အလေးပြုမိသည်။ အထူးသဖြင့် အဖိနှိပ်ခံ ပစ္စည်းမဲ့များနှင့် အညှဉ်းဆဲခံ ကျောမဲ့ပြည်သူများဘက်မှ မားမားမတ်မတ် ထာဝစဉ် ရပ်တည် ခဲ့သည့် ဆရာကြီး၏ လူတန်းစားစိတ်ဓာတ်၊ လူတန်းစားအသိကို ပို၍ကြည်ညို မိသည်။ မှန်သည်။ ဆရာကြီးသည် လူတန်းစားစိတ်ဓာတ်၊ လူတန်းစား အသိဖြင့် ပြည့်ဝသူ ဖြစ်သည်။

ပက်ဘလိုနီရူဒါသည် ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ အာဂျင်တီးနားပြည် နှင့် ကျောချင်းကပ်နေသည့် ချီလီပြည်သားဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်မှာ မီးရထား လမ်း အလုပ်သမား ပစ္စည်းမဲ့တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မီးရထားလမ်း အလုပ်သမား တစ်ယောက်အနေဖြင့် ရရှိသည့်လခမှာ မလောက်မငါ မဖူလုံဘဲရှိခဲ့ရာ နီရူဒါ၏

m g v o o . c o m

ဖခင်သည် အလုပ်အားလပ်ချိန်တွင် ကျောင်းဆရာအဖြစ် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

မသေရုံ၊ မငတ်ရုံ လစာကလေးဖြင့် အရင်းရှင်များ၏ သွေးစုပ်မှု၊ ခေါင်းပုံဖြတ်မှုများကို နှစ်ရှည်လများ ခံစားခဲ့ရသည့် ဖခင် အလုပ်သမားကြီး၏ ပစ္စည်းမဲ့ ဘဝသည် သားဖြစ်သူ နီရူဒါအား လူတန်းစားအသိ ရရှိစေခဲ့သည် နှင့်အမျှ တစ်ဖက်မှ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ကျောင်းဆရာအလုပ်သည် နီရူဒါအား စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးစေခဲ့သည်။

သို့ဖြင့်ပင် နီရူဒါသည် စာသမား၊ ကဗျာသမားဖြစ်လာခဲ့သည်။

အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်တွင် ကဗျာဆရာပေါက်စကလေး နီရူဒါ၏ ပထမဆုံး ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကဗျာ စာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာမှ ကဗျာဆရာ နီရူဒါ ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

သူ့ကဗျာများ၏ အရှိန်အဝါနှင့် သူ့ပညာ အရည်အချင်းများကို အကြောင်းပြု၍ သံတမန်ရာထူးဖြင့် အရှေ့အာရှနိုင်ငံများသို့ စေလွှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဦးစွာပထမ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ချီလီပြည်ဆိုင်ရာ ကောင်စစ်ဝန်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကဗျာဆရာ သံတမန်အရာရှိ နီရူဒါသည် ၁၉၂၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၂ ခုနှစ်အထိ အရှေ့အာရှနိုင်ငံများတွင် တာဝန်လှည့်လည် ထမ်းဆောင် ခဲ့ရာ ဤနှစ်များအတွင်း တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ ဂျပန်၊ ဂျာမနီ၊ ဟော်လန်၊ နေရာအနှံ့ အပြား ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် စပိန်ပြည်သို့ သံတမန်အရာရှိအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ယင်းသို့ စပိန်ပြည်တွင် တာဝန်ထမ်းရွက်နေခိုက် စပိန် အမျိုးသား အစိုးရအား ဖရန်ကို ခေါင်းဆောင်သော ဖက်ဆစ်များက ဂျာမနီ နှင့် အီတလီနိုင်ငံများ၏ အကူအညီဖြင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ဤတွင် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစား လုပ်သားပြည်သူများ၏ အာဏာကို ဖြိုချဖျက်ဆီးသူများအား မလိုလား မရှုဆိတ်နိုင်သော ပက်ဘလိုနီ ရူဒါသည် ချက်ချင်း ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့တွင် ပါဝင်စာရင်းသွင်းကာ အခြားသော စပိန်မျိုးချစ် စာရေးဆရာများနှင့်အတူ လက်တွဲ၍ ဖရန်ကိုအား တိုက်ပွဲဝင် ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ စပိန်ပြည်တွင်းစစ်တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်များ ကို ပြန်လည်မှတ်တမ်းတင်၍ 'နှလုံးသားထဲမှ စပိန်ပြည်' ဟူသော အမည်ဖြင့်

mgyo.e.com

ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ယင်းစာအုပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီက ဖက်ဆစ်အန္တရာယ်ကို ခုခံကာကွယ်ကြရန် ပထမဆုံးတပ်လှန်နှိုးဆော်သည့် ကဗျာစာအုပ်အဖြစ် အထူးပင် ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၂ ရောပတွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွား လာခဲ့ရာ နီရူဒါသည် အမိနိုင်ငံဖြစ်သော ချီလီပြည်သို့ ပြန်လာ၍ သာမန် ပြည်သူတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ကာ ကဗျာများကို အဆက်မပြတ် ရေးသား ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ချီလီအစိုးရ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ၃၉၄၀ ပြည့်နှစ်တွင် မက္ကစီကိုပြည်သို့ သံတမန်အဖြစ် သွားရောက်ကာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးများ ကို လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့ပြန်သည်။ ဤအတောအတွင်း အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် အလည်အပတ် ရောက်ရှိခဲ့ရာ အမေရိကန် ပြည်သူများနှင့် တိုးတက်သော စာရေးဆရာ အနုပညာရှင်များ၏ ကြိုဆို ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

နီရူဒါသည် မက္ကစီကိုတွင် ခေတ္တမျှသာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ချီလီ ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပြည်သူ့ အရေးအခင်းများတွင် အတိအလင်း အထင်အရှား ပါဝင်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံး၍ နိုင်ငံအားလုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် အမျိုးသား အချုပ်အခြာအာဏာခိုင်မြဲရေးအတွက် တစ်ခဲနက် အုံကြွလျက် ရှိကြရာ ပြည်သူ့ကဗျာဆရာကြီး နီရူဒါသည် တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာများကို စပ်ဆို လှုံ့ဆော်ရင်း လုပ်သားပြည်သူများ၏ အခွင့်အရေးများအတွက် ထက်မြက်စွာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ပြည်သူ့လှုပ်ရှားမှုများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခေါင်းဆောင်ခဲ့သဖြင့် စစ်ပြီးကာလ ချီလီပြည် အထွေထွေရွေးကောက် ပွဲကြီးတွင် ဓာတ်သတ္တု အလုပ်သမားများ၏ ရွေးကောက်တင်မြှောက်မှုဖြင့် နီရူဒါသည် အထက်လွှတ်တော်တွင် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူသည် ချီလီပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၄၈ ခုနှစ်ဦးပိုင်းတွင် ဒီမိုကရေစီ အင်အားစု များ စုပေါင်းပါဝင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ပြည်သူ့တပ်ဦး ညွှန်ပေါင်းအစိုးရ ပြုတ်ကျ၍ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် ဝွန်ဇာလက် ဗီဒီလာ ခေါင်းဆောင်သည့် အစိုးရတက်လာခဲ့ရာ ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ မတရားသင်း ကြေညာခြင်း ခံခဲ့ရ

သည်။ ထိုစဉ်က ပြည်သူ့တပ်ဦးအစိုးရအား ဖြုတ်ချခဲ့ခြင်း၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ အား မတရားသင်းကြေညာခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ကဗျာဆရာကြီး နီရူဒါသည် အထက်လွတ်တော် ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အောက်ပါအတိုင်း ရဲရဲတောက် ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

“အညှဉ်းဆဲခံ အနှိပ်စက်ခံခဲ့ကြရတဲ့ ချီလီအမျိုးသား အမျိုး သမီးများနဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် မှန်သမျှကို ဒီနေရာကနေပြီး ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုချီးကျူးဂုဏ်ပြုရင်း သူတို့ကို တစ်ခုပြောခဲ့ ချင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ပါတီဟာ ဘယ်တော့မှ မပြိုကွဲ မပျက်စီးနိုင် ပါဘူး။ ဒီပါတီဟာ ပြည်သူလူထုရဲ့ ဒုက္ခအဝဝကို အကြောင်းပြုပြီး အဖြေရှာဖို့ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ပါတီဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတရား ကြောင့် ဒီပါတီရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ မြင့်မားလာပြီး အင်အားကြီးသည် ထက် ကြီးမားလာပါလိမ့်မယ်”

ပြည်သူ့ကဗျာဆရာကြီး နီရူဒါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ချီလီပြည်အား ဖက်ဆစ်အာ ဏာရှင် အစိုးရလက်အောက်မှ လွတ်မြောက်စေရန် ရှေ့ဆောင်ကြိုးပမ်းလာ ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားဘဝ ၁၉၄၉ ခု မေလမှာပင် ‘မီးရထားသံလမ်းအလုပ်သမား၊ နိုးကြားပါလော့’ အမည်ဖြင့် ကဗျာ၂၂ကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားခဲ့ရာ ယင်းကဗျာမှာ နိုင်ငံတကာသို့ ပျံ့နှံ့ ထင်ရှား၍ ကျော်ကြားသွားခဲ့သည်။

ဆရာကြီး နီရူဒါသည် လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးနှင့် တတိယကမ္ဘာစစ် တားဆီးရေး လှုပ်ရှားမှုများတွင် ရှေ့တန်းမှ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့ရာ ချီလီအမျိုးသား ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သာမက အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ပစ္စည်းမဲ့ ပြည်သူ့စာဆိုကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အထူးပင် လေးစားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ် နွေဦးရာသီတွင် ပြင်သစ်ပြည် ပါရီမြို့၌ ကျင်းပသည့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်ကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာ နိုင်ငံတကာမှ ခေါင်း ဆောင်ကြီးများက ဆရာကြီး နီရူဒါအား တစ်ခဲနက် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခဲ့ကြ သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံအများအပြားတွင် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး၊ တတိယကမ္ဘာ စစ် တားဆီးရေးအတွက် ကျင်းပပြုလုပ်သော ကွန်ဂရက်များ၊ ညီလာခံများ နှင့် ဆန္ဒပြပွဲများသို့ တက်ရောက်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ မက္ကစီကို

ပြည် မက္ကစီကိုမြို့တော်၌ တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် အမေရိကတိုက်လုံး ဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက်ကြီးကို ဦးစီးရှေ့ဆောင်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး၏ တိုက်ပွဲဝင်ကဗျာများကို မူရင်း စပိန်ဘာသာမှ တစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်၊ ရုရှား၊ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ ဂျပန်စသည့် ဘာသာများသို့ပြန်ဆိုခဲ့ရာ နိုင်ငံတကာမှ ငြိမ်းချမ်းရေးမြတ်နိုးသူများ၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသူများနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အုံကြွမှု များတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေသူ အားလုံးကပင် အလေးပြု၍ ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုခဲ့ ကြသည်။

အထူးသဖြင့် လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံများတွင် ဆရာကြီး၏ ကဗျာ များမှာ အထူးပင် သြဇာသက်ရောက်ခဲ့သည်။ စစ်ပြီးကာလ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းနေကြသည့် တိုးတက်သော လူငယ်လူရွယ်များ၊ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လက်ဝဲအဖွဲ့အစည်း ပါတီဝင်မှန်သမျှ ဆရာကြီးနိရူဒါ၏ ကဗျာများကို အငမ်းမရ ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ဖတ်ရှုခဲ့ကြသည်။ ဤအထဲတွင် ဂွေဗားရားတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လှ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေခဲ့သော ဂွေဗားရားအဖို့ ဆရာကြီးနိရူဒါ၏ ကဗျာများသည် အားဆေးပင် ဖြစ်သည်။ ဤကဗျာများကို ဖတ်မိတိုင်း ဖတ်မိတိုင်း ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ အခက်အခဲ မှန်သမျှ ကြုံကြုံခံ၍ ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားသွားရန် အားမာန်သစ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာမိသည်။

ထိုမျှမက ဖခင်ဖြစ်သူ ဝယ်ပေးသဖြင့် နေ့စဉ် ဖတ်ရှုနေရသည့် နိုင်ငံရေးကျမ်းကြီးကျမ်းငယ်၊ စာနယ်ဇင်းအသွယ်သွယ်တို့မှ ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်း စား၊ လူတန်းစားအသိ၊ လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေး၊ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင် စနစ်၊ ခေါင်းပုံဖြတ် အမြတ်ကြီးစား စသည့်နိုင်ငံရေး ဝေါဟာရများ၏ခက်ခဲ နက်နဲလှသည့် အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရများအား ဆရာကြီးနိရူဒါ၏ကဗျာ များကို ဖတ်မိမှ ဂွေဗားရားတစ်ယောက် အတိအကျ သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ နယ်ချဲ့သမား ကျူးကျော်သူများသည် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ ဘုံရန်သူဖြစ် ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ခဲ့ရသည်။ ဘုံရန်သူ နယ်ချဲ့သမားကို

၁။ စစ်ပြီးကာလ တပ်နီဂျာနယ်နှင့် တာရာမဂ္ဂဇင်းများတွင် ပက်ဘလိုနိရူဒါ၏ ကဗျာအချို့ ကို စာရေးဆရာဒဂုန်တာရာက မြန်မာပြန်ဆို ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

mgyoe.com

နိုင်ငံတကာမှ အဖိနှိပ်ခံ အလုပ်သမားလယ်သမားနှင့် ပြည်သူ့အားလုံး စည်းရုံး
စုပေါင်း၍ ကာကွယ်ကြရမည့်အရေးကို အလေးအနက် ဆင်ခြင်မိသည်။

ဘူလ်ဂေးရီးယားပြည်၏ တံတားများသို့
မချဉ်းကပ်ကြလေနှင့်။

သူတို့က သင်တို့အား ဖြတ်သန်းခွင့် ပြုလိမ့်မည်မဟုတ်။

ကျူးကျော်သူများအား လောင်ကျွမ်းစေရန်

ရူမေးနီးယားပြည်၏ မြစ်များအတွင်းသို့

ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် သွေးများဖြင့်

ငါတို့ လောင်းထည့်ထားကြကုန်အံ့။

လယ်သမားအား ဝမ်းသာအားရ နှုတ်မဆက်လေနှင့်။

သူသည် ယခုအခါ သူ့အရှင်သခင်များ၏

သချိုင်းဂူကို သိခဲ့ပြီ

ထွန်တုံးနှင့် သေနတ်ကိုကိုင်ကာ

စောင့်ကြပ်နေသောသူအား မကြည့်ပါနှင့်။

သူက ကြယ်ကြွေသည့်ပမာ

သင့်အား လောင်ကျွမ်းသွားစေလိမ့်မည်တည်း။

တရုတ်ပြည်သို့ မဆိုက်ကပ်ပါနှင့်။

ကြေးစားချန်ကေရှိတ်သည် ထိုနေရာတွင်ရှိတော့မည်မဟုတ်။

သို့သော် တောအုပ်ပမာ မြားမြောင်လှစွာသော

လယ်သမားအုပ်ကြီး၏ တံစဉ်များနှင့်

မီးတောက်ပမာ ပေါက်ကွဲလာမည့်

ယမ်းမှုန့်များသာလျှင်

သင့်အား ဆီးကြိုနေလိမ့်မည်သာတည်း။

ဆရာကြီး၏ ကဗျာများထဲမှ ဂွေဗားရား နှုတ်တိုက်ရထားသည့် အပိုဒ်
များတွင် အထက်ပါကဗျာစာပိုဒ်များလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ယင်းစာပိုဒ်
များမှာ ဆရာကြီး၏ ‘မီးရထားသံလမ်းအလုပ်သမား နိုးကြားပါလော့’ ဟူသော
ကမ္ဘာကျော် ကဗျာရှည်ကြီးထဲမှ ကျူးကျော်သူ နယ်ချဲ့သမားများအား သတိ
ပေးသည့် စာပိုဒ်များဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် အဆိုပါကဗျာကို ၁၉၄၉ ခု မေလတွင် မြေအောက်
တော်လှန်ရေးသမားဘဝအဖြစ် နေခဲ့ရစဉ်က ရေးသားစပ်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်း

ကဗျာ၏အောက်တွင် သူ၏ထိုးမြဲလက်မှတ်ကို ရေးထိုး၍ ‘အမေရိကတိုက် တစ်နေရာမှ’ဟု လိပ်စာကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဤကဗျာသည် ငွေဗားရားအား နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး စိတ်ဓာတ်များကို အပြည့်အဝပေးခဲ့သည့် ကဗျာဖြစ်သည်။ လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးနှင့် ပစ္စည်းမဲ့ အာဏာထူထောင်ရေး သဘောတရား များကို တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်စေသည့် ကဗျာဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး၏ ကဗျာများသည် ငွေဗားရားအပေါ်၌ ဤရွေ့ဤမျှ ဩဇာ လွှမ်းမိုးခဲ့သည်မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုသာ။ အသက် ၂၀ မတိုင်မီ ဆယ်ကျော် သက်အရွယ် လူငယ်များအဖို့ ကဗျာသည် နှစ်သက်မြတ်နိုးစရာ အဖိုးတန် ရတနာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယုယခုံမင်ချစ်ခင်စရာ အလှအပတစ်ခုဖြစ်သည်။ စာပေလေ့လာလိုက်စားသည့် လူငယ်များအဖို့ ကဗျာကို ပို၍ပင် တသသ စွဲမက်တတ်ကြသည်။ သူတို့အဖို့ ‘စာအစ၊ ကဗျာက’ဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဖြစ်သော ငွေဗားရားအဖို့ရာ၌လည်း ဆရာကြီး နိရုဒါ၏တိုက်ပွဲဝင် ကဗျာများမှတစ်ဆင့် တိုက်ပွဲဝင် စိတ်ဓာတ်များ မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက် ရေးနှင့် လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေး သဘောတရားများ ရင့်သန်ကြီးထွားလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရသော် အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် အထက်တန်း ပညာကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်လာခဲ့သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ငွေဗားရား၏ နှလုံးသားထဲသို့ ချီလီပြည်မှ ပြည်သူ့ကဗျာဆရာကြီး ပက်ဘလို နိရုဒါ၏တော်လှန်သော ကဗျာရေစီးကြောင်းသည် စုပေါင်းစီးဝင်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သတည်း။

အာဂျင်တီးနားမှ ကျူးဘားသို့

၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဂွေဗားရားသည် အာဂျင်တီးနားပြည် မြို့နီအဲရစ္စမြို့ တော် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အသက်မှာ ၁၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ဂွေဗားရားသည် တက္ကသိုလ်တွင် ဝိဇ္ဇာပညာကိုမယူဘဲ ဆေးသိပ္ပံပညာ ကို သင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ သူ၏ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့မှုကြောင့်ဟု ထင်မြင် ယူဆဖွယ်ရာရှိသည်။ သို့သော် အမှန်မှာ ထိုသို့မဟုတ်။ ဆေးဘက်သို့ လိုက် ခဲ့သည်မှာ သူ၏ကျန်းမာရေး ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် လုံးဝမဟုတ်ဘဲ အဘွား ဖြစ်သူကြောင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင်၏အမေ၊ သူ့အဘွားသည် ကင်ဆာဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရာ သေခါနီးဆဲဆဲ ကင်ဆာရောဂါ၏ မချိမဆုံးဝေဒနာကို ခံစားသွား ခဲ့ရရှာသော အဘွားဖြစ်သူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး တက္ကသိုလ်၌ ဆေးသိပ္ပံပညာကို သင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားနေခိုက် ဂွေဗားရား အတွက် အခြားစိတ်ထိခိုက်စရာ ပြဿနာတစ်ခုဖြင့် ကြုံခဲ့ရပြန်သည်။ ယင်း ပြဿနာကား အခြားမဟုတ်။ ဂွေဗားရား၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေဖြစ်ကာ လင်မယားကွဲသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤ ကိစ္စတွင် ဂွေဗားရားမှာ မိဘနှင့် သားသမီး၊ လူကြီးနှင့် လူငယ်ဖြစ်နေ သဖြင့် မည်သို့မှမပြောသာဘဲ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းဟူ၍ သဘောထားကာ မိခင်နှင့်အတူ လိုက်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါကား အာဂျင်တီးနားပြည် တစ်ပြည်လုံး မှောင်အတိ ဖုံးသည့်ပမာ ပြည်သူများမှာလည်း ကျီးလန့်စာစား ဖြစ်နေသည့် အချိန်အခါ ဖြစ်သည်။

အာဂျင်တီးနားသည် တောင်အမေရိကတိုက်တွင် ဘရာဇီးပြည်မှလွဲ၍ အကြီးဆုံး တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်သည်။ အကျယ်အဝန်းမှာ စတုရန်းမိုင်ပေါင်း တစ်သိန်းကျော်ရှိ၍ တောင်အမေရိကတိုက်၏ တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံ ထားသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ဖြစ်သည်။ လူဦးရေ ၂၁ သန်း ကျော်ရှိ၍ တောင်အမေရိကတိုက်တစ်ခုလုံးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် လည်း ၆ ပုံ ၁ ပုံ၊ လူဦးရေအားဖြင့်လည်း ၆ ပုံ ၁ ပုံ ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးဘက်တွင်ကား အာဂျင်တီးနားသည် တောင်အမေရိကတိုက် တစ်ခုလုံး၏ ထိပ်ဆုံးမှ ပြေးလျက်ရှိသည်။ ရေနံ၊ သံမဏိ၊ ကျောက်မီးသွေး စသည့် စက်မှုကုန်ကြမ်းများ ပြောပလောက်အောင် မထွက်သော်လည်း ဂျုံ၊ ပြောင်း၊ သိုးမွေး၊ သားရေနှင့် အမဲသား၊ သိုးသားစသည့် လယ်ယာထွက် ပစ္စည်းများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများကို နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ အမြောက် အမြား တင်ပို့ရောင်းချခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်ကောင်ရေ သန်းပေါင်း ၄၀ ကျော် မွေးမြူ၍ တိရစ္ဆာန်အသားများ တင်ပို့ရောင်းချရာ၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အများဆုံးတိုင်းပြည်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့စီးပွားရေး၌ တောင်အမေရိကတိုက်တွင် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးနေသော် လည်း အာဂျင်တီးနားပြည်သည် နိုင်ငံရေးအားဖြင့် နောက်ဆုံးသို့ ရောက်လျက် ရှိသည်။ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်၊ ရေးသားခွင့်၊ စည်းရုံးခွင့်စသည့်ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးများ လုံးဝ ဆိတ်သုဉ်း၍ အောက်ဆုံးသို့ကျလျက်ရှိသည်။ အဘယ် ကြောင့်ပါနည်း။

အကြောင်းသော်ကား ဂွေဗားရား လူလားမြောက်၍ တက္ကသိုလ်ပညာ သင်ကြားနေသည့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် အာဂျင်တီးနားပြည်၌ အာဏာရှင် ဂျူအန်ပီရွန် ခေါင်းဆောင်သည့် ဖက်ဆစ်အစိုးရ တန်ခိုးပြလျက် ရှိသောကြောင့် တည်း။

ဂျူအန်ပီရွန် ခေါင်းဆောင်သည့် အစိုးရအား ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် အစိုးရဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလိုက်ခြင်းမှာ အပေါ်ယံ သာမန်အားဖြင့် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ သဘောထား၍ ရေးသားစွပ်စွဲလိုက်ခြင်းမဟုတ်။ အာဂျင်တီးနား သမ္မတ

ပိရွန်သည် တကယ့်အာဏာရှင် တကယ့်ဖက်ဆစ် အစစ်ကြီးစစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပိရွန်သည် ဥရောပတိုက်မှ ဖက်ဆစ်နာဇီ ဂျာမနီပြည်ကို အားအကျ ကြီးကျ၍ ဖက်ဆစ်ဝါဒကို ယုံကြည်သက်ဝင်သူ ဖြစ်ရုံမျှမက ဖက်ဆစ်ဝါဒီ အပေါင်းတို့၏ ကြီးမြတ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟစ်တလာကိုလည်း ဘုရား တစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးပမာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ‘လောကမှာ ကျုပ်အလေးစားဆုံး၊ အကြည်ညိုဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟစ်တလာပဲ’ဟူ၍ပင် အတိအလင်း ကြွေးကြော်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဟစ်တလာနှင့် ပိရွန်၊ ပိရွန်နှင့် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့ ရင်းနှီးလာကြသည် မှာ ယခုမှမဟုတ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ပထမပိုင်း ကာလကပင် စတင်၍ အကျွမ်းတဝင် ရှိလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၄၁ ခု၊ ဇွန်လ။

ထိုအချိန် ထိုကာလတွင် ဥရောပတစ်တိုက်လုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက် လောင်လျက်ရှိသည်။ ပိုလန်၊ ချက်ကိုစလိုဗေးကီးယား၊ ဩစတြီးယား စသည့် နိုင်ငံငယ်ကလေးများသည် နာဇီဂျာမနီ၏ စစ်ဖိနပ်အောက်သို့ ပြားပြားဝပ်ကျ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ရုံမျှမက ဥရောပတိုက်၏ အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ပြင်သစ် ပြည်ကြီးကိုပင် ဂျာမန်တပ်များအလုံးအရင်းဖြင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် သိမ်းပိုက် ပြီးစ ပူပူနွေးနွေး အခါသမယဖြစ်သည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ဂျာမန်စစ်သား များသည် မျက်နှာထားတင်းတင်း၊ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ပါရီမြို့တွင်းသို့ စစ်ချီသီချင်းများ သီဆိုကာ တပ်ဖွဲ့လိုက် တပ်ဖွဲ့လိုက် ချီတက်ဝင်ရောက်လာ ကြသည်။ စကြာအလံသည် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်များတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော အိဖဲလ် မျှော်စင်ကြီး၏ ထိပ်ဖျားတွင် ငွားငွားစွင့်စွင့် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်လျက် ရှိသည်။ နော်မန်ဒီ ပြင်သစ်ကမ်းခြေမှ ဂျာမန်ယန္တရားတပ်များသည် အမြောက် ကြီးများ တကားကားဖြင့် ဒိုဗာရေလက်ကြားကိုကျော်၍ လန်ဒန်မြို့တော် ဆီသို့ မှန်းမျှော်ချိန်ရွယ်လျက် ရှိကြသည်။

ထိုသို့သော အခါသမယ ၁၉၄၁ ခု ဇွန်လ၏ တစ်ခုသောနေ့တစ်နေ့ တွင် ဖက်ဆစ်တို့၏ အရှင်သခင် နာဇီဂျာမနီ၏ မြင့်မြတ်သော အာဏာရှင် ကြီးဟစ်တလာသည် နောက်လိုက်နောက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး များ ခြံရံကာ ဝဲယာတပ်များဖြင့် ဗျူဟာခင်း၍ ပါရီမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့သည်။

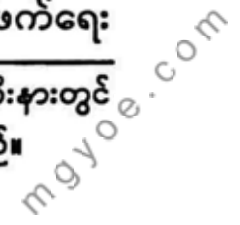
ပါရီတစ်မြို့လုံး ဂျာမန်အောင်စစ်သည်များဖုံး၍ အောင်တေးသံများ ရိုက်ချုန်းနေခိုက် ဗိုလ်ရှုခံဝင်လာသော အာဏာရှင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့် အတူ အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးများ ခြံရံလိုက်ပါလာခဲ့ကြရာ အဆိုပါ စစ်ဦးစီးအဖွဲ့ဝင် စစ်သူကြီးများထဲတွင် နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း၊ အရပ်အမောင်း ခပ်ပျပ်ပျပ်ဖြင့် သပ်ရပ်တောက်ပြောင်သော စစ်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်အာဏာရှင်ကြီး၏ နောက်တော်ပါးမှ ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ဂျာမန်ပြည်ဖွား ဂျာမန်အမျိုးသားမဟုတ်။ အာဂျင်တီးနား တပ်မတော်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂျူအန်ပီရွန်ဆိုသူပင် ဖြစ်သတည်း။

မှန်သည်။ ပီရွန်သည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို ထိုစဉ်ကပင် ယုံကြည် ကိုးကွယ် ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် ဟစ်တလာနှင့် ထိုစဉ်ကပင် ရင်းနှီးသိက္ခမ်း ခဲ့သည်။ သူက ဟစ်တလာအား ဝပ်တွားဆည်းကပ်သလို ဟစ်တလာကလည်း သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ မျက်စိကျခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဟစ်တလာ၏ ညာလက်ရုံး နာဇီပါတီ၏ အသည်းနှလုံးဖြစ်သော မာတင်ဘောမန်း^၁ သည် ဟစ်တလာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အာဂျင်တီးနားမှ ဗိုလ်မှူးကြီး ပီရွန်အား ဖက်ဆစ်တို့၏ အခြေခံဝါဒနှင့် လမ်းစဉ်ကို သွန်သင်ပြသ ဩဝါဒပေးခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှု သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့လုပ်ငန်း များကို သင်တန်းပေးခဲ့သည်။

ဖက်ဆစ်တို့၏ အခြေခံဝါဒနှင့် လမ်းစဉ်၊ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ သဘော တရားနှင့် လက်တွေ့အလုပ် အတိုချုပ်မှာ 'အကြမ်းဖက်ရေး'ပင် ဖြစ်သည်။ အာဏာကို အကြမ်းဖက်၍ သိမ်းရမည်။ တိုင်းပြည်ကို အကြမ်းဖက်၍ အုပ်စိုးရမည်။ ပြည်သူလူထုကို အကြမ်းဖက်၍ နှိပ်ကွပ်ရမည်။ အတိုက်အခံ အဖွဲ့အစည်းများကို အကြမ်းဖက်၍ ပိတ်ပင်ရမည်။ အကြမ်းဖက်ရေးသည် ပထမ။ အကြမ်းဖက်ရေးသည် ဒုတိယ။ အကြမ်းဖက်ရေးသည် တတိယ။ ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် အကြမ်းဖက်မှုဖြင့် စ၍ အကြမ်းဖက်မှုဖြင့် ဆုံးရမည်။

ဤသို့လျှင် ပီရွန်သည် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင်ကြီး ဟစ်တလာနှင့် ဖက်ဆစ် အာဏာသား မာတင်ဘောမန်းတို့ထံမှ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ အကြမ်းဖက်ရေး

၁။ စစ်ကြီးအပြီးတွင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့၍ ယခုထက်တိုင် အာဂျင်တီးနားတွင် ရှိနေသည်ဟု ယူဆနေကြသောအရေးကြီးဆုံး စစ်တရားခံတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

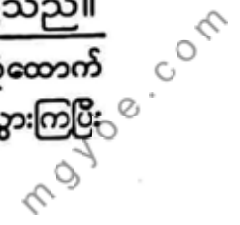
ကေဒါသင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့၍ အာဂျင်တီးနားသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် စစ်တပ်ဖြင့် အကြမ်းဖက်အာဏာသိမ်းခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပီရွန်သည် အာဂျင်တီးနားပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ အကြမ်းဖက်ရေး သဘောတရားကို လက်တွေ့နှင့်ပေါင်း၍ ကောင်းကောင်းကြီး ကျင့်သုံးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံး၍ ဥရောပ၌ နာဇီဖက်ဆစ်များ အရှုံးပေး အညံ့ခံခဲ့ကြသည့်တိုင်အောင် တောင်အမေရိကမှ ဖက်ဆစ်လက်သစ် အာဏာရှင်ပီရွန်သည် အလံမလှဲ သေးဘဲ 'ဖက်ဆစ်မှ ဖက်ဆစ်'ဟူ၍ သံကုန်ဟစ်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

ဂျာမနီနှင့် အာဂျင်တီးနားပြည်တို့ စစ်ကြီးအတွင်းက ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဖြင့် ပေါင်းကူးတံတား ခင်းခဲ့ကြသလို စစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် လည်း ဥရောပမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလာကြသည့် နာဇီခေါင်းဆောင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား အာဏာရှင် ပီရွန်နှင့် သူ့အစိုးရအဖွဲ့က ပျာပျာ သလဲ ဆီးကြို၍ အာဂျင်တီးနားတွင် ခိုလှုံခွင့် ပေးခဲ့ကြသည်။

နျူရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးတွင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအဖြစ် စစ်ဆေးအပြစ် ပေးခြင်း ခံရမည်ကို အလန့်ကြီးလန့်၊ အကြောက်ကြီး ကြောက်ကြသဖြင့် အာဂျင်တီးနားသို့ ကုန်းကြောင်းမှတစ်သွယ်၊ ရေကြောင်းမှတစ်မျိုး၊ လေကြောင်း မှ တစ်ဖုံ လမ်းမျိုးစုံတို့မှ ထိုသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက် ခိုလှုံပုန်းအောင်းနေ ကြသည့် နာဇီခေါင်းဆောင်များမှာ စုစုပေါင်း ၅၀၀ ခန့်ရှိသည်ဟု သိရသည်။ အဆိုပါ နာဇီခေါင်းဆောင် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များထဲတွင် စစ်ကြီးအတွင်းက နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားခဲ့သော အော့စ်ဝစ်ဇ်အကျဉ်းထောင် ငရဲခန်း၌ ဂျူးလူမျိုး ၆ သန်းကျော်ကို အရှင်လတ်လတ် အဆိပ်ငွေ့လွှတ်၍ သတ်ခဲ့ သည့် ကမ္ဘာကျော်လူသတ်ကောင် 'အိုက်ခမန်း'အပြင် အော့စ်ဝစ်ဇ်၊ ဘူချန်ဝေါ၊ ဒန်ချောင်စသည့် နာဇီအကျဉ်းစခန်းများ၌ လူများကို အရှင်လတ်လတ် ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်၍လည်းကောင်း၊ ရောဂါပိုးများ ထိုးသွင်း၍လည်းကောင်း ဆေး သိပ္ပံသုတေသနလုပ်ငန်းဟုဆိုကာ ရက်ရက်စက်စက် စမ်းသပ်မှု ပြုလုပ်ခဲ့သည့် နာဇီဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဂျိုးဇက်မင်းဂျဲလ်နှင့်တကွ အခြားအရေးပါ အရာ ရောက်သည့် နာဇီထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်များ အများအပြား ပါကြသည်။

၁။ အိုက်ခမန်းကို ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ဂျူး (အစ္စရေး) စုံထောက် များက အာဂျင်တီးနားပြည် ဗျူနိုအဲရစ္စမြို့မှ တိတ်တဆိတ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး နောက် အစ္စရေးနိုင်ငံတွင် စစ်ဆေးကာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

အာဂျင်တီးနားပြည်သို့ နာဇီခေါင်းဆောင်များ ယခုကဲ့သို့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်ရောက်ခိုလှုံပုန်းအောင်းနေကြသည့် သတင်းမှာ တောင်အမေရိက တိုက်တွင်သာမက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ပင် ဂယက်ရိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ အချို့ နိုင်ငံကြီးများမှ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ တစ် တရားခံ အာဏာရှင်ဟစ်တလာသည်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အမှန်တကယ်မဟုတ်။ လုပ်ကြံလှည့်စားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အာဏာရှင် ဟစ်တလာသည် အာဂျင်တီးနားတွင် ရုပ်ဖျက်ဝင်ရောက်ကာ ခိုလှုံပုန်းအောင်းနေသည်ဟူ၍ပင် စွပ်စွဲသူက စွပ်စွဲလာကြသည်။ သံသယ ဖြစ်သူက ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့အတူ ဂျာမနီနှင့် နာဇီပါတီတွင် ဟစ်တလာက လွဲလျှင် အရေးပါအရာရောက်ဆုံးသော မာတင်ဘောမန်း သည်လည်း အာဂျင် တီးနားတွင် ရှိရမည်ဟု တထစ်ချ အတပ်ပြောသူက ပြောလာကြသည်။

အထက်ပါ နာဇီခေါင်းဆောင်များအပြင် စစ်ကြီးအတွင်းကပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အာဂျင်တီးနားသို့ ရောက်ရှိကာ အာဏာရှင်ပီရွန် အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက်ခြယ်လှယ်နေကြသည့် နာဇီခေါင်းဆောင်များလည်း ရှိကြသေးသည်။ ဥပမာ အာဂျင်တီးနားအစိုးရအဖွဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဌာနတွင်အထူး အကြံပေး အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူ ဂျော့ချ်မန်းသည် ဂျာမန်ဘဏ္ဍာရေး ပါရဂူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခင်က ဂျာမန်လေတပ်သင်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီး ဝေါလ်တာဩစတား ကင့်သည် ယခု အာဂျင်တီးနားအစိုးရလေတပ်၏ လျှို့ဝှက်အကြံပေးအရာရှိဖြစ် နေသည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရမည်ဆိုပါက အာဂျင်တီးနား တပ်မတော် ၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကားလော့စ်သည်ပင် ဂျာမန်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအချို့နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်လျက် ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အာဂျင်တီးနားမှ ပီရွန်အစိုးရအား ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် အစိုးရဟူ၍ ကင်ပွန်းတပ်ကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် နာမည်ပျက် အောင်လုပ်ကြံလိမ္မော်ခြင်းမဟုတ်။ တကယ့်ဖက်ဆစ်၊ တကယ့်အာဏာရှင် အစစ်အဖြစ်ကြီးဖြစ်၍ ပီရွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ 'ဖက်ဆစ်မှ ဖက်ဆစ်'ဟု သံကုန်ဟစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်လုပ်နေခြင်း ကြောင့် ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် ဖက်ဆစ်အစိုးရဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဟစ်တလာကို ထာဝရ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၍ ဖက်ဆစ် ဝါဒကို အသေအလဲ ဖက်တွယ်ကာ နာဇီခေါင်းဆောင် စစ်ရာဇဝတ်ကော့ဇ်

mgsoe.com

များကို အသက်ဆက်ပေးနေသည့် ပိရွန်အစိုးရကိုမှ ဖက်ဆစ်အစိုးရဟု မခေါ်လျှင် အခြားမည်သည့်အစိုးရကို ခေါ်ရပါဦးမည်နည်း။

ဤအချိန်တွင် ဝေဗားရားသည် ဖက်ဆစ်ဝါဒအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ပြသနေသည့် ပိရွန်အစိုးရအား ဆန့်ကျင်မုန်းတီးစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ရာ၌ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးအရသော်လည်းကောင်း၊ စစ်ရေးအရသော်လည်းကောင်း၊ စည်းရုံးရေးအရသော်လည်းကောင်း ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ။ အတွေ့အကြုံလည်း ဗလာနတ္ထိ။ အမိနိုင်ငံအား ဖက်ဆစ်အုပ်စိုးမှုအောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်မည့်ပုဂ္ဂိုလ် ပါတီအဖွဲ့အစည်းဟူ၍လည်း ကြည့်၍မမြင်။ ရှာ၍မတွေ့။ အာဏာရှင်ပိရွန်အား ဆန့်ကျင်မှုမှန်သမျှ လက်ဝဲလက်ယာ အတိုက်အခံပါတီအားလုံး ဖျက်သိမ်းခြင်း ခံထားကြရသည်။ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုးတက်သည့် အယူဝါဒရှိသူ လူရွယ်လူငယ်များမှာလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ပျောက်ကာ ဖက်ဆစ်နာဇီများ အုပ်ချုပ်သည့် အချုပ်ခန်းများနှင့် အကျဉ်းထောင်များထဲသို့ ရောက်သွားကြရသည်။ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း ရပ်ကွက်တိုင်း၊ လမ်းတိုင်းတွင် ဂျာမန်ဂက်စတာပိုများ ပမာ ပိရွန်အစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်စုံထောက်များမှာ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဝေဗားရားမှာ ပိရွန်အစိုးရက နာဇီစစ်ရာဇဝတ်ကောင်များအား မြောက်စား၍ အာဂျင်တီးနားတွင် ဖက်ဆစ်စနစ် အကောင်အထည်ဖော်နေသည်ကို မလိုလား မကျေနပ်သော်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်စနစ်ဖြင့် အဓမ္မအုပ်စိုးနေသည့် ပိရွန်အစိုးရအား ကာယကံမြောက် လက်တွေ့ဆန့်ကျင်တော်လှန်ရန် မတတ်နိုင်သည့်အလျောက် စိတ်ချင်းသဘောချင်း တိုက်ဆိုင်နီးစပ်သည့် ကျောင်းသားလေးငါးယောက်ဖြင့် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး စာအုပ်များ ဝိုင်းဖွဲ့လေ့လာကာ ပိရွန်အစိုးရ ဆန့်ကျင်ရေးကို မကြာခဏအပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ အမြင်ချင်း ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်။

အဆင့်မြင့်သည့် တက္ကသိုလ်ပညာရေးကို သင်ကြားရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသားအပေါင်းအဖော်များဖြင့် မကြာခဏ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ စစ်ကြီးအပြီး ဥရောပတွင် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာခြင်းနှင့် တရုတ်ပြည်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီအောင်ပွဲခံ၍

ဖောက်ပြန်သော ချန်ကေရှိတ်အစိုးရ ကျဆုံးသွားရခြင်းများကို ကြားသိရသဖြင့် တစ်ကြောင်း စသည့် အကြောင်းများကြောင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အရေးအခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂွေဗားရား၏အမြင်မှာ ထိုအချိန်တွင် အထူးပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ သူ့လျှောက်ရမည့် လမ်းသည် လက်ဝဲလော၊ လက်ယာလောဟူသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပို၍ သိမြင်လာခဲ့သည်။

သူ့အတွက် ထိုထက်ပို၍ တိုးတက်ထူးခြားလာသည်မှာ သူ၏ကျန်းမာရေးပင် ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က အလူးအလဲခံနေရသော ပန်းနာရောဂါသည် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အစားအသောက် အနေအထိုင်ဆင်ခြင်၍ ဂရုတစိုက် ဆေးဝါးကုသမှုများကြောင့် လုံးဝပျောက်ကင်းသလောက် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် နိုင်ငံတကာမှ ဆိုရှယ်လစ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးတို့အတွက် တိုက်ပွဲများ ကြီးထွားရှင်သန်၍ အောင်ပွဲခံနေသလောက် မိမိတိုင်းပြည်ဖြစ်သော အာဂျင်တီးနားတွင်မူ ဆိုရှယ်လစ်ရေးဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။ ဒီမိုကရေစီရေးအတွက်ပင် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ခန်း၍ တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း အကြမ်းဖက်အုပ်စိုးခြင်း ခံနေရသည့်အတွက် ဂွေဗားရားမှာ အထူးပင် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်မိသည်။

နောက်ဆုံး၌ကား သူသည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်မှ ရုတ်တရက် ဗြုန်းစားကြီး ထွက်လိုက်၍ တောင်အမေရိကတိုက်မှ တိုင်းပြည်များသို့ လေ့လာရေးခရီးထွက်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။ ရက်များမကြာမီ ဂွေဗားရားသည် သူငယ်ချင်းအဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ရှေ့နောက်နှစ်ယောက်သားစီးကာ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ခရီးပြင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗြူနိုအဲရစ္စမြို့မှ အရှေ့စူးစူး ဖြောင့်ဖြူးသော ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီးအတိုင်း တစ်မြို့ထွက် တစ်ရွာဝင် ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ကြရာ ရက်အတန်ငယ်ကြာသောအခါ ရှေ့မှာ ကာဆီးနေသည့် အင်းဒီးစ်တောင်တန်းကြီးကိုဖြတ်၍ မိုင်ငါးရာကျော် ခရီးပေါက်ကာ ချီလီပြည်သို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တောင်မှမြောက်သို့ သွယ်တန်းနေသည့် ချီလီပြည်လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တစ်နေရာတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် စက်ပျက်သွားသဖြင့် တစ်ထောက်နား၍ ပျက်နေသောစက်ကို ပြင်ကြရသည်။

mgjoe.com

နှစ်ယောက်သား ချွေးဒီးဒီးကျအောင် တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ကြိုးစား၍ပြင်ပါသော်လည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ပြင်၍မရ။ ပျက်သွားသည့် စက်ပစ္စည်းကို အစားထိုးရန် အပိုပစ္စည်းလည်း မပါဘဲဖြစ်နေရာ ဂွေဗားရားတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ ချောက်အကျကြီး ကျနေခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မူ မတတ်သာတော့ဘဲ စိတ်နှလုံးဒုံးဒုံးချကာ ပြင်မရသည့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကို ပစ်ထားခဲ့ကြပြီး ကြုံရာကားတစ်စီးကို လက်ပြု၍ စီးခဲ့ကြရသည်။

ဂွေဗားရားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့သည် နှစ်ယောက်သား ချီလီပြည်မှ တစ်ဆင့် တောင်အမေရိကတိုက် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေအတိုင်း ကြုံရာကား ကို လက်ပြု၍စီးကာ လာခဲ့ကြရာ ပီရူးပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အီကွေဒိုပြည်ကလေးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်က ထွက်ခဲ့ကြသည်မှာ ရက်ပိုင်းသာမက လပိုင်းပင် ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူတို့ နှစ်ယောက်တွင် ပါသမျှ ငွေကလေးမှာ ကုန်သလောက်ရှိ၍ လမ်းစရိတ် မဆိုထားဘိ၊ စားစရိတ်ပင် မကျန်အောင် ဘိုင်ကျလာခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုသို့ လမ်းခုလတ်တွင် စားစရိတ်ရော လမ်းစရိတ်ပါပြတ်၍ ဘိုင်ကျ ခဲ့သော်လည်းနှစ်ယောက်စလုံး ဇွဲကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် စိတ် မညစ်ဘဲ ရရာအလုပ်ကို နေ့စားဝင်လုပ်ရင်း ရသမျှငွေကလေးဖြင့် ခရီးဆက် ခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ဆေးကျောင်းသားအဖြစ် ၂ နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး သင်ကြားလာခဲ့၍ မတောက်တခေါက်တတ်လာခဲ့သော ဆေးပညာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အကူအညီ ရနေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမတောက်တခေါက် ဆေးပညာကလေးကို အကြောင်းပြု၍ အမေရိကန်ကမ်းပါးရှိ အရေပြားရောဂါသည်ရွာများမှ ဆေးရုံ များ၊ ဆေးပေးဌာနများတွင် ယောက်ျားသူနာပြုများအဖြစ် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာ ထွက် အလုပ်လုပ်ရင်း ခရီးစရိတ်နှင့် စားစရိတ်ပါ ရရှိခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အလုပ်လုပ်ရင်း ခရီးဆက်၍ အီကွေဒိုပြည်တွင်းမှ အမေရိ ကန်အတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ကိုလံဘီယာပြည်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ဗင်နီဇွဲလားပြည်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ ကြသည်။ အာဂျင်တီးနားပြည်မှ ဗင်နီဇွဲလားပြည်အထိ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေအတိုင်း ဂွေဗားရားတို့ လာခဲ့ကြသည်။ အာဂျင်တီးနားပြည်မှ ဗင်နီဇွဲ လားပြည်အထိ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေအတိုင်း ဂွေဗားရားတို့လာခဲ့ကြသည့်

ခရီးစဉ်ကို ဆန့်လိုက်မည်ဆိုပါက မိုင်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ရှိသည်ဖြစ်သတည်း။

‘သွားပါများ ခရီးရောက်’ ဆိုသည့်စကားအရ ယင်းသို့မိုင်ပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်မျှ တောင်အမေရိကတိုက်၏ တောင်ဖက်အစွန်ဆုံးတိုင်းပြည်မှ မြောက်ဖက်အစွန်ဆုံး တိုင်းပြည်အထိ ခရီးပေါက်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဂွေဗားရားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းသည် ရှေ့ဆက်၍ ခရီးသွားချင်ကြသေးသည်။ ခြေဖဝါးတယားယား ခြေလှမ်းတပြင်ပြင် ဖြစ်နေကြသေးသည်။

ဤတွင် ‘သွားစရာရှိလျှင် သွားချင်ချင်’ဖြစ်နေကြသည့် ဂွေဗားရားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့အတွက် ‘ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ’သည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ အာဂျင်တီးနားပြည် ဗြူနိုအဲရစ္စမြို့တော်မှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ပို့မည့် ပြိုင်မြင်းများ တင်ဆောင်လာသော လေယာဉ်တစ်စင်းသည် ဗင်နီဇွဲလားပြည် လေဆိပ်တွင် ခရီးတစ်ထောက်နားရန် ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ အဆိုပါလေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာသည့် လူတစ်ယောက်မှာ ဂွေဗားရား၏ အသိမိတ်ဆွေဖြစ်နေရာ ထိုမိတ်ဆွေ၏ အကူအညီဖြင့် ဂွေဗားရားနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းတို့သည် အဆိုပါ ပြိုင်မြင်းများ တင်ဆောင်လာသည့် လေယာဉ်ကို စီးနင်းကာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ တောင်ဘက် အစွန်အဖျားမှ မိယာမိကမ်းခြေသို့ ဣန္ဒြေရရ လိုက်ပါလာကြသည်။

ခရီးသွားလိုစိတ်များ တဖွားဖွားဖြင့် တားမရ ဆီးမရဖြစ်နေချိန်တွင် စားရက်ကြုံ၍ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲသလို မမျှော်လင့်ဘဲ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းနှင့်တွေ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရသော ဂွေဗားရားသည် အပြာရောင်ခြယ်ထားသည့် ကာရစ်ဘီယံပင်လယ်ပြင်ကို မနိမ့်မမြင့် ဖြတ်ကျော်ကာ ညင်သာစွာ ပျံသန်းနေသည့် လေယာဉ်ကြီးပေါ်၌ ခပ်တည်တည် လိုက်ပါလာရင်း သူ့ဘဝသူ့ သဘောအကျကြီး ကျနေမိသည်။

သို့သော် သူ့သဘောအကြီးကျနေသည့် သူ့ဘဝသည်ခဏအတွင်း နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက်သလို ဗြုန်းခနဲ ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ အကြောင်းမူကား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့အဝင် မိယာမိလေဆိပ်အရောက်တွင် အမေရိကန် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး အရာရှိများက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ဗလာ၊ ပြည်ဝင်ခွင့်လက်မှတ်လည်း မပါဘဲ အချောင်လိုက်လာသည့် ဂွေဗားရားအား ဆိုင်းမပါ ဗုံမပါ ကြုံရာ လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်တွင် တင်၍ အာဂျင်တီးနားသို့ ချက်ချင်းပင် ပြန်ပို့လိုက်သောကြောင့်တည်း။

အာဂျင်တီးနားပြည် ဗြူနိုအဲရစ္စမြို့သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီ ဂွေဗားရားသည် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ပြန်လည်တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။

သူ့အဖို့ ခရီးသွားနေဆဲ ဗြုန်းခနဲ မမျှော်လင့်ဘဲ နေရင်းတိုင်းပြည်သို့ အဓမ္မ ပြန်ပို့ခြင်း ခံလိုက်ရသဖြင့် ခိုးလိုဗိုလ် ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ချီလီ၊ ပီရူး၊ အီကွေဒို၊ ဗင်နီဇွဲလား စသည့် တိုင်းပြည်များသို့ ရောက်ခဲ့၍ ယင်းတိုင်းပြည် များမှ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အခြေအနေများကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် လေ့လာ သိရှိခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိသည်။

အထူးသဖြင့် သူငယ်စဉ်က စွဲလမ်းခဲ့သည့် ပြည်သူ့ကဗျာဆရာကြီး နီရူဒါ၏ အမိတိုင်းပြည်ဖြစ်သော ချီလီပြည်သို့ ကိုင်တိုင်ကိုယ်ကျရောက်ခဲ့၍ ဆရာကြီး၏ကဗျာထဲတွင် ပါဝင်ဖွဲ့ဆိုထားသည့် အမှတ်တရနေရာများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသဖြင့် အားရကျေနပ်မိသည်။ ပီရူးပြည် အေပီအာရ်အေ ခေါ် တော်လှန်သော အမေရိကန်ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေးတပ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသကြားသိရ၍ အားရှိခဲ့သည်။ အီကွေဒိုပြည်မှ ကျောမဲ့ လယ်သမားများ၏ ဘဝကိုကြည့်၍ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းခဲ့ရသည်။ ကိုလံဘီ ယာပြည်တွင် လစ်ဘရယ်ပါတီနှင့် ကွန်ဆာဗေးတစ်ပါတီတို့ နိုင်ငံရေးအရ သဘောကွဲလွဲနေကြသဖြင့် စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းမည့်ဆဲဆဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည့် အရေးကိုလည်း အလေးအနက် သတိပြုခဲ့မိသည်။ ဗင်နီဇွဲလား ပြည်မှ ရေနံလုပ်ငန်းများအား အမေရိကန်အရင်းရှင်ကြီးများက လက်ဝါးကြီး အုပ် လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို အထင်အရှားတွေ့ခဲ့ရ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ယင်းသို့ သူ့ရောက်ခဲ့သမျှ တောင်အမေရိကတိုက်မှ တိုင်းပြည်များ၏ ကံကြမ္မာကို တစ်မိမ့်တစ်မိမ့်တွေးရင်း အခြားတစ်ဖက်မှ ဆေးတက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်သင်ယူခဲ့ရာ ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာပင် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် ဆေးသိပ္ပံပညာဘွဲ့ရရန် သင်ကြားရသည်မှာ ခုနစ်နှစ် ကြာမြီပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကပင် အခြေခံပညာ ထက်မြက်လာ သောဂွေဗားရားသည် ၇ နှစ် သင်တန်းကို ၃ နှစ်ဖြင့် ထူးချွန်စွာ ပြီးဆုံးအောင် မြင်၍ ဘွဲ့ရရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးသိပ္ပံဘွဲ့ကို ပူပူနွေးနွေး ရယူခဲ့ပြီးနောက် ဂွေဗားရားတစ်ယောက် မကြာမြင့်မီပင် အာဂျင်တီးနားပြည်မှ နောက်တစ်ကြိမ် ထွက်ခွာရန် အကြောင်း ဆိုက်လာခဲ့ပြန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန် ထိုအခါ ၁၉၅၃

ခုနစ်မှာပင် အာဏာရှင် ပီရွန်အစိုးရသည် ဆရာဝန်များကို ချွေးတပ်ဆွဲ၍ စစ်ထဲသို့ သွင်းနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ဆရာဝန်ပေါက်စ ဒေါက်တာ ဂွေဗားရားသည် ပီရွန်အစိုးရက အဓမ္မချွေးတပ်ဆွဲသည်ကို မလိုလား မကျေနပ်သဖြင့် အာဂျင်တီးနားမှ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် အာဂျင်တီးနားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် သဘောတရားမှ လက်တွေ့စခန်းသို့ ဘဝလမ်းကြောင်းပြောင်းရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကိုချ၍ သေနတ်ကိုကိုင်စွဲရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အာဂျင်တီးနားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သော ဂွေဗားရားသည် နောက်ဆုံးတွင် လက်တင်အမေရိကန် နိုင်ငံများအတွက် တော်လှန်ရေး ဘူမိနက်သန် အမှန်ဖြစ်သော ကျူးဘားပြည်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ကျူးဘားတော်လှန်ရေး ဆက်ရန်ရှိသေးသည်

ရုတ်တရက် ပြုန်းခနဲ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ညီအစ်ကိုလားဟု ထင်မှတ်မှားကြရ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အရပ်အမောင်း ဒေါင်ကောင်းကောင်းနှင့် ဖြစ်ကြ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်များမှာလည်း ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ရှိကြသည်။ တစ်ယောက်က မျက်နှာ ခပ်ပြည့်ပြည့်၊ အခြားတစ်ယောက်က မျက်နှာခပ်သွယ်သွယ်ရှိသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း နဖူးကျယ်ပုံ၊ နှာတံကျပုံနှင့် မေးရိုးကားပုံချင်းတွင်မူ မျက်နှာပေါက်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ တစ်မိသားချင်း ညီအစ်ကိုအရင်းဟူ၍ပင် ထင်ရသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုအရင်း တစ်မိသားချင်းများ မဟုတ်ကြရုံမျှမက တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်သည့် တစ်နိုင်ငံ သားချင်းများပင် မဟုတ်ကြ။ တစ်ယောက်က အာဂျင်တီးနားပြည်သားဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာမူ ကျူးဘားအမျိုးသားဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အာဂျင်တီးနားမှလည်းကောင်း၊ ကျူးဘားမှလည်းကောင်း နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်တိုင်းပြည်များမှ ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ အမှတ် မထင် မကွဲစီကိုပြည်တွင် လာ၍ဆုံတွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ နောင်အခါ၌ လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံများ၏ တော်လှန်ရေးအောင်လံကို လုပ်သားပြည်သူများ၏ တပ်ဦးမှ မားမားမြင့်မြင့် ငွားငွားစွင့်စွင့် လွင့်ထူကြမည့် အာဂျင်တီးနားမှ ချေဂွေဗားရား နှင့် ကျူးဘားမှ ဖီဒယ်လ်ကပ်စထရီတို့သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့တွင် မကွဲစီကိုပြည်၌ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

မက္ကစီကိုပြည်သည် တောင်နှင့်မြောက် အမေရိကတိုက် နှစ်တိုက် အကြားမှ အတော်အတန်ကြီးသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် အခါက လက်တင်အမေရိကတိုက်ရှိ တိုင်းပြည်အများအပြားမှ နိုင်ငံရေးသမား များ၊ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား လူငယ်လူရွယ် များသည် မိမိတို့တိုင်းပြည်များတွင် စစ်တပ်မှ အာဏာသိမ်းခြင်း၊ အတိုက်အခံ ပါတီအဖွဲ့အစည်းများအား ဖျက်သိမ်းခြင်း၊ ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးများ ဆိတ်သုဉ်းခြင်း စသည့် အကြမ်းဖက်မှုများ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် နေရင်းတိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာ၍ အဆိုပါ မက္ကစီကိုပြည်သို့ ခေတ္တမျှ လာရောက် ခိုလှုံနေကြသည့်အခါ သမယဖြစ်သည်။

ဤအခါ ဤသမယမှာပင် ဂွေဗားရားနှင့် ကပ်စထရီတို့ စတင်တွေ့ဆုံ ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မက္ကစီကိုသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်မှာကိုယ့်အကြောင်း နှင့်ကိုယ်ဖြစ်ကြရာ ကပ်စထရီ၏ နောက်ကြောင်းမှာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။

ကပ်စထရီ၏ နာမည်ရင်းမှာ ဖီဒယ်လ်ကပ်စထရီရပ်ဇ်ဖြစ်၍ ကျူးဘား ပြည် အိုရီယန်တယ်နယ်အတွင်းရှိ မာယာရီမြို့ကလေးတွင် ၁၉၂၆ ခုနှစ်က ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် မဟုတ်မခံစိတ်များဖြင့် တက်ကြွပြင်းထန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅-၄၆ ခုနှစ်များတွင် ဟာဗားနား တက္ကသိုလ်၌ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတွင် နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်များ၊ တော်လှန် ရေးစိတ်ဓာတ်များ ပိုမိုပြင်းထန်လာခဲ့ရာ ဒိုမီနီကန်ပြည်မှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် လာကြသည့် မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဒိုမီနီကန် အာဏာရှင် တရုဂျီလို အစိုးရအား တော်လှန်ဖြုတ်ချရန် ကြိုးပမ်းရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဟာဗားနားတက္ကသိုလ် မှ ကပ်စထရီ ခေါင်းဆောင်သော ကျောင်းသားများနှင့် တိုးတက်သော လူငယ်လူရွယ်များ အပါအဝင် လူပေါင်း ၁၅၀၀ ခန့် အင်အားရှိသည့် လူမျိုးစုံတပ်ဖွဲ့ကြီးသည် ဒိုမီနီကန် အစိုးရအား တိုက်ခိုက်ရန် ကရစ်ဘီယံ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ရေကြောင်း ခရီးဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြရာ လမ်းခု လတ် ပင်လယ်ပြင်တွင် ကျူးဘားအစိုးရတပ်များက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သဖြင့် တပ်ပျက်ပြီး ကပ်စထရီမှာ ပင်လယ်ထဲခုန်ချကာ ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကပ်စထရီသည် ဟာဗားနားတက္ကသိုလ်သို့ ပြန်လည် တက်ရောက်ကာ ပညာသင်ကြားခဲ့ရာ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဥပဒေဘွဲ့ရရှိ ကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ကျူးဘားပြည်၌ ဘာတစ္ဆတာ ခေါင်းဆောင်၍ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းခဲ့ရာ ဝတ်လုံပေါက်စကလေး ဒေါက်တာ ကပ်စထရီသည် အဆိုပါ အာဏာသိမ်းပွဲကို အခြေခံဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟုဆိုကာ အာဏာသိမ်းခေါင်းဆောင် ဘာတစ္ဆတာအား တရား စွဲခဲ့ရာမှ နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရအား တရားဥပဒေအရ တိုက်ပွဲဆင်၍မရသည့် အဆုံး၌ ကပ်စထရီသည် တိတ်တဆိတ် လက်နက်များ စုဆောင်းကာ မျိုးချစ် လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ကျောင်းသားများ အပါအဝင် လက်နက်ကိုင်အင်အား ၂၀၀ ခန့်ဖြင့် ၁၉၅၃ ခု ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရ၏ စစ်တပ်ရှိရာ မွန်ကားဒါးစစ်စခန်းကို ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ တိုက်ပွဲတွင်လည်း ကပ်စထရီတို့ တော်လှန်ရေးသမားများဘက်မှ ရဲဘော်ပေါင်း ၇၀ ခန့် ကျဆုံး၍ ကပ်စထရီအပါအဝင် ကျန်ရဲဘော် ၁၀၀ ကျော်မှာ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရသည်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသည့် တော်လှန်ရေးရဲဘော်များအား ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရက နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ရုံးတင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ အဖမ်းခံနေကြ ရသည့် ရဲဘော်အားလုံးကိုယ်စား ကပ်စထရီသည် ရုံးတော်တွင် အပြစ်မရှိ ကြောင်း ရဲရဲတောက် ခုခံလျှောက်လဲခဲ့သည်။ မွန်ကားဒါး စစ်စခန်းသို့ ဝင်စီးခဲ့ကြရာ၌ အရေးနိမ့်၍ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ‘ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း သမိုင်းက ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်’ ဟူ၍ ကြွေးကြော်ကာ တရားရုံးတော်တွင် ခုခံချေပခဲ့သော ကပ်စထရီ၏ လျှောက်လဲချက်သည် ကျူးဘားတစ်ပြည်လုံး ဂယက်ရိုက်ကာ ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရမှာ အထူးပင် နာမည်ပျက် အရှက်ကွဲခဲ့ရသည်။

ကပ်စထရီသည် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် ၁၅ နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသော်လည်း အပြင်မှ တိုးတက်သော အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပြည်သူလူထု၏ အံ့ကြွမှုကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ၂ နှစ် ခန့်သာ နေခဲ့ရပြီး ၁၉၅၅ ခု မေလတွင် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ဖြင့် ထောင်မှလွတ်လာခဲ့သည်။

ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ပြီးနောက် ၂ လမျှအကြာ ဇွန်လတွင် ကပ်စထရီ သည် ကျူးဘားပြည်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားခဲ့သည်။ လက်ဝဲသမား

ပညာတတ် ဝတ်လုံနီတစ်ယောက် ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ မွန်ကားဒါးစစ်စခန်းကို ဝင်စီးခဲ့သည့် သူပုန်ခေါင်းဆောင် ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ကပ်စထရီအား ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရ၏ စုံထောက်များက မျက်စိ ဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေခဲ့သည့်ကြားမှ ရုတ်တရက် ရှိန်းဆာယာ ပိုမောက်သလို ကိုယ်ပျောက်သွားသည့်အတွက် စုံထောက်များမှာ ကျီးကန်း တောင်းမှောက်သလို ယောက်ယက်ခတ်သွားကြသည်။ ပျောက်သွားသည့် သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကို ကျူးဘားတစ်ပြည်လုံး မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ ရပ်ကွက် တိုင်း၊ လမ်းတိုင်း ချောင်ကြို့ ချောင်ကြားမကျန် မြေလှန်၍ ရှာကြသည်။

သို့သော် မြေလှန်၍ပင်ရှာရှာ၊ မိုးပျံ၍ပင်ရှာရှာ ရှာရင်းသာ အားပြတ်၍ မတ်တတ်က ဘိုင်းခနဲလဲပြီး သေပွဲဝင်ရုံသာရှိမည်။ ကပ်စထရီအား ကျူးဘား ပြည်တွင် လုံးဝ 'မတွေ့ရေးချ မတွေ့'ထဲက ဖြစ်သည်။

အကြောင်းသော်ကား ကျူးဘားအစိုးရ စုံထောက်များ ကပ်စထရီအား လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် မြေလှန်၍ရှာနေသည့်အချိန်တွင် ကပ်စထရီတစ်ယောက် မက္ကစီကိုပြည်သို့ရောက်၍ အာဂျင်တီးနားမှ ဂွေဗားရား ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မက္ကစီကိုသို့ ရောက်လာသော ကပ်စထရီတွင် အထက်ပါအတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ နောက်ကြောင်းဇာတ်လမ်းများ ရှိခဲ့သလို ချေဂွေဗားရား မှာလည်း အာဂျင်တီးနားမှ ဒုတိယအကြိမ်ထွက်အလာ မက္ကစီကိုသို့မရောက်မီ လက်တင်အမေရိကန် တိုင်းပြည်များသို့ အနံ့အပြားရောက်ခဲ့သေးသည်။

ပထမအကြိမ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က အရှေ့ အရပ်တည့်တည့်မှ ချီလီပြည်သို့ ရောက်ခဲ့သည့်နည်းတူ ယခု ဒုတိယအကြိမ် တွင်မူ ဂွေဗားရားသည် မြောက်စူးစူးဒေသ ဘိုလီဗီးယားပြည်သို့ မှန်းဆ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘိုလီဗီးယားတွင် ရက်အတန်ကြာနေခဲ့ရာ ဤအတော အတွင်း တက်တက်ကြွကြွရှိလှသည့် လူငယ် လက်ဝဲသမားအချို့နှင့် ရင်းရင်း နှီးနှီးတွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ဂွေဗားရားသည် အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့၍ ယခင် တစ်ခါက ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် ပီရူး၊ အီကွေဒို စသည့် တိုင်းပြည်များကို ဖြတ် ကျော်ကာ အလယ်ဗဟို အမေရိကန်ပြည်များဖြစ်ကြသော ပနားမား၊ ကော့စတာ ရိုးကားစသည့် တိုင်းငယ်ပြည်ငယ်ကလေးများမှတစ်ဆင့် ဝှာတီမာလာသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဂွေဗားရားသည် ယခင်ပုထမ ခရီးထွက်စဉ်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ မော်တော်ကား စသည်များကိုစီး၍ လာခဲ့သော်လည်း ယခုတစ်ခေါက် အာဂျင်တီးနားမှ ဝွာတီမာလာသို့ ရောက်သည်အထိ များသောအားဖြင့် ခြေကျင်လျှောက်၍ တစ်မြို့ဝင်တစ်ထောက်နားကာ ရောက်လေရာ တိုင်းပြည် များတွင် ရက်အတန်ကြာနေပြီးမှ ခရီးဆက်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ကိုယ့်ခြေ ထောက် ကိုယ်အားကိုးရလောက်အောင် သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကလည်း အထူးပင်ကောင်းမွန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝွာတီမာလာသို့ ဂွေဗားရား ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ၁၉၅၃ ခု ဒီဇင်ဘာလအတွင်းပင်ဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ အချိန်ကောင်းအခါကောင်းနှင့် ဆုံစည်း ကြုံကြိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန် ထိုအခါတွင် အနောက်ဘက်ကမ္ဘာခြမ်းဟူ၍ ခေါ်ဆိုတင်စားခြင်း ခံရသည့် လက်တင်အမေရိကန်တိုင်းပြည်များအနက် ဝွာတီမာလာတွင် ပထမဆုံး လက်ဝဲအစိုးရ တက်ရောက်အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသောကြောင့်တည်း။

လက်တင်အမေရိကတွင် လက်ဝဲအင်အားစုများ ပထမဆုံးအာဏာ ရသည့် ဝွာတီမာလာပြည်သို့ လက်တင်အမေရိကန်ပြည်များမှ လက်ဝဲသမား များ၊ ကွန်မြူနစ်နှင့် ကွန်မြူနစ်လိုလားသူများ၊ တိုးတက်သော နိုင်ငံရေးသမား များ ဝင်လာမစဲ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိနေကြရာ ၎င်းတို့တွင် ပီရူးပြည်မှ ဟစ်လ်ဒါ ဂါဒီယာ ဆိုသူ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ပီရူးပြည်သူကလေး ဟစ်လ်ဒါနှင့်အာဂျင်တီးနားပြည်သား ဂွေဗားရားတို့ မြို့ထဲတစ်နေရာတွင် အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံမိကြရာမှ တစ်စ တစ်စ ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြသည်။

ဟစ်လ်ဒါမှာ အသက် ၂၀ ခန့်သာရှိသေး၍ ပျိုမျစ်နုနယ်သူကလေး ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြင့် စကား ပြောလျှင် သွက်သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ ချစ်စရာကောင်းသည့် လုံမပျိုလေးဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ရူပကာယအားဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသလောက် လူတစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် သနားတတ်၍ စိတ်နေသဘောထား ကောင်းသူ ကလေးပင် ဖြစ်သည်။

ဝွာတီမာလာသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ထုံးစံအတိုင်း ဘိုင်ကျနေပြီ ဖြစ်သော သူ့ကောင်းသား ဂွေဗားရားသည် အစစအရာရာ ဟစ်လ်ဒါ ကိုသာ အားကိုးခဲ့ရသည်။ အချိန်ကျ၍ ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းလခပေးရတော့မည့်

ဆိုလျှင် ခြူးတစ်ပြားမှ မကပ်သည့် ဂျေဗားရားအတွက် ဟစ်လ်ဒါက စိုက်ပေးလိုက်ရသည်။ တစ်လကုန်တစ်လဆန်း၍ အိပ်ခန်းလခပေးကြရသည့်အခါ မျိုးတွင်လည်း ဂျေဗားရားမှာ ဟစ်လ်ဒါ ကိုသာ အားကိုးခဲ့ရသည်။

ဂျေဗားရားအား ဟစ်လ်ဒါက ယင်းသို့ ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သည်မှာ တစ်ဖက်သားကို ညှာတာသနားတတ်သည့် စိတ်ထားကြောင့်သာ မဟုတ်။ သူနှင့် ယုံကြည်ချက်ချင်းတူ၍ ဘဝတူရဲဘော်တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မှန်သည်။ ဟစ်လ်ဒါမှာလည်း ပီရူးပြည်မှ လက်ဝဲတော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းဖြစ်သော အေပီအာရ်အေခေါ် ပြည်သူ့ညီညွတ်ရေး တပ်ဦးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပီရူးအစိုးရက ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးခဲ့ရာမှ ဝှာတီမာလာသို့ ထွက်ပြေးလာရသူကလေးဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟစ်လ်ဒါသည် ဂျေဗားရားအား ကြာကြာထောက်ပံ့မနေရဘဲ မကြာမတင် ဝှာတီမာလာအစိုးရ၏အမျိုးသား လယ်ယာမြေဌာနတွင် ဂျေဗားရားတစ်ယောက် အလုပ်ရ၍ နေရာကျသွားခဲ့သည်။

ဂျေဗားရားအဖို့ အလုပ်ရ၍ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်လာသဖြင့် ဝမ်းသာရသည်ထက် လယ်ယာမြေဌာနတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် သင်ခန်းစာနှင့် အတွေ့အကြုံများ၊ သဘောတရားနှင့် လက်တွေ့များကို ဆည်းပူးရခြင်းက ပို၍ အားရ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည်။

ဝှာတီမာလာအစိုးရသည် တရုတ်ပြည်မှ မြေယာတော်လှန်ရေး အခြေခံသဘောတရားများကို ကိုင်စွဲ၍ ဝှာတီမာလာ လယ်သမားများအား လယ်ယာမြေများ ဝေခြမ်းပေးခြင်း၊ မြေယာတော်လှန်ရေး သဘောတရား သင်တန်းများပေးခြင်း၊ သီးနှံပိုမိုထွက်ရှိရေးအတွက် လက်မှုလယ်ယာမှ စက်မှုလယ်ယာ စနစ်သို့ တစ်စတစ်စ ကူးပြောင်းပေးခြင်းစသည့် လုပ်ငန်းများကို စနစ်တကျ ဇောက်ချ၍ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ဂျေဗားရားမှာ 'အချို့ရှာသကာတွေ့' သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ တစ်သက်တာတွင် မြေယာတော်လှန်ရေး၏ အရေးကြီးပုံကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်နောက်ကျသည့်နိုင်ငံများတွင် မြေယာတော်လှန်ရေးမပါဘဲ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး မအောင်မြင်နိုင်။ မြေယာပြဿနာကို မှန်ကန်စွာ မဖြေရှင်းနိုင်ဘဲ ဆိုရှယ်လစ်ပန်းတိုင်သို့ မလှမ်းနိုင်။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ် မထူထောင်နိုင်ဟူသော အချက်များကို ယခုမှ လက်တွေ့ကျကျ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ဂွေဗားရားအဖို့ ဣတိမာလာအစိုးရ၏ မြေယာတော်လှန်ရေး ဌာနတွင် မြေယာပြဿနာများကို အားရဝမ်းသာလေ့လာ ဆည်းပူးနေရာမှ ဗြုန်းခနဲ မီးတောင်ပေါက်ကွဲ၍ တောင်ကြီးပြုလဲသွားသလို အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရသည်။

ယင်းအဖြစ်ဆိုးကား အခြားမဟုတ်။ လက်တင်အမေရိကတွင် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ တစ်စတစ်စ ရှင်သန်ကြီးထွားလာမည်ကို မလိုလား မရှုဆိတ်နိုင်သော အမေရိကန်အစိုးရသည် စီအိုင်အေခေါ် အမေရိကန် ဗဟိုစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး သူလျှိုအဖွဲ့ကြီး၏ စီမံခန့်ခွဲမှုဖြင့် ဣတိမာလာမှ လက်ဝဲအစိုးရကို ရုတ်တရက် ဖြုတ်ချလိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

မက္ကစီကိုတွင် ဂွေဗားရား၏ ဘဝခရီး၌ အရေးကြီးသည့် အခြားရဲဘော်တစ်ဦးကို တွေ့ရသေးသည်။ ထိုရဲဘော်မှာ အခြားသူမဟုတ်။ ဣတိမာလာတွင်နေစဉ်က သွားအတူ လာအတူဖြစ်ခဲ့ကြ၍ မက္ကစီကိုသို့ သူ့အလျင်ရောက်နေနှင့်သော ပီရူးပြည်သူကလေး ဟစ်လ်ဒါ ပင် ဖြစ်သည်။ ဣတိမာလာတွင် တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားများ ဝင်တိုက်ခဲ့စဉ်က တကွတပြားစီ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသော ဂွေဗားရားနှင့် ဟစ်လ်ဒါတို့သည် ယခုတစ်ကြိမ် မက္ကစီကို၌ ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရာတွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်တစ်ခါ မခွဲမခွာ ရာသက်ပန် အတူနေသွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသည့် ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကာလအတန်ကြာ လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ယုံကြည်ချက်ချင်းလည်းတူ၊ ရည်ရွယ်ချက်ချင်းလည်း တူခဲ့ကြသော ဂွေဗားရားနှင့် ဟစ်လ်ဒါတို့သည် ၁၉၅၅ ခုနှစ် သာယာလှသည့် မေလ၏ တစ်ခုသော နေ့ရက်တွင် တရားဝင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။

ဂွေဗားရားနှင့် ဟစ်လ်ဒါတို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲတွင် သတို့သားဘက်မှ ‘လူပျိုရုံ’အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူမှာ ရောလ်ကပ်စထရီ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျူးဘားပြည်မှ ဘာတစ္စတာအစိုးရအား လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရပြီး ထောင်မှလွတ်လျှင်လွတ်ချင်း မက္ကစီကိုပြည်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ မက္ကစီကိုသို့ ခပ်စောစောကပင် ရောက်နေသော ဟစ်လ်ဒါသည် နောက်မှ ရောက်လာသော ဂွေဗားရားအား ရောလ်ကပ်စထရီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဂွေဗားရားသည် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်၍ ပြတ်ပြတ်

သားသား ပြောတတ်ဆိုတတ် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သော ရောလ်ကပ်စထရီအား ချစ်ခင်လေးစားမိသည်နှင့်အမျှ တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်တစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလာခဲ့ရာမှ မိမိ၏မင်္ဂလာပွဲတွင် လူပျိုရုံအဖြစ် ဆောင်ရွက် စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

များမကြာမီ ဂျော့ဇားသည် ချစ်ဇနီး ဟစ်လ်ဒါ ၏ မိတ်ဆက်ပေး မှုကြောင့် ကျူးဘားပြည်မှ နောက်ထပ်ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာသော တိုင်းပြေး ပြည်ပြေး တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်ကို သိကျွမ်းခဲ့ရပြန်သည်။ ထိုရဲဘော် မှာ မိမိနှင့် အသက်အရွယ်ချင်းလည်း သိပ်မကွာလှ၊ အရပ်အမောင်းမှာလည်း မိမိလို ဒေါင်ကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာပေါက်ချင်းလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ဘေးလူများက ညီအစ်ကိုဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။

ထိုရဲဘော်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကို အနိုင် မခံ အရှုံးမပေးဘဲ မတ်မတ်မားမား ပြတ်ပြတ်သားသား ခေါင်းဆောင်နေရ သည့် ဖိဒယ်လ်ကပ်စထရီ ဆိုသူပင်တည်း။

ကပ်စထရီသည် ကျူးဘားတွင် နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုဖြင့် ထောင်ကျနေ ခဲ့ရာမှ ထောင်မှအလွတ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေး အတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းရန် ညီဖြစ်သူ ရောလ်ကပ်စထရီ ရှိရာ မက္ကစီကို ပြည်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျော့ဇားသည် ကပ်စထရီကို လူချင်းမတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးခင်ကပင် သူ့အကြောင်း၊ သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့်၊ သူ့သတ္တိ၊ သူ့အရည်အချင်းများကို ကြားသိ ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်သား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း တိုက်ပွဲဝင် ရဲဘော်များအဖြစ် လေးစားရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်ရှိသရွေ့ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ အချိန်ရှိသရွေ့ လက်နက်ကိုင်တော် လှန်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ညှိနှိုင်းကြသည်။ ဂျော့ဇားသည် ကပ်စထရီနှင့် တွေ့လိုက်တိုင်း တိုက်ပွဲအကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးအကြောင်းများကိုသာ ပြောပြီးရင်း ပြောရင်းဖြစ်နေရာ တစ်ခါသော် ချစ်စခင်စ ကြင်နာစ မသဘာဝ ကို မလွန်ဆန်နိုင်ရှာသော ဟစ်လ်ဒါကပင် ‘သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့လိုက် မှုဖြင့် တော်လှန်ရေးကလွဲလို့ အခြားပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မယောက်ျား တော့ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေပါပြီ’ဟူ၍ ရယ်သလို မောသလို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဟစ်လဲဒါပြောမည်ဆိုက ပြောလောက်သည်။ ပြောသည့်အတိုင်း
 ဟုတ်လည်း ဟုတ်နေသည်။ မက္ကစီကိုတွင် အမှတ်မထင် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့
 ကြသော အာဂျင်တီးနားမှ ဝေဗားရားနှင့် ကျူးဘားမှ ကပ်စထရီ တို့သည်
 အချိန်ရှိသရွေ့ ကျူးဘားတော်လှန်ရေး ဆက်လက်ဆင်နွှဲရန်သာ ဆွေးနွေး
 ခဲ့ကြသည်။ စိုင်းပြင်းခဲ့ကြသည်။ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။

အခြားပြဿနာများတွင် အငြင်းပွားချင်ပွားမည်။ ကျူးဘားတော်လှန်
 ရေးဆက်လက်ဆင်နွှဲရန် ဆွေးနွေးရာ၊ ပြင်ဆင်ရာ၊ စိုင်းပြင်းရာ၌မူ နှစ်ယောက်
 သား အငြင်းမပွားဘဲ ရှိကြသည်။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကို အောင်ပွဲခံသည်
 အထိ ဆက်လက်ဆင်နွှဲသွားရန် နှစ်ယောက်စလုံး မြဲမြဲမြဲမြဲ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီး
 ဖြစ်ကြသည်။

မှန်သည်။ ကျူးဘားတော်လှန်ရေးသည် ဆက်ရန်ရှိသေးသည်။

လက်နက်ကိုင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ဤကွင်းပြင်ကလေးမှာ အလျား ၁၀ မိုင် အနံ ၆ မိုင်ခန့်ရှိသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကွင်းပြင်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် တောအုပ်တစ်ခု ဖုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

မက္ကစီကိုပြည် ချားလ်ကိုးခရိုင်အတွင်း တောင်ပေါ်မြေပြန့် တစ်နေရာမှ ဤကွင်းပြင်သည် နှစ်ရှည်လများ အစဉ်အဆက်အားဖြင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များ၏ စားကျက်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတလော ကျယ်မောပြန့်ပြောလှသည့် ဤကွင်းပြင်တွင် ခါတိုင်းတွေ့နေကျ၊ မြင်နေကျ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို မတွေ့ရ၊ မမြင်ရဘဲ လူငယ် လူရွယ် အတော်များများကိုသာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် အမြဲလိုလို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ သက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် မကြီးမငယ် အရွယ်များဖြစ်ကြပြီး ဤကွင်းပြင်ထဲသို့ နေ့စဉ်လိုလို လာရောက်၍ ပြေးလိုက်လွှားလိုက် မှောက်လိုက်၊ ဝပ်လိုက်၊ စုလိုက်၊ ဖြန့်လိုက်ဖြင့် အနားမနေဘဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့တစ်တွေ ယခုကဲ့သို့ ဤကွင်းပြင်ထဲတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လာလုပ်နေကြသည်မှာ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာသွားပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပြေးလိုက်လွှားလိုက် လုပ်နေရာမှ ဗြန်းခနဲ မှောက်လိုက် ဝပ်လိုက်၊ စုလိုက်ဖြန့်လိုက် လုပ်နေကြသည့် ဤလူငယ်လူရွယ်များ၏လက်

တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ် အတိုအရှည်များ ကိုယ်စီကိုယ်င ကိုင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရ၍ မကြာခဏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများကိုပါ ကြားနေရသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်လျှင် စစ်တပ်တစ်တပ်မှ စစ်သားများ စစ်လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေကြသည်ဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။

သို့သော် အနားကပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက သူတို့ တစ်တွေ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသည့် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီများမှ တူညီဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းများ မဟုတ်ကြဘဲ ကျားကျားကြောင်ကြောင် အရောင်အမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေသဖြင့် စစ်တပ်မှ စစ်သားများမဟုတ်။ သာမန်အရပ်သူ အရပ်သား များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ သူတို့တစ်တွေသည် စစ်သားများ မဟုတ်ကြ။ အရပ်သူ အရပ်သား လူငယ်လူရွယ်များသာဖြစ်သည်။ သို့သော် သူလိုကိုယ်လို သာမန်အရပ်သားများ မဟုတ်ကြမူ၍ တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လက်နက်ကိုင်သင်တန်းကို ပင်ပင်ပန်းပန်းလာရောက်သင်ကြား နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သို့ထက်ပို၍ မှန်ကန်တိကျသောစကားကို ဆိုရပါမူ ဤအရပ်သူ အရပ်သား လူငယ်လူရွယ်များသည် အာဂျင်တီးနားမှ ဝေဗားရားနှင့် ကျူးဘား မှ ကပ်စထရီတို့၏ စည်းရုံးခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် ကျူးဘားတော်လှန်ရေးကို ဆက်လက်ဆင်နွှဲရန် လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားသင်တန်းများကို ကြိုးကြိုး စားစား လာရောက်သင်ကြားနေကြသူများပင်တည်း။

ဤလက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားသင်တန်းသို့ တက်ရောက်သင်ကြား နေကြသူများမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် စုစုပေါင်း ၈၀ ခန့်ရှိ၍ အားလုံးလိုလို မှာ ကျူးဘားအမျိုးသား လူငယ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ လူငယ်များသည် ကျူးဘားပြည် မွန်ကားဒါး စစ်ခန်းကို ဝင်စီးခဲ့စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ကြ၍ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုဖြင့် ကျူးဘားပြည်၏တောင်ဘက် ထင်းရူးကျွန်းကလေးပေါ်မှ ဘာတစ္ဆတာအစိုးရ၏ အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် သေမကွဲရှင်မကွာ ကပ်စထရီနှင့် အတူ ကျခံလာခဲ့ကြသည့် ရဲဘော်ဟောင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့ပြီး ကပ်စထရီ၏ ရှေ့ဆောင်စည်းရုံးမှုဖြင့် ကပ်စထရီတို့ ညီအစ်ကို ရှိရာ မက္ကစီကိုပြည်သို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ရောက် လာခဲ့ကြသည့် မျိုးချစ်လူငယ်သူပုန်များ ဖြစ်ကြသည်။

ကပ်စထရီသည် မက္ကစီကိုတွင် ဝေဗားရားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် ဆက်ရန်ရှိသေးသော ကျူးဘားတော်လှန်ရေးအတွက် နှစ်ယောက်သား အပူ

တပြင်း ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းခဲ့ကြသည်။ ကျူးဘားပြည်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မက္ကစီကိုသို့ ရောက်လာကြသည့် ရဲဘော်ဟောင်းများအား စနစ်တကျ စည်းရုံး၍ နေရာချထားပေးခဲ့သလို ကျူးဘားပြည်သို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် အသေးစိတ်လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဂွေဗားရား၊ ညီဖြစ်သူ ရောလ်ကပ်စထရီတို့နှင့် တိုင်ပင်ရေးဆွဲခဲ့သည်။

ကျူးဘားပြည်တွင် လက်နက်အားကိုးဖြင့် အကြမ်းဖက် အုပ်စိုးနေသော ဘာတစ္စတာအစိုးရအား လက်နက်ဖြင့် တော်လှန်ပုန်ကန်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိဟူသော အချက်ကို ကပ်စထရီရော ဂွေဗားရားပါ လက်ခံထားပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကို အသက်ပေး၍ ဆင်နွှဲကြရန်လည်း ကျူးဘားမှ လူငယ်သူပုန် ရဲဘော်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့ကို လက်နက်ကိုင် သင်တန်းပေးရန် အတွက်လည်းကောင်း၊ ကျူးဘားသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အတွက်လည်းကောင်း အဓိကအရေးအကြီးဆုံး မရှိမဖြစ်သော ပစ္စည်းများကို မရ ရအောင်ရှာကြရန် လိုအပ်နေသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကား အခြားမဟုတ်။ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် ဆေးဝါးရိက္ခာများပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို ရှာကြံစုဆောင်းရာ၌ ‘ငွေ’သာလျှင်အဓိကဖြစ်ရာ ကပ်စထရီ၊ ဂွေဗားရားနှင့် ရောလ်ကပ်စထရီတို့သည် ဦးစွာပထမ ရန်ပုံငွေကို အပူတပြင်းရှာကြရသည်။

မက္ကစီကိုပြည်နှင့် ကပ်လျက် ရေချင်းမြေချင်း ဆက်စပ်နေသည့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးတွင် ကျူးဘားအမျိုးသား အမြောက်အမြား အခြေစိုက်နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ၎င်းတို့အနက် အချို့မှာ ကျိကျိတက်ချမ်းသာနေကြသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများဖြစ်၍ အချို့မှာ စားနိုင်သောက်နိုင် ချောင်ချောင်လည်လည် ပိုပိုလျှံလျှံရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကပ်စထရီသည် သူ့ရဲဘော်နှစ်ယောက်သုံးယောက်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ကာ မက္ကစီကိုမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သွားရောက်၍ မိယာမီ၊ ဘရစ်ချ်ပို၊ တင်ပါစသော မြို့ကြီးမြို့ငယ်များသို့ လှည့်လည်ပြီး ကျူးဘားအမျိုးသားများထံမှ ရန်ပုံငွေများ အလှူခံခဲ့သည်။

သို့ အလှူခံရာတွင် ကျူးဘားပြည်၏ စီးပွားရေးကို နိုင်ငံခြားတိုင်း တစ်ပါးသား အရင်းရှင်ကြီးများက လက်ဝါးကြီးအုပ် အမြတ်ထုတ်နေကြပုံများနှင့် အဆိုပါ နိုင်ငံခြား အရင်းရှင်ကြီးများနှင့် ပူးပေါင်းကာ ကျူးဘား

ပြည်သူများအပေါ် ဖိနှိပ်သွေးစုပ်အကြမ်းဖက် အုပ်ချုပ်နေသည့် ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရအကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်အောင် ရှင်းလင်း တင်ပြခဲ့ကြသည်။ အလားတူပင် ချောင်ချောင်လည်လည် စားနိုင်သောက်နိုင်ကြသည့် လူလတ်တန်းစား အတတ်ပညာရှင် အသိပညာရှင်များကိုလည်း ကျူးဘားပြည်အား နိုင်ငံခြား အရင်းရှင်ကြီးများနှင့် အာဏာရှင် ဘာတစ္ဆတာအစိုးရ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေနှင့် ဆေးဝါးရိက္ခာများကို ‘သဒ္ဒါတတ်အား နည်းများမဟူ’ အလှူခံခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ကပ်စထရိုကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ကာ အမေရိကန်ပြည်ရောက် ကျူးဘားအမျိုးသားများထံမှ ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး ရန်ပုံငွေများ အလှူခံခဲ့ရာ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ၅ သောင်းနီးပါးမျှ ကောက်ခံရရှိခဲ့၍ အခြားဆေးဝါး ရိက္ခာပစ္စည်းများလည်း ရရှိခဲ့ကြသည်။

ကပ်စထရိုသည် အမေရိကန်ပြည်တွင် ကျူးဘားအမျိုးသား လူချမ်းသာများနှင့် အလယ်အလတ်တန်းစားများထံမှ ယင်းသို့ အလှူငွေများကောက်ခံခဲ့သည့်နည်းတူ လက်လုပ်လက်စား သာမန်ဆင်းရဲသားများကိုလည်း ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး တရားများ အတိအလင်းဟောပြော၍ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။

“တကယ်တော့ ကျူးဘားအမျိုးသားတွေဟာ လက်ရှိအုပ်ချုပ်နေတဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ ပြောင်းလဲရုံလောက်နဲ့ မကျေနပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိနေပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျူးဘားပြည်မှာ ပြည်သူလူထုရဲ့ ဘဝအခြေအနေနဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး အခြေအနေများကို အောက်ခြေသိမ်း ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လိုနေပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီရေးအပြင် ဒါ့ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ လိုအပ်ချက်တွေလည်း ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ ရှိပါသေးတယ်။ ကျူးဘားအမျိုးသားတိုင်း လူတမ်းစေ့နေနိုင်အောင် လုပ်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ကျူးဘားပြည်မှာမွေးပြီး ကျူးဘားပြည်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာကြတဲ့ သူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို အစိုးရက လျစ်လျူရှုထားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ အလုပ်လည်းလုပ်ချင်တယ်။ လုပ်နိုင်တဲ့အင်အားလည်း ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး သူနဲ့ သူ့အိမ်သားတွေပါ ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေတာလောက် ရင်နာစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ဟာ မရှိတော့ပါဘူး။ နေရာတကာဒီလို လူတွေအတွက်

အလုပ်ရှာပေးဖို့၊ အလုပ်ဖန်တီးပေးဖို့ဟာ အစိုးရရဲ့ မရှောင်မလွှဲသာတဲ့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။ ကုလားထိုင်ပေါ်ကထိုင်ပြီး ရေးဆွဲနေကြတဲ့ ဒီနေ့ ဒီစီမံကိန်းတွေမှာ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပါဘူး။ ကျူးဘားပြည်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေတဲ့ ဒီပြဿနာကြီးဟာ အာဏာလက်မဲ့ ဖြစ်နေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ အာဏာကို ငမ်းငမ်းတက်နေတဲ့ လက်တစ်ဆုပ်စာ နိုင်ငံရေးသမားတွေရဲ့ အလိုကို ဖြည့်စွမ်းဖို့ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ ပြဿနာလောက်ပဲ ဖြစ်နေပါတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု မြို့ကြီးပြကြီးများတွင် ရန်ပုံငွေလှည့်လည် ကောက်ခံခဲ့စဉ်က ကပ်စထရီသည် တစ်ခါသော် နယူးယောက်မြို့ ပန်းခြံတစ်ခု ၌ ကျင်းပပြုလုပ်သည့် ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး လူထုစည်းဝေးပွဲတွင် ကျူးဘားအမျိုးသားများအား အထက်ပါအတိုင်း လှုံ့ဆော်ဟောပြောခဲ့သည်။

ကပ်စထရီနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် အမေရိကန်ပြည်တွင် ကျူးဘား အမျိုးသား လူတန်းစား အလွှာအသီးသီးအား ချဉ်းကပ်တွေ့ဆုံ၍ ရန်ပုံငွေ ကောက်ခံခြင်း၊ စည်းရုံးရေးလှုံ့ဆော်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီ မက္ကစီကိုပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ကောက်ခံရရှိခဲ့ကြသည့် ရန်ပုံငွေများဖြင့် လက်နက်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်များ ဆေးဝါးပစ္စည်းများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာများ ဝယ်ယူစုဆောင်းခဲ့ကြသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာလတ်သော် ကပ်စထရီ၊ ဂွေဗားရားနှင့် ရောလ် ကပ်စထရီအပါအဝင် ရဲဘော် ၈၀ ခန့်ကို အထက်အစတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ချားလ်ကိုးခရိုင် တောင်ပေါ်မြေပြန့်တစ်ခုတွင် လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲသင်တန်း များ လေ့ကျင့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ထိုသို့ နေ့စဉ်အချိန်မှန် လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲသင်တန်းဆင်းနေကြသည့် လူငယ်လူရွယ် ၈၀ ခန့်ရှိသည့် အထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား အဘိုးကြီးတစ် ယောက် ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အဘိုးကြီးမှာ အသက် ၆၀ ကျော် ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရ၍ အသက်အရွယ်ပင် ကြီးသော်လည်း ကျန်းမာရေး ကောင်းပုံရသည်။ သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိပုံရသည်။

မှန်သည်။ ဤလူငယ်ရဲဘော်များထဲတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ပါဝင် နေသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤအဘိုးကြီးမှာ သာမန်အဘိုးကြီး မဟုတ်။ ကပ်စထရီနှင့် ဂွေဗားရားအပါအဝင် လက်နက်ကိုင် သင်တန်းတက် နေကြသည့် ရဲဘော်အားလုံး၏ သင်တန်းဆရာကြီးပေတည်း။

ဤဆရာကြီး၏အမည်မှာ အယ်လ်ဘာတို ဖြစ်၍ အသက် ၆၃ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ အယ်လ်ဘာတိုသည် ကျူးဘားပြည်ဖွား ကျူးဘားအမျိုးသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများနှင့်အတူ စပိန်ပြည် မက်ဒရစ်မြို့တော်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး စပိန်ပြည်မှာပင် ကြီးပြင်း လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အယ်လ်ဘာတိုသည် မက် ဒရစ်မြို့တော် စစ်တက္ကသိုလ်နှင့် လေကြောင်းတက္ကသိုလ်များတွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့၍ ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများဖြင့် အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် စပိန်အစိုးရတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရာ အာဖရိက တိုက်တွင် စစ်ပွဲပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး အယ်လ်ဘာတိုသည် စပိန်ပြည်တွင်းစစ် ကာလအတွင်းကလည်း စပိန် အမျိုးသား အစိုးရ တပ်မတော်ဘက်မှနေ၍ ဖက်ဆစ်ဖရန်ကို တပ်များအား ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုသို့စစ်ပွဲအမျိုးမျိုးတွင် ပါဝင်၍ စစ်မြေပြင် တွင် အပွဲပွဲနွဲ့လာခဲ့ပြီးနောက် အယ်လ်ဘာတိုသည် အသက်အရွယ်ကြီးပြင်း လာသဖြင့် အငြိမ်းစားယူကာ ဇာတိချက်ကြွေ ကျူးဘားပြည်သို့ ပြန်လာ၍ သာမန် အရပ်သားဘဝဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေလာခဲ့သည်။ သို့သော် အရွယ် ရောက်၍ လူလားမြောက်ကတည်းက စစ်ထဲဝင်ခဲ့ပြီး တစ်သက်လုံး စစ်သား ဘဝဖြင့် စစ်ပွဲအမျိုးမျိုးတွင် နွဲ့လာခဲ့၍ စစ်စိတ်စစ်သွေး မကုန်သေးသည့် အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးကြီး အယ်လ်ဘာတိုသည် မက္ကစီကိုပြည် ဝှာဒလာဂျာရာ မြို့တော် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာ အောင် အမှုထမ်းလိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံး အသက် ၆၀ ကျော်လာပြီး ဇရာပိုင်းရောက်တော့မှ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အနားယူ၍ မက္ကစီကိုမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နေထိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျူးဘားလွတ်မြောက်ရေး လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းနေကြသည့် ကပ်စထရီ၊ ဂွေဗားရားစသည့် ရဲဘော်တစ်သိုက် နှင့် တွေ့လိုက်ပြန်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း အယ်လ်ဘာတိုမှာ ရောဂါ ဟောင်းများ ပြန်ထသလို စစ်စိတ်စစ်သွေးများ ကြွလာခဲ့ပြန်သည်။ ကပ်စထရီ နှင့် ဂွေဗားရားတို့အဖို့ရာ၌လည်း တိုက်ပွဲပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် နွဲ့လာခဲ့သည့် ပွဲတိုင်းကျော် စစ်သားဟောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်မှာ

ဇာတ်ထဲ ပွဲထဲက စကားလို ‘ပတ္တမြားနားကင်းနှင့် သိကြားမင်းကြီး’အား
တွေ့လိုက်ရသည့်ပမာ ဝမ်းအသာကြီး သာမိကြသည်။

သို့နှင့်ပင် တိုက်ရေးခိုက်ရေး စစ်စိတ်စစ်သွေးများ ပြန်ကြွလာသဖြင့်
တစ်ကြောင်း၊ ကျူးဘားအမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်းသည့် သဘောဖြင့် အရေး
ကြီးလျှင် သွေးနီးသည့် ဓမ္မတာကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အကြမ်းဖက်မှုကို
အကြမ်းဖက်မှုဖြင့် တော်လှန်တုံ့ပြန်ရန် ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်မလေး၊ သူတစ်ပါး
ကိုလည်း အားပေးတတ်သည့် ဝါသနာ ဗီဇကြောင့်တစ်ကြောင်း စသည့်
အကြောင်းများကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း အယ်လ်ဘာတိုသည် ကပ်စထရီနှင့်
ဂွေဗားရားအပါအဝင် လူငယ်ရဲဘော်များအား သူတစ်သက်လုံး ဆည်းပူးတတ်
ကျွမ်းလာသည့် တိုက်နည်းခိုက်နည်း၊ ပစ်နည်းခတ်နည်း၊ ဆုတ်နည်း တက်
နည်း စသည့် စစ်ပညာမှန်သမျှကို ဆရာစားမချန်ဘဲ သင်ပြပေးခဲ့သည်။

မှန်သည်။ ဆရာကြီးအယ်လ်ဘာတိုသည် ကျူးဘားရဲဘော်များအား
စစ်ပညာအဝဝကို ‘က ကြီးမှ အ အထိ’သင်ပေးခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဤ
ဆရာကြီးမှာ စစ်ပညာ၊ စစ်အတတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဤအတတ်ပညာ
သည်သာမန်မဟုတ်၊ သိပ္ပံနှင့်ဝိဇ္ဇာ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ပညာဖြစ်သည်ဟု
ယူဆထား၍ လက်တွေ့နှင့် သဘောတရား၊ စာတွေ့နှင့် ငါတွေ့ကို ပေါင်းရုံး
ကျင့်သုံးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ကပ်စထရီနှင့် ဂွေဗားရားအပါအဝင်
လူငယ်ရဲဘော်များအား သေနတ်မျိုးစုံ ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်နည်း၊ ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက်နည်းများနှင့်တကွ မိုင်းဖုံးလုပ်နည်း၊ သံချပ်ကာနှင့် တင့်ကား
များကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးနည်း၊ ရန်သူလေယာဉ်ကို မြေပြင်မှ ချိန်ရွယ်ပစ်
ခတ်နည်း စသည်များကိုပါ အသေးစိတ် သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဤရဲဘော်များ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရမည့် ဘာတစ္ဆတာ
အစိုးရသည် အမြဲတမ်းစစ်တပ်ကြီးများ၊ အမြောက်ကြီးများ၊ ခံတပ်ကြီးများ
ဖြင့် အင်အားကြီးမားလှသည်ဖြစ်ရာ သို့ အင်အားကြီးမားသည့် ရန်သူအား
ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲများကို မသုံးဘဲ ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ၊ တောတွင်းတိုက်ပွဲ
များဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် စနစ်တကျ သင်ပြသည်။ ရန်သူတပ်စခန်းများကို
အလစ်တွင် မည်သို့ဝင်စီးရမည်၊ ရန်သူ့ရှေ့ပြေးကင်းများကို မည်သို့မည်ပုံ
ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်ရမည်၊ ရန်သူတပ်များ သွားလာလှုပ်ရှားရာတွင် လမ်းခု
လတ်မှ မည်သို့ဖြတ်၍ တိုက်ရမည် စသည်များကို မြေပုံဖြင့်လည်းကောင်း၊
လက်တွေ့နမူနာ တိုက်ပွဲဆင်၍လည်းကောင်း သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ဤနေရာ

တွင် ဆရာကြီး အယ်လ်ဘာတိုသည် စပိန်တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က အာဖရိကတောတွင်း တိုက်ပွဲများမှာရရှိခဲ့သည့် သင်ခန်းစာများနှင့် စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ပွဲမှ အတွေ့အကြုံများကို လက်တွေ့သင်ကြားခဲ့ရုံမျှမက တရုတ်ပြည်တွင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲကာလအတွင်းက ကျင့်သုံးခဲ့သည့် မော်စီတုန်း၏ ကမ္ဘာကျော် ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ သေနင်္ဂဗျူဟာ သဘောတရားများကိုပါ ညွှန်ကြားပို့ချပေးခဲ့သည်။

စစ်သားဟောင်းကြီး အယ်လ်ဘာတိုက စိတ်ပါလက်ပါ အားပါးတရ သင်ကြားပို့ချပေးသမျှ ကပ်စထရီနှင့် ဂွေဗားရားအပါအဝင် ရဲဘော်အားလုံး တို့ကလည်း တက်တက်ကြွကြွ ဇွဲလုံ့လဖြင့် နာယူလေ့ကျင့်ကြသည်။ အယ်လ်ဘာတို ယူဆသလို သူတို့ဆင်နွှဲရမည့် ကျူးဘားအား တော်လှန်ရေးတွင် ပြောက်ကျားစစ်ပွဲသည် အဓိကဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့သည် ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ၏ သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းဗျူဟာများကိုလည်းကောင်း၊ ပြောက်ကျားတို့၏ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝမှု၊ ဇွဲသတ္တိရှိမှု၊ စေ့စပ်သေချာမှု၊ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိမှုများကို လည်းကောင်း မနေမနား ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် ပြောက်ကျားတို့၏ လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ပွဲ၊ ယောင်ပြတိုက်ပွဲ၊ လမ်းဖြတ်တိုက်ပွဲ၊ အမှည့်ချွေတိုက်ပွဲ စသည်များကိုလည်း လက်တွေ့ကွင်းဆင်း၍ အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ မော်စီတုန်း၏ ပြောက်ကျားစစ်ပွဲ သေနင်္ဂဗျူဟာများမှ အင်အားကြီးသော ရန်သူကို မမျှော်လင့်သည့်နေရာမှ မမျှော်လင့်သည့် အချိန်တွင် အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နည်း၊ ထိုသို့ အလစ်ဝင်မတိုက်မီ မိမိတပ်များကို လျင်မြန်စွာ စုစည်း၍ တိုက်ပွဲပြီးလျှင်ပြီးချင်း တပ်များကို လျင်မြန်စွာခွဲဖြန့်နည်း၊ ရန်သူတပ်များကို လှည့်စားနည်း၊ ခြောက်လှန့်နည်း၊ ချောမြို့နည်းစသည့် ပြောက်ကျားတို့ တတ်အပ်သော နည်းဗျူဟာများကိုလည်း တစ်ခုမကျန် သင်အံ လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ဤလက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားသင်တန်းတွင် အတက်ကြွဆုံး၊ အကြီးစားဆုံးနှင့် ဇွဲအရှိဆုံး ရဲဘော်ကား အခြားသူမဟုတ် ဂွေဗားရားပင် ဖြစ်သည်။ ဂွေဗားရားသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိန်းအောင်းလာခဲ့သည့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနှင့် လူမျိုးစု သွေးစည်းရေး စိတ်ဓာတ်များအရ သူကိုယ်တိုင် ကျူးဘားအမျိုးသား မဟုတ်ငြားသော်လည်း ကျူးဘားပြည်သူများ၏ အဖိနှိပ်ခံဘဝကို စာနာသည်။ ဘာတစွတာ အစိုးရ၏ အကြမ်း

ဖက်အုပ်စိုးမှုကို ရွံ့မုန်းခဲ့သည်။ အမေရိကန် အရင်းရှင်နယ်ချဲ့သမား၏ ကျူးကျော်စွက်ဖက်မှုများကို ဒေါသအမျက်ထွက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျူးဘား ပြည်သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရနှင့် နယ်ချဲ့သမား ကို တော်လှန်ရန် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းသည့် ဤလက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား သင်တန်းတွင် ငွေဗားရားသည် အထူးပင် စိတ်ပါဝင်စားစွာ သင်ကြားနာ ယူခဲ့သည်။ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် မက္ကစီကိုပြည် ချားလ်ကိုးခရိုင်အတွင်း တောင်ပေါ်မြေပြန့် ကွင်းပြင်တစ်ခုတွင် စစ်သားဟောင်းကြီး အယ်လ်ဘာတို ဦးစီး၍ လပေါင်းများ စွာ သင်ကြားပို့ချခဲ့သည့် လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားသင်တန်း ပြီးဆုံးသည့် အခါ၌ သဘောတရားရော လက်တွေ့ပါ ပထမစွဲ၍ အတော်ဆုံး အထူးချွန် ဆုံးရဲဘော်အဖြစ် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရသူမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ငွေဗားရားမှ ငွေဗားရားပင် ဖြစ်သတည်း။

၁၉၅၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့။

ဤနေ့၊ ဤရက်တွင် မြောက်ဘက်ဆီမှ လေပြင်းတိုက်လျက် ရှိသည်မှ အပ ရာသီဥတုမှာ သာသာယာယာရှိလှ၍ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသား တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်လျက်ရှိသည်။ ပင်လယ်ပြာပြာ မိုးပြာပြာဖြင့် လောက ဓာတ်တစ်ခွင်လုံး အပြာရောင်ဖုံးလျက် ရှိသည်။

ယင်းသို့ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်အောက်မှ အပြာရောင်တောက် နေသည့်မက္ကစီကို ပင်လယ်ပြင်တွင် ရွက်လှေကလေးတစ်စင်းသည် ကျူးဘား ကမ်းခြေဆီသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ရွက်လှေကလေးမှာ အလျားပေ ၅၀ ကျော် ၆၀ ခန့်ရှိ၍ နံရံတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ‘ဂရန်မာ’ ဟူသော စာလုံးများ ညီညာလှပစွာ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤရွက်လှေကလေးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသူများမှာ ရွက်လှေ ကလေး၏အရွယ် အကျယ်အဝန်းနှင့် မမျှအောင် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိသည်။ အားလုံး လူပေါင်း ၈၀ ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေရုံမျှမက သေတ္တာများ၊ ဂုံအိတ်များနှင့် သံပုံးများပါ ပြုတ်သိပ်နေရာ ရွက်လှေကလေးမှာ မနိုင်ဝန်ထမ်း၍ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေရသည့် လူတစ် ယောက်ပမာ ပင်လယ်ပြင်တွင် တအိအိလာနေရသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤရွက်လှေကလေးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသူများကား မည်သူ မည်ဝါများပါနည်း။ ဤရွက်လှေကလေးပေါ်မှ ပစ္စည်းများကား မည်သည့် အရာများပါနည်း။ ဤရွက်လှေကလေးသည် မည်သည့်အရပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့၍ မည်သည့်ဒေသသို့ မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စဖြင့် ခုတ်မောင်းနေပါသနည်း။

ဤမေးခွန်းများ၏ အဖြေများကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောကြံဆ၍ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေ စဉ်းစားနေရန် လိုမည် မထင်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီး သမျှ အကြောင်းခြင်းတအထွေထွေ၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို ထောက်ရှု၍ ကပ်စထရီနှင့် ဂွေဗားရားတို့ ခေါင်းဆောင်သော ရဲဘော်တစ်စုသည် လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် ရိက္ခာဆေးဝါးများကို တင်ဆောင်ကာ လက်နက် ကိုင်တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲရန် မက္ကစီကိုပြည်မှ ကျူးဘားကမ်းခြေသို့ ဤ ဂရန်မာ ရွက်လှေကလေးဖြင့် ဤနေ့၊ ဤရက်တွင် စတင်ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဤနေရာတွင် ဖော်ပြရန် တစ်ချက် ကျန်နေသေးသည်။

ယင်းအချက်ကား အခြားမဟုတ်။ တစ်ခါက အမေဇုံမြစ်ကမ်းပါးမှ အရေပြားရောဂါ ကုသရေး ဆေးပေးဌာနများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူး၍ အာဂျင် တီးနား တက္ကသိုလ်မှဆေးသိပ္ပံဘွဲ့ထူး ဆွတ်ခူးကာ မက္ကစီကို ဆေးရုံကြီးတွင် အမှုထမ်းလာခဲ့သော ဒေါက်တာချေဂွေဗားရား သည် ဤနေ့ဤရက်မှာ၍ သာမန် ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘဲ လက်နက်ကိုင်သော ဆရာဝန် တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ဘဝကူးပြောင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဟူသော အချက်ပင် တည်း။

တော်လှန်ရေးသည် ကလေးကစားသည့် အလုပ်မဟုတ်

တော်လှန်ရေးခရီးသည် မည်သည့်အခါမှ ‘ပန်းခင်းသောလမ်းပမာ’ မွေးရနံ့ဖြာ၍ သာယာညက်ညောနေသည် မဟုတ်။ ကတ္တရာခင်းသောလမ်း ကဲ့သို့လည်း ဖြောင့်တန်းချောမွေ့နေသည် ဟူ၍မရှိ၊ အဖုအထစ် အကွေ့ အကောက်နှင့် အတက်အဆင်းတွေများသလောက် အနှောင့်အယှက် အဖျက် အဆီးတွေ ပေါ်လှသည့် ခရီးကြမ်းတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ ဆူးငြောင့်သစ်ငုတ်ခလုတ် ကန်သင်းများ တင်းကျမ်းပြည့်နေသည့် လမ်းခရီး တစ်မျိုးပင်ဖြစ်၏။

ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သည့် မဟာဆိုရှယ်လစ် အောက်တိုဘာ တော်လှန် ရေးကြီးမှအစ ထူးကဲပြောင်မြောက်လှသည့် တရုတ်တော်လှန်ရေးကြီးအလယ် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေး အသွယ်သွယ်တို့သည် ရှည်လျားကြမ်းတမ်း လှသည့် ခရီးလမ်းများကို ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသည်။

ထိုထိုသော တော်လှန်ရေး ခရီးလမ်းများကဲ့သို့ပင် ကျူးဘားတော်လှန် ရေး ခရီးလမ်းသည်လည်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသည်နှင့်အမျှ အကွေ့အကောက် ပေါများလှသည်။ အတက်အဆင်း မြားမြောင်လှသည်။

၁၉၅၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့က မက္ကစီကို ကမ်းခြေမှ ဂရန်မာ ရွက်လှေကလေးဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည့် ကပ်စထရီနှင့် ဝွေဗားရား တို့ ခေါင်းဆောင်သော ရဲဘော်များသည် တော်လှန်ရေး အခက်အခဲ အဖု အထစ်များကို ခရီးအစမှာပင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ အပြောလွယ်သလောက် တကယ်လုပ်ရာတွင် အံ့မဝင် ခွင်မကျမှုများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ သဘောတရား နှင့် လက်တွေ့ပေါင်းစပ်ရာ၌ မဟပ်မိသည်များလည်း ရှိခဲ့သည်။

ကျူးဘားတော်လှန်ရေး၏ အစပထမပိုင်း ကာလတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည့် အဖုအထစ် အခက်အခဲများနှင့် ယင်းအခက်အခဲများကို ကျော်လွှား၍ ပွဲဦးထွက်အောင်ပွဲများ ရယူခဲ့ရာ၌ မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်များကို အခြားသူများက တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်ကြား၍ ရေးသားဖော်ပြကြသည်ထက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် ကာယကံရှင် ဝေဗားရား၏ ရေးသားဖော်ပြချက်က ပိုမိုပြည့်စုံ၍ ခိုင်လုံတိကျမည်မှာ မုချဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝေဗားရား၏ ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြိုးပမ်းပြုစုရာ ပိုမို ခိုင်လုံပြည့်ဝ တိကျစေရန်အတွက် ဤစာအုပ် ဤအခန်းကဏ္ဍတွင် ကျူးဘားတော်လှန်ရေး၏ ပွဲဦးထွက်ကာလ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည့် အခက်အခဲနှင့် အောင်ပွဲများအား ‘တော်လှန်သောစစ်ပွဲ၏အောက်မေ့ဖွယ်ရာများ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝေဗားရားကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သည့် ဆောင်းပါးကို အောက်တွင် တစ်လုံးမကျန် ပြန်ဆိုဖော်ပြအပ်ပါသတည်း။

တော်လှန်သောစစ်ပွဲ၏ အောက်မေ့ဖွယ်ရာများ

ရေးသူ။ ဗိုလ်မှူးအာနက်စတို ချေ ဝေဗားရား

အလီဂရီးယား ရွာကလေးသည် ကရိုးတစ်အင်္ဂုနှင့် မလှမ်းမကမ်း အရှေ့ဖျားပြည်နယ်မှ နီကွာရီခရိုင်အတွင်းရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ဤရွာကလေးမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၆၅ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ဘာတစ္ဆတာ အစိုးရတပ်များ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခရီးကြမ်း ချီတက်လာခဲ့ရသဖြင့် ခြေကုန် လက်ပန်းကျနေကြသည်။ ပါသမျှပစ္စည်းအားလုံးတစ်ခုမကျန် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဒီဇင်ဘာ ၈ ၂ ရက်နေ့တွင် ကော်လိုရာဒိုကမ်းခြေတစ်နေရာသို့ ဆိုက်ကပ်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ဖိနပ် အသစ်ကျပ်ချွတ်များကို စီးလာခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လိုလို ခြေထောက်များတွင် ‘ဖိနပ်ပေါက်’ လျက် ရှိကြသည်။ ရွံ့များ ဗွက်များ ထူထပ်လှသည့် ရေစပ်ထဲတွင်လည်း နာရီပေါင်းများစွာ လျှောက်လာခဲ့ကြရသည်။ ဖိနပ်များနှင့် ခြေထောက်မှ အနာများသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးနေကြသည် မဟုတ်၊ မက္ကစီကို ပင်လယ်ကွေ့နှင့် ကရစ်ဘီယံပင်လယ်ပြင်ကို ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ထမင်းတစ်နပ်မှ မစားခဲ့ရဘဲ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက်

ကျူးဘားကမ်းခြေသို့ အလွန်ဆိုးရွားသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ဆိုက်ကပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်တော်တော်များများမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် အလေ့အကျင့် လုံးဝ မရှိသဖြင့် လှိုင်းမူးပြီး အော့အန်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်စ်လန် ဆိပ်ကမ်းမှ နိုဝင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရာ ထိုအချိန်က မြောက်အရပ်မှ လေပြင်းတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေ၍ ရွက်လွင့်ရသည်မှာ အလွန်အန္တရာယ်များပြီး စိုးရိမ်စရာကောင်းလှသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ အခြားရွက်လှေသင်္ဘောများအဖို့ ပင်လယ်ပြင်သို့ မထွက်ရဲသည့် အချိန်ကာလမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤအချက်များကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရဲဘော်များ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရဲဘော်များမှာ တိုက်ပွဲဆို၍ တစ်ရက်တလေမျှပင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိဘဲ အများစုမှာ တပ်သားသစ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်ရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာလည်း ရေစိုနေသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ၊ ကျည်ဆန်များနှင့် ယမ်းတောင့်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆေးဝါး ပစ္စည်း ကိရိယာအားလုံးမှာလည်း ပျောက်ပျက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၍ ကျောပိုးအိတ်များမှာလည်း ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် နစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်မတိုင်မီက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြံခင်းတစ်ခု၏အစပ်တွင် စခန်းချခဲ့ကြသည်။ ဤကြံခင်းမှာ ထိုစဉ်က ဂျူလီယို လိုဘို ဆိုသူ ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်ဟု သိရသည်။

ရေလည်းဆာ၊ အစာလည်းငတ်နေကြပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့သည် အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသည့်အလျောက် ကြံချောင်းများကိုစုပ်ပြီး ကြိဖတ်များကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပစ်ချလာခဲ့ကြသည်။ ဤကြိဖတ်များကြောင့်ပင် ရန်သူစစ်သားများသည် ဒုက္ခခံမနေရဘဲ ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ ခြေရာကောက်၍ လိုက်လာနိုင်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့အား လမ်းပြ ပြုလုပ်လာသူကပင် ရန်သူများအား ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လိုက်ပြခဲ့၍ ဤသစ္စာဖောက်မှုတွင် အဓိကတရားခံမှာ သူပင်ဖြစ်နေသည်ကို နောင်နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမှ သိရသည်။ ထိုညက သူ့အား ပြန်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှားပင်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော အမှားမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့၏ တော်လှန်ရေး တစ်လျှောက် နောက်ပိုင်းကာလများတွင်လည်း မကြာခဏ ကျူးလွန်မိကြသေးသည်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် အရပ်သူ အရပ်သား ပြည်သူများ၏ အားပေးထောက်ခံမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ တကယ် လိုလိုလားလား အားပေး

ထောက်ခံခြင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ သူတို့၏ သဘောထားခံယူချက်များကို ရေရေ ရာရာ သေသေချာချာ သိရှိရန် ကြိုးစားသင့်သည်။ အထူးသဖြင့် အန္တရာယ် များလှသည့် နယ်မြေများတွင် ရောက်နေသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်အဖို့ ဤအချက်ကို ပို၍ သတိပြုရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုထက်တိုင် ဤအချက်ကို သင်ခန်းစာ မယူကြသေးဘဲ ရှိနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လမ်းပြဆိုသူများအား မည်သည့်အခါမျှ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ခွင့်မပြုသင့်ပေ။

ဒီဇင်ဘာ ၅ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းတွင်မူ ရဲဘော်အချို့မှာ လမ်းပင် ကောင်းစွာ မလျှောက်နိုင်တော့ဘဲ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေကြပြီဖြစ်ရာ ခရီး မလှမ်းမကမ်း လျှောက်ပြီးတိုင်း ခပ်ကြာကြာနား၍ ချီတက်ခဲ့ကြရသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြံခင်းတစ်ခု၏ အစပ်နားတွင် မရှောင်မလွှဲသာ စခန်းချခဲ့ကြရသည်။ ဤကြံခင်းမှာ ကြံပင်များ ခပ်ကျဲကျဲရှိနေပြီး တစ်ဖက် တွင်မူ တောအုပ်တစ်ခုရှိသည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားသည့် လက္ခဏာများ ဖြစ်ပွားလာသည်။ ဗိုက်ပါအမျိုးအစား တိုက်လေယာဉ်များနှင့် အခြားမြို့ပြ လေယာဉ်များ၊ စစ်လေယာဉ်များသည် ဤနေရာတစ်ဝိုက်သို့ ဝဲ၍ ပျံသန်း လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရဲဘော်အချို့သည် ကြံပင်များ ကို အေးအေးဆေးဆေး ချိုးဖြတ်နေကြသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝဲ၍ ပျံသန်း နေကြသည့် ရန်သူလေယာဉ်များပေါ်မှ သူတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင် သည်ကို သူတို့ သတိမမူမိဘဲ ရှိနေကြသည်။ ထိုစဉ်က ဆေးမှူးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်မှာ ရဲဘော်များ၏ ခြေထောက်မှ အနာများကို ဆေးထည့် ပေးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိနေသည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်သည် ရဲဘော် ဟမ်ဘာကို အတွက် နောက်ဆုံးနေ့ရက်ပင် ဖြစ်သည်။ စီး၍မရတော့ပြီဖြစ်သော သူ့ဖိနပ်ကို ကိုင်ကာ ဆေးပေးဌာနသို့ လာနေခိုက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ၍ ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေ သည့် သူ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေမိသည်။

ရဲဘော်မွန်တာနေနှင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီ၍ ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ကလေးများအကြောင်းကို ပြောရင်း ရှိစုမဲ့စုရထားကြသည့် ရိက္ခာ ကလေးများဖြစ်သော ဝက်အူချောင်းတစ်ဖဲ့နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်နှစ်ခုကို စားနေ ကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ စက္ကန့်

အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော် ၈၂ ယောက်၏ခေါင်းပေါ်သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မိုးသီး မိုးပေါက်ပမာ ကျည်ဆန်များ ရွာကျလာသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်မှာ သိပ်ကောင်း လှသည့် အမျိုးအစားထဲက မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသေနတ်ကိုပင် တမင် ရွေး၍ ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ် ကျော်ခဲ့စဉ်က တစ်လျှောက်လုံး ပန်းနာရောဂါထ၍ အလူးအလဲခံခဲ့ရပြီး ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးရွားလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် လက်နက်ကောင်းကောင်း ကိုင်ရန်မလို။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လက်နက်ကောင်းတစ်ခု အလဟဿ မဖြစ်စေ သင့်ဟု ယူဆမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မသိ နိုင်အောင် ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အမှတ်အသားမှာ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိသည့် အယ်လ်မေဒါသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ လေး ဘက်ထောက်၍ တွားတက်လာပြီး အမိန့်တောင်းသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်မိသေး သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်အတန်းတွင် တစ်စုံတရာ အမိန့်ပေးနိုင်သူ တစ် ယောက်မှ မရှိဘဲဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ကပ်စထရီသည် ထိုအချိန်က ရဲဘော်များအား အနီးအနားရှိ ကြံခင်းထဲတွင် တပ်ပြန်စုရန် ကြိုးစားသေးသည်။ သို့သော် ကြံခင်းထဲသို့ရောက်ရန်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသေခံ၍ စွန့်စွန့်စားစား မသွားဘဲ ရောက်ရန် ခဲယဉ်းလှသဖြင့် သူ့ကြိုးစား မှုမှာ အချည်းအနီးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တိုက်ပွဲမှာ အလစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၍ ကျွန်ုပ် တို့မှာ အငိုက်မိ ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုမှာ ပြင်းထန်လွန်း လှသည်။

နောက်ဆုံး၌ အယ်လ်မေဒါသည် သူ့ရဲဘော်များကို ပြန်၍ စုစည်းနိုင် ခဲ့သည်။ ဤအတောအတွင်း ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ယမ်းတောင့်အိတ် တစ်အိတ်လုံးကို ကျွန်ုပ်တို့၏ခြေရင်းတွင် ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့က ထိုရဲဘော် အား ယမ်းတောင့်အိတ်ကို ထားမပစ်ခဲ့ရန် ပြောသေးသည်။ သို့သော် သူ့ မျက်နှာမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပြီး ‘ဒီတစ်ချိန်မှာ ဒီကျည်ဆန်တွေဟာ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး’ ဆိုသည့် စကားမျိုး ပြန်ပြောသွားသည်ကို မှတ်မိသေး သည်။ ထို့နောက် သူသည် ကြံခင်းထဲသို့ ဒရော့သောပါး ဝင်ပြေးသွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်တွင် ဘာတစ္စတာ၏ လက်ပါးစေများက ထိုရဲဘော်ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်ဟု သိရသည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် ဆရာဝန်တစ်ယောက် အဖြစ် ဆက်၍ စခန်းသွားမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ တော်လှန်သော ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားမည်လော ဟူသည့် မေးခွန်းနှစ်ခု အနက် တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်ရန် ပထမဆုံးအကြိမ် ရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးလွယ်အိတ်ကိုပဲ ယူသွားရမလား၊ သို့မဟုတ် ယမ်းတောင့်သေတ္တာကိုပဲ သယ်ပြေးရမလား။ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ နှစ်ခုစလုံးကို သယ်ယူသွားရန်မှာ အလွန်လေးလှသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယမ်းတောင့်သေတ္တာကိုဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကြိခင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့စပ်ကြားရှိ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာခဲ့သည်။

ရဲဘော် ဖော်စတီနိုသည် ကြိခင်းအစပ်တွင် ဒူးထောက်ကာ ရန်သူလေယာဉ်များအား ဘရင်းဂန်းဖြင့် ပစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အခြားရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အာဘင်တိုစာသည် ကြိခင်းဆီသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအခိုက် အခြားနှစ်နေရာတွင် ပစ်သံခတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့လည်း ဝေါခနဲကျည်ဆန်များ ကျလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ဘတ်တွင် အောင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လည်ပင်းတွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက် ရသွားခဲ့ရာ ဒီတစ်ခါတော့ ကိစ္စချောပြီဟု အောက်မေ့လိုက်ရသည်။ အာဘင်တိုစာ၏ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှလည်း သွေးများ စီးကျလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့တွင် ပွိုင့် ၄၅ ကျည်ဆန်ထိမှန်၍ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရသွားခဲ့သည်။ ‘သူတို့ ငါ့ကို ဆော်လိုက်ပြီ’ဟူ၍ ကယောင်ကတမ်းအော်ရင်း သူသည် အရူးပမာ ဘာမှ ပစ်ကွင်းမရှိသည့် နေရာများကို စွတ်ပစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း မြေပေါ်တွင် လဲကျနေရာက ဖော်စတီနိုအား ‘ကျုပ်တော့သွားပြီဗျို့’ လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။ ဖော်စတီနိုက သူ ပစ်နေသည့် ဘရင်းဂန်းကို အပစ်မရပ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မျက်လုံးထဲက သူ့အကြည့်မှာ ပြစ်တင်ရှုတ်ချသည့် သဘောများ ပါနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာမှာပင် ဆက်၍ နေလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာရထားသူ တစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသည့် စိတ်ဓာတ်လှုံ့ဆော်မှုမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တောအုပ်ဆီသို့လှမ်း၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်နေမိသည်။ အားလုံးကိစ္စတုံးပြီဟူသော

အခါမျိုးဖြစ်ရာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းဖြင့် အကောင်းဆုံး သေသွားရမည်ကို ရုတ်တရက် တွေးတောရင်း ကျွန်ုပ်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် အတန်ကလေးတွင် ဂျက်လန်ဒန်၏ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြေးသတိရမိသည်။ အဆိုပါ ဝတ္ထုထဲတွင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူသည် အလာစကာ ဒေသမှ သွေးခဲ အောင်အေးလှသည့် နှင်းတောထဲတွင် အအေးဒဏ်ကြောင့် မုချသေရအံ့ဆဲဆဲ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီရင်း သူ့ကိုယ်သူ သိက္ခာရှိရှိဖြင့် သေသွားနိုင်ရန် ကြံစည် စိတ်ကူးပုံများ ပါရှိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဇာတ်လိုက်၏ ရုပ်ပုံလွှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ဒူးထောက်၍ ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လက်နက်ချကြရန် တစ်အော်တည်း အော်နေ သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့နောက်နားဆီက ‘ဟေ့ ဘယ်သူမှ လက်နက် မချဘူးကွ’ ဟူသော အသံကို ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲသံနှင့်အတူ ကြားလိုက်ရ သည်။ ထိုအသံမှာ ရဲဘော်စင်ဖြူဂေါ်စ်၏ အသံဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရသည်။

ရဲဘော်ပွန်စီသည် ကျွန်ုပ်တို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ သူ့အသက်ရှူ သံမှာ တရှူးရှူးမြည်နေ၍ သူက ကျည်ဆန်တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်သွားသည့် သူ့အဆုတ်က ဒဏ်ရာကို ပြသည်။ သူ့ဒဏ်ရာရသည့်အကြောင်း ပြောပြရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ဒဏ်ရာရသည့်အကြောင်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောပြ လိုက်သည်။ ပွန်စီသည် ဒဏ်ရာမရဘဲ ရှိနေကြသည့် အခြားရဲဘော်များနှင့် အတူ ကြံပင်များရှိရာသို့ သူ့ကိုယ်သူ တရွတ်တိုက်၍ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွား သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာတွင် အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက်တည်း လှဲနေရင်း သေရမည့်အချိန်ကို စောင့်နေမိသည်။ ခဏအကြာတွင် အယ်လ် မေဒါ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ကူညီ၍ နေရာပြောင်းပေးသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ဒဏ်ရာကြောင့် အနာတရဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ကြိုးစား၍ လာခဲ့ရာ ကြံခင်းရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သား ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရဲဘော်ကြီး ဆွာရက်ဇ်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်မတစ်ချောင်းမှာ သေနတ်မှန်ထား၍ ကြေမ္မနေရာ ဖော့စတီနိုက သူ့အား သစ်ပင်တစ်ပင်အနီးတွင်ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးစည်းပေးနေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အခြေအနေမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်လာပြန် သည်။ လေယာဉ်များသည် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို

၁။ ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် လက်ဝဲစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

စက်သေနတ်များဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်လျက်ရှိရာ အခြေအနေမှာ ပို၍ပင် ဆိုးလာသည်။ ထိုသို့ ဝရန်းသုန်းကား အခြေအနေကြားထဲတွင် ကိုးရီးကား ရား အဖြစ်မျိုးကို တွေ့မြင်ရသေးသည်။ ခပ်ဝဝ ရဲဘော်တစ်ယောက်သည် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ကြိပ်တစ်ပင်ကို အကာကွယ်ယူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားရဲဘော်တစ်ယောက်ကမူ ပစ်သံခတ်သံ ပေါက်ကွဲသံများ ဖြင့် တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း ဆူညံနေသည့်ကြားထဲတွင် အခြားရဲဘော်များအား တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေကြရန် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တောင်းပန်နေပြန်သည်။

နောက်ဆုံး၌ အယ်လ်မေဒါ ဦးစီး၍ တစ်နေရာတွင် ရဲဘော်များစုမိ ကြသည်။ ဤအထဲတွင် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကလေးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့၍ ယခု ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသူ ရာမီရီနှင့် ရဲဘော်ရာအို၊ ရဲဘော်ဘီနိုက်တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့ဆုံးမှ အယ်လ်မေဒါခေါင်းဆောင်ကာ ကြိမ်းထဲ၌ ကြိပ်ပင် အများဆုံး ပေါက်နေသည့် နေရာများမှဖြတ်၍ အကာအကွယ်ယူရန် တောအုပ် ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာခဲ့ကြရသည်။ ဤအချိန်မှာပင် ကြိမ်းထဲမှ 'ပစ်'ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြားလိုက်ရပြီး သေနတ်သံများနှင့်အတူ ကြိပ်ပင်များပေါ်သို့ မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤအသေးစိတ် အဖြစ်အပျက်များကို အတိအကျ မမှတ် မိနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ တိုက်ပွဲရှုံး၍ ဆုတ်ခွာရသည့်အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တိုက်ပွဲ၏အဖြစ်အပျက်များထက် ကျွန်ုပ်၏ သေရအံ့ဆဲဆဲအဖြစ်ကို ပို၍ စိတ်စောနေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မနားတမ်း ချီတက်လာခဲ့ကြရာ မှောင်မိုက်ထဲတွင် ရှေ့ဆက်၍ သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့မှ ရပ်လိုက်ကြ၍ ထိုနေရာမှာပင် တစ်စု တစ်ရုံးတည်း စခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ညလုံး ခြင်ကိုက်ခံ၍ အစာငတ်ရေငတ်နှင့်ပင် တစ်ယောက်ပေါ်တစ်ယောက်ထပ်၍ အိပ်ကြရသည်။

ဤသည်တို့မှာ နီကာရီခရိုင်အတွင်း ၁၉၅၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၅ ရက် နေ့က ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမဆုံးပွဲဦးထွက် တိုက်ပွဲဖြစ် သည်။ ဤသည်ပင် သူပုန်တပ်မတော် ပေါ်ပေါက်ရေး၏ရှေ့ပြေးအစ ပဏာမ ဖြစ်သည်။

ဆီးယားရားတောင်ခြေ ပလာတာမြစ်ဝမှ စစ်တန်းလျားကလေး တစ်ခုကို ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် တိုက်ပွဲသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမဆုံးအောင်ပွဲပင်ဖြစ်သည်။ ဤအောင်ပွဲသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ တောင် တန်းဒေသတစ်ဝိုက်ကို ကျော်လွန်၍ ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့သည်။ ဤအောင်ပွဲ ကြောင့် လူတိုင်းလူတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် အာရုံစိုက်လာကြပြီး ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ပွဲဝင်မည့် သူပုန်တပ်မတော်တစ်ခု အမှန်တကယ် ရှိနေကြောင်း သိမြင် လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ရာ၌လည်း ဤတိုက်ပွဲသည် နောက်ဆုံးအောင်ပွဲကို မလွဲမသွေ ခံယူရမည်ဟူသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ယုံကြည်ချက်ကို ခိုင်မာစေခဲ့သည်။

အလီဂရီးယား အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် တစ်လခန့်အကြာ ၁၉၅၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မဂ္ဂီဒါလီနာမြစ်ကမ်း အနီး၌ စခန်းချလျက် ရှိနေကြသည်။ ဤဒေသမှာ ပလာတာမြစ်မှဆီးယားရား တောင်တန်းအတိုင်း ရှည်လျားစွာ ပိုင်းခြားကွဲပြားလျက် တောင်ကြားလမ်း နှစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ ဦးတိုက်နေသည့် ဒေသဖြစ်သည်။ လိုနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကပ်စထရို၏အမိန့်အရ ရဲဘော်များအားအားသစ် လောင်းသည့်အနေဖြင့် သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခန်း ပေးနေသည်။ အချို့ရဲဘော် များမှာ သူတို့တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယခုမှ သေနတ်ကို တကယ်ကိုင်ဖူးကြ သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ရေမချိုးရဘဲ နေခဲ့ကြရသော ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဤနေရာ တွင် တပျော်တပါး ရေကူးကြရ၍ အချို့မှာမူ အပိုပါလာသည့် အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများပင် လျှော်ဖွပ်၍ လဲဝတ်ကြသည်။

ဤအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လက်နက်အကောင်း ၂၃ လက်မျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ မှန်ပြောင်းပါသည့် သေနတ် ၉ လက်၊ လိုအပ်လျှင် မောင်းပြန်ပစ် နိုင်သည့် သေနတ် ၅ လက်၊ ခလုတ်အထိန်းပါသည့် သေနတ် ၄ လက်၊ သော်မဆင် အမျိုးအစား စက်သေနတ် ၂ လက်၊ ဘရင်းဂန်း ၂ လက်နှင့် တောလိုက်သေနတ် ကာလီဘာ ၁၆ အမျိုးအစား သေနတ် ၁ လက်တို့ဖြစ် သည်။

ထိုနေ့ညနေစောင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပလာတာမြစ်ဝနှင့် ဆက်နေ သည့် အစွန်ဆုံး တောင်ခါးပန်းကို ပတ်၍ တက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသူကင်းမဲ့လှသည့် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ချီတက်လာရာ၌

ထိုအရပ်ဒေသမှ မဲလ်ကွေးဒီးစ်အမည်ရှိ လယ်သမားတစ်ယောက်က ဓားတစ်လက်ဖြင့် သစ်ပင်များတွင် အမှတ်အသား ပြုလုပ်ထားသည့်အတိုင်း လမ်းကိုကြည့်၍ လာခဲ့ကြရသည်။ ထိုစဉ်က တကယ်ပင် အသုံးကျ၍ လက်မလွှတ်နိုင်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လမ်းပြ ယူတီမီယိုသည် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဤလယ်သမား၏ နာမည်ကို သူကပင်ပြောပြခဲ့သည်။ နောင်အခါတွင် သူ့အား အစိုးရတပ်မှ စစ်ဗိုလ် ကာစီလပ်စ်က ဖမ်းမိသွားခဲ့ပြီးနောက် ကာစီလပ်စ် က သူ့ကိုသေဒဏ်မပေးဘဲ အကယ်၍ ဖိဒယ်လ်ကပ်စထရိုကိုသာ သတ်ခဲ့ပါက ဒေါ်လာ ၁၀၀၀၀ နှင့် အစိုးရတပ်တွင် ရာထူးတစ်ခုပေးမည်ဟု သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့သည်။ သူသည် ဤရက်စက်ယုတ်မာသည့် အကြံဆိုးကို လက်ခံသဘောတူခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် သတ္တိကြောင်သွားခဲ့ရာ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် ဆက်လက်ဖော်ပြဦးမည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူလုပ်ပုံမှာ တစ်လျှောက်လုံး အထူးပင် အရေးပါလှပြီး ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့စခန်းနေရာ ပေါက်ကြားသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစဉ်ကမူ ယူတီမီယိုသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ သစ္စာရှိစွာဖြင့် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ သူသည် ထိုဒေသတွင်မြေပိုင်ရှင်ကြီးများအား တိုက်ခိုက်နေကြသည့် လယ်သမား အမြောက်အမြားထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၍ သူတို့သည် ချမ်းသာသော မြေရှင်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာမှ ထိုလူတန်းစားကို အကာအကွယ်ပေးနေသည့် အစိုးရတပ်များကိုပါ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်လာခဲ့ကြစဉ် လယ်သမားနှစ်ယောက်ကို လမ်းခုလတ်တွင်တွေ့၍ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ၎င်းတို့မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏လမ်းပြနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်စပ်သူများ ဖြစ်နေကြသဖြင့် တစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကိုမူ လုံခြုံမှုအတွက် ခေါ်ထား လိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပလာတာမြစ်ဝမှ စစ်တန်းလျားကို လှမ်း၍ တွေ့မြင်ကြရပြီ ဖြစ်သည်။

စစ်တန်းလျားမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ပြီးသေးသည့် အဆောက်အဦ တစ်ခုဖြစ်၍ သွပ်များ မိုးထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ စစ်ယူနီဖောင်း

များ ဝတ်နေကြသည့် အဝတ်အစား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် လူအုပ်တစ်အုပ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရသည်။ နေဝင်လုဆဲဆဲ ညနေ ၆ နာရီခန့်တွင် ကင်းစောင့်စစ်သားများအပြည့်ပါလာသည့် လှေတစ်စင်း မြစ်ဆိပ်ကမ်းပါးသို့ ဆိုက်ကပ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ လှေပေါ်မှ စစ်သားများ အောက်သို့ ဆင်းသူဆင်း၊ အောက်မှစစ်သားများက လှေပေါ်တက်သူတက်ဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရုတ်တရက်အားဖြင့် သူတို့လုပ်ကိုင်နေကြသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမိသည်။ သို့နှင့်ပင်တိုက်ပွဲကို နောက်တစ်နေ့အထိ ရွှေ့ဆိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

၁၆ ရက်နေ့ နံနက်မိုးလင်းလျှင် လင်းချင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တန်းလျားဆီသို့ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။ ကင်းစောင့်စစ်သားများသည် တစ်ညလုံး အနားယူခဲ့ကြဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကင်းစောင့်ရဲဘော်များအား လွှတ်၍ အကြည့်ခိုင်းရာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စစ်သား တစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ရကြောင်းဖြင့် သိရသည်။ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ပို၍နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း စစ်တန်းလျားရှိရာသွားသည့် လမ်းဘက်ဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်းကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

နေဝင်ချိန်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပလာတာမြစ်ဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ မြစ်ရေမှာ မနက်လှဘဲ ခပ်တိမ်တိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အသင့် နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ် ၅ မိနစ်အကြာတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် လယ်သမားနှစ်ယောက်ကို လက်ရဖမ်းမိခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ‘အစိုးရအလိုတော်ရီ’အဖြစ် နာမည်ရထားသူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူတို့အား ကျွန်ုပ်တို့မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း အသိပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ သိလိုသမျှ ပြောမည်ဆိုပါက သတ်မပစ်ဘဲ အသက်ကို ချမ်းသာပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် သူတို့ထံမှ အဖိုးတန်သော သတင်းများကိုရခဲ့ကြသည်။ သူတို့ပြောပြချက်အရ စစ်တန်းလျားတွင် စစ်သား ၁၅ ယောက်ခန့်သာ နေထိုင်လျက် ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ထို့ပြင် ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားနေသည့် ‘စည်းရုံးရေးမှူး’ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဤစစ်သားများနှင့်အတူ ရှိလိမ့်မည် ထင်ရကြောင်း ကိုလည်း ၎င်းတို့က ပြောပြကြသည်။

အဆိုပါ ‘စည်းရုံးရေးမှူးများမှာ’ လာဗီတီမိသားစုပိုင်သည့် လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးတွင် လုပ်ကိုင်နေကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လာဗီတီမိသားစုသည် သီးထွက်ကောင်းလှသည့် ဤလယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ သီးစား လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လယ်သမားများအပေါ် ချီချီတို့ကဲ့သို့ တပည့်လူမိုက် များဖြင့် အနှစ်နှစ်အလလ ဗိုလ်ကျလာသူများ ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် ဤချီချီဆိုသူကိုပင် မြည်းတစ်ကောင်ကို စီးကာ လူမှန်းမသိအောင် အရက်မူးလာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူ့နောက်တွင် နီဂရိုး သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ ရဲဘော်ယူနီ ဗာဆိုက ကျေးရွာအစောင့် တပ်ဖွဲ့၏ အမည်ကိုသုံးကာ သူ့အား ‘ရပ်’ဟူ၍ လှမ်းအော်လိုက်ရာ သူက ‘ခြင်ကောင်’ဟု ပြန်အော်လိုက်သည်ကို ကြားရ သည်။ ‘ခြင်ကောင်’မှာ ရန်သူစစ်သားများ၏ လျှို့ဝှက်အထိမ်းအမှတ် စကားပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချီချီအား ရွံရှာမုန်းတီးသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်မိကြသည်ကြားမှ သူ့ကို ‘တစ်ပတ်ရိုက်’၍ လှည့်စားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း သူ့အနေဖြင့် အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၍ ဤသို့ အရက်မူးလာသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေ သည်။ ကပ်စထရိုက သူ့ကိုယ်သူ အစိုးရတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သူပုန်များအား ဘာကြောင့် ယခုထက်တိုင် ရှင်းမပစ်နိုင်သေး ကြောင်းများကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် သူ့အားမေးလိုက်သည်။ ကပ်စထရိုကပင် ဆက်၍ သူ့အနေဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် ကြောက်တတ်သူ မဟုတ် ကြောင်း၊ တောတောင်များမှာ သူ့အတွက်မဆန်းကြောင်း၊ သူ မုတ်ဆိတ် ထားသည်မှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် မိမိတို့ အစိုးရတပ်ကို လူထုအော့နှလုံးနာ၍ ရွံစရာမဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ရှင်းပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကပ်စထရိုက အစိုးရ တပ်သားများ လုပ်ပုံကို အားမရသည့် လေသံမျိုးဖြင့် အတော်များများ ပြောလိုက်သည်။

ချီချီသည် ကပ်စထရိုပြောသမျှ တကယ်ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် နား ထောင်ပြီးနောက် အမှန်စင်စစ် အစိုးရစစ်သားများသည် အချိန်ရှိသရွေ့ စစ်တန်းလျားထဲမှာပင် အချိန်ဖြုန်းနေကြကြောင်း၊ စားစရာများကိုသာ ဗိုက် ကားအောင် စားသောက်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ဖော်မရကြောင်း၊ သူတို့ သွားလာ

လှုပ်ရှားနေကြသည်မှာလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ အရေးလည်း မကြီးကြောင်း စသည်များကို ပြောလာသည်။ ထို့နောက် သူက သူပုန်များကို အပြတ်စာရင်း ရှင်းပစ်ရန် လိုအပ်ကြောင်းပြင် စကားကြီး စကားကျယ်ပြောနေပြန်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ချီချိုထံမှ မေးမြန်းစုံစမ်း၍ ရသမျှ ဤအရပ်ဒေသမှ မိတ်ဆွေများ၊ ရန်သူများနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးချင်း၏ အခြေအနေ သတင်း အရပ်ရပ်ကို ခပ်တည်တည်နားထောင်ရင်း ပိပိရီရီ မှတ်သားထားကြရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မေးသမျှ ဖြေကြားသည့် သူ့အဖြေများကိုမူ အဓိပ္ပာယ် ပြောင်းပြန်ကောက်၍ နားလည်ကြရသည်။ ချီချိုက တစ်စုံတစ်ယောက်အား မယုံကြည်ရဟု ပြောလာလျှင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသုံးကျမည့်သူ တစ်ယောက်ဟု မှတ်ယူလိုက်ရသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့်၏ နာမည်များကို သိကြရ၍ ချီချိုကလည်း တောက်လျှောက် ပြောပြလျက်ရှိသည်။ သူက အနီးအနားရွာတစ်ရွာမှ လူနှစ်ယောက်ကို သူ မည်သို့မည်ပုံ သတ်ပစ်ခဲ့သည်များကို ပြောပြသည်။ ဤလူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ‘ကျုပ်တို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘာတစ္ဆေက ကျုပ်ကို ချက်ချင်းလွတ် ပစ်လိုက်တာပေါ့’ဟူ၍ သူက ပြောလိုက်သေးသည်။ ထို့ပြင် ယခုလောလော ဆယ် မကြာသေးမီကပင် လယ်သမားကြီး နှစ်ယောက်အား မျက်စိထဲတွင် ‘အမြင်ကတ်’သဖြင့် ပါးရိုက်ခဲ့သေးကြောင်းကိုလည်း သူက ပြောပြသည်။ စစ်သားများအနေဖြင့်မူ ယခု သူလုပ်သလို လုပ်ရန် မသင့်တော်ကြောင်းနှင့် အရပ်သားများအား မနှိပ်စက်ဘဲ လိုချင်သည့်အဖြေကို ရအောင် မေးသင့် ကြောင်း စသည်များကို တသိတတန်းကြီး ပြောနေသည်။

ဤတွင် ကပ်စထရိုက သူ့အား ယခုအခိုက်အတန့်တွင် ‘ကပ်စထရို’ ကို ဖမ်းမိမည်ဆိုပါက မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်မည်နည်းဟူ၍ မေးလိုက်ရာ သူက တက်တက်ကြွကြွ မဆိုင်းမတွပင် ‘ခေါင်းဖြတ်ပစ်မည်’ဟု ပြောလိုက် သည်။ သူက ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသည့် မက္ကစီကိုပြည်လုပ် စစ်ဖိနပ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ‘အဲဒီ ခွေးမသားတွေထဲက ကျုပ်တို့ပစ်သတ်လိုက်တဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ဟာ ဒီဖိနပ်မျိုးနဲ့ပေါ့’ဟူ၍ ပြောလိုက်သေးသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်နေသည်ကို မသိဘဲဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ကပ်စထရို၏ အမိန့်အရ စစ်သားများရှိရာသို့ လိုက်ပြ ရန် သူက သဘောတူခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်သားများကို အလစ်တွင် ဝင်တိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့ဘက်က

myoe.com

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မည်မျှညံ့ဖျင်းကြောင်းနှင့် တာဝန်ဝတ္တရား မည်မျှပျက် ကွက်ကြောင်း ထင်ရှားစေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တန်းလျားရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ကြသည်။ သို့ လာခဲ့ကြရာတွင် ချီချိုက ဦးဆောင်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်မူ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ ဟန်ဆောင်မှု၊ လှည့်စားမှုကို ချီချိုရိပ်မိသည်။ မရိပ်မိသည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချီချိုသည် လူမှန်း သူမှန်း မသိလောက်အောင် အရက်မူးနေ၍ သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူဘာတွေပြောမိသည်ကို သတိရဟန်မတူဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ အား ရှေ့မှ လမ်းပြလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်တန်းလျားနှင့် ပို၍နီးကပ်အောင် မြစ်ကိုနောက်တစ် ကြိမ် ထပ်၍ ဖြတ်ကျော်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကပ်စထရိုက ချီချိုအား စစ်ထုံးစံ စစ်ဥပဒေအရ တရားခံကို ကြီးဖြင့် တုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရာ သူက တစ်စုံတရာ ငြင်းဆန် ခုခံခြင်းမပြုဘဲ သူ့ကိုယ်သူ တရားခံတစ်ယောက် အဖြစ် ကြီးတုပ်ခံခဲ့သည်။ သူက အစောင့်စစ်သားသည် ဆောက်လုပ်ဆဲ စစ်တန်းလျားနှင့် အခြားစည်းရုံးရေးမှူး တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ဟိုနိုရီယို နေထိုင် သည့် အိမ်အကြားတွင်ရှိကြောင်း အတိအကျ ထပ်ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား စစ်တန်းလျားအနီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရာ ထိုနေရာမှာ မက်စီယို ရွာသို့ သွားသည့် လမ်းဆုံလမ်းခွပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသည့် ရဲဘော်ခရက်စ်ပိုအား ကင်း ထောက်လွှတ်လိုက်ကြသည်။ ခဏအကြာတွင် သူပြန်ရောက်လာပြီး ရထား သည့် သတင်းအတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း သတင်းပို့လာသည်။ အမှန်အားဖြင့် လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆောက်အဦနှစ်ခုအကြားမှ အစောင့်စစ်သား၏ ဆေးလိပ်မီးရောင်ကိုပင် မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့သို့တိုးရန် စီစဉ်နေဆဲတွင် ရုတ်တရက် မြုန်းခနဲ အကာအကွယ်ယူ၍ ပုန်းလိုက်ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တရားခံ တစ်ယောက်ကို ရှေ့မှာထား၍ခေါ်လာသော စစ်သားသုံးယောက်အား မြင်း ကိုယ်စီဖြင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တရားခံအဖြစ် ဖမ်းလာသော လယ်သမားသည် ကျွန်ုပ်အနီး၌ ကပ်၍ ဖြတ်သွားရာ ‘ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပါပဲ’ ဟူ၍ ပြောသွားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ပင် ‘စကားများမနေနဲ့၊ သွားမှာသာ သွားစမ်း။ မသွားရင် ကျာပွတ်နဲ့

m g ၆၈ e . c o m

လှမ်းဆော်လိုက်မယ်'ဟူ၍ လှမ်းငေါက်သည့်အသံကိုပါ ကြားရသည်။ ထိုသို့ လှမ်းငေါက်လိုက်သူမှာ တပ်ကြပ်ကြီးဘာဆိုလိမ့်ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရသည်။ ဤအဖမ်းခံနေရသည့် လယ်သမားကြီး စစ်တန်းလျားထဲသို့ မရောက်မချင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ပွဲစ၍မဖြစ်၊ ပစ်လားခတ်လား လုပ်၍မဖြစ်သေးဟု စဉ်းစားမိကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်တစ်နေ့ရောက်၍ တိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်သည့် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ထို လယ်သမားကြီးအား မာစီယိုရွာတွင် အစိုးရတပ်က ပစ်သတ်သွားကြောင်း သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တွင်ရှိနေသည့် လက်နက် ၂၂ လက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြရန် စီစဉ်ကြသည်။ ဤတိုက်ပွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သေရေးရှင်ရေးပင်ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကျည်ဆန်အနည်းငယ်မျှသာရှိရာ စစ်တန်းလျားကို မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မရ ရအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ စစ်တန်းလျားကိုသာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခြင်း မရှိပါက ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ရှိသမျှကျည်ဆန်ကို ဖြန်းတီးပစ်ရာ ရောက်မည် ဖြစ်သည်။

နောင်အခါ၌ အယ်လ်အူဗာရီတိုက်ပွဲတွင် သူရဲကောင်း ပီသစွာ ကျဆုံးသွားခဲ့ရာသည့် ရဲဘော် ဗိုလ်ကလေး ဂျူလီတို့သည် ဤတိုက်ပွဲတွင် လက်နက်မကိုင်ဘဲ ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ သူနှင့်အတူ ရဲဘော်ကာမီလို၊ ဘင်နီတက်စ်နှင့် ကာလစ်တို့တို့က မောင်းပြန်ခလုတ်ပါသည့် သေနတ်များ ကိုင်ဆောင်ကာ စစ်တန်းလျားကို လက်ယာဘက်အစွန်အဖျားမှပတ်၍ ဝိုင်းကြရမည် ဖြစ်သည်။ ကပ်စထရီ၊ ယူနီဗာဆို၊ ခရက်စ်ပို၊ ဂရေစီယာ၊ ယခု ဗိုလ်မှူးဖြစ်နေသူ ဖျောရီ (အက်စ်ကမ်ဘာရေးတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့သည့် ဆရာဝန်ဖျောရီနှင့် နာမည်ချင်းတူသူ)နှင့် ကျွန်ုပ်က အလယ်ဗဟို တည့်တည့်ကို ဝင်တိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ရောလ်ကပ်စထရီနှင့် အယ်လ်မေဒါတို့က သူ့တပ်ဖွဲ့ဖြင့်သူ စစ်တန်းလျားကို လက်ဝဲဘက်မှ အသီးသီးဝင်၍ စီးကြရမည်ဖြစ်သည်။

နေရာယူကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်သူတပ်စွဲရာနေရာနှင့် မီတာ ၄၀ (ကိုက် ၅၀ ခန့်)အကွာတွင် ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။ လရောင်မှာ ထိန်ထိန်သာလျက်ရှိသည်။

ကပ်စထရီက စက်သေနတ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်ဆွဲ၍ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်ကို ကျည်ဆန်မိုးရွာချလိုက်ခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော အခြေအနေအား စတင်

ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကလည်း မဆိုင်းမတွ ဝိုင်း၍ ပစ်ကြဲ ခတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း ရန်သူစစ်သားများအား လက်နက် ချရန် ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့ဘက်က ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ရှိနေသည်။ တိုက်ပွဲစလျှင်စချင်း အစိုးရဘက်တော်သား လူသတ်သမား ချီချီကို ကျွန်ုပ်တို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တိုက်ပွဲ စတင်ဆင်နွှဲသည့်အချိန်မှာ နံနက် ၂ နာရီ မိနစ် ၄၀ တိတိတွင်ဖြစ်၍ ရန်သူစစ်သားများအနေဖြင့် ထုံးစံတိုင်း ကြာကြာခုခံ နေလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က လက် နက်ချရန် လှမ်း၍အော်လိုက်တိုင်း တပ်ကြပ်တစ်ယောက် အမိဝမ်းသေနတ်ဖြင့် ပြန်၍ လှမ်းပစ်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘရာဇီးပြည်လုပ် လက်ပစ်ဗုံးအဟောင်းများဖြင့် လှမ်း၍ထုကြရသည်။ ခရက်စ်ပိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်က လက်ပစ်ဗုံးများဖြင့် လှမ်းထုကြရာ လက်ပစ်ဗုံးများမှာ မပေါက် ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ရောလ်ကပ်စထရီက ဒိုင်းနမိုင်း ယမ်းဘီလူးဖြင့် လှမ်းပစ် သည်မှာလည်း မပေါက်ကွဲဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆောက်အဦများရှိရာသို့ အတင်းပြေးတက်သွားကြပြီး ကိုယ့်အသက်ကို အရဲစွန့်၍ အဆောက်အဦများကို မီးတင်ရှို့ကြရသည်။ ပထမဆုံး ယူနီဗာဆိုက ပြေးတက်၍ မီးတင်ရှို့ရာ ရုတ်တရက်မီးမကူးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ကာ မိလို ပြေးလိုက်သွား၍ ရှို့ပြန်သော်လည်း မအောင်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ခရက်စ်ပိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် အဆောက်အဦတစ်ခု အနီးသို့ ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်သွားပြီး မီးရှို့ကြသည်။ တဟုန်းဟုန်းတောက် လောင်နေပြီ ဖြစ်သော မီးတောက်မီးလျှံများမှ မီးရောင်များကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မီးတင်ရှို့ခဲ့သည့် အဆောက်အဦမှာ အုန်းသီးများသို့လှောင်သည့် ဂိုဒေါင်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ သို့သော် ထိုဂိုဒေါင်ကို မီးတင်ရှို့နိုင်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် စစ်သားများမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ လက်နက်ချဖို့ ဖြစ်လာ ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကြောက်အားလန့် အားဖြင့် အတင်းတရကြမ်း ပြေးထွက်လာရာမှ ခရက်စ်ပို၏ သေနတ်ပြောင်းဝ သို့ ဝင်တိုးမိပြီး ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာရ၍ လဲကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူကာ အဆောက်အဦရှိရာဘက်သို့ အဆက် မပြတ် ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူထားသော ကာမီလိုသည် ပြေးတက်လာသော ရန်သူတပ်ကြပ်တစ်ယောက်ကို လှမ်း၍

ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့တွင် ရှိစုမဲ့စု ကျည်ဆန်ကလေးမှာလုံးဝ မကျန်တော့ဘဲ ကုန်သွားခဲ့သည်။

အလစ်တွင် ဝင်စီးလိုက်ရသောကြောင့် စစ်သားများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ချက်ဖြင့် အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ကာမိလိုသည် အိမ်ထဲသို့ ပထမဆုံး ပြေးဝင်သွားသည့် ရဲဘော်ဖြစ်သည်။ သူ ဝင်သွားပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ထဲမှ လက်နက်ချပြီဖြစ်ကြောင်း အော်သံများ ကြားကြ ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် သိမ်းပိုက်ရရှိသည့် လက်နက်များကို ချက်ချင်း ရေတွက်ကြည့်ရာ စပရင်းဖီးလ်ရိုင်ဖယ်ရှစ်လက်နှင့် သော်မဆင် စက်သေနတ် တစ်လက် ရရှိလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တိုက်ပွဲတွင် ကျည်ဆန်စုစုပေါင်း တစ်ထောင်နီးပါး ပစ်ခတ်အသုံးပြုခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ကျည်ဆန် ငါးရာခန့် ကုန်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျည်ဆန်အိတ်ကလေးများ၊ ရေနံဆီ၊ ဓာတ်ဆီများ၊ ဓားများနှင့် စားစရာ၊ သောက်စရာများလည်း သိမ်းပိုက် ရရှိခဲ့သည်။ အဆုံးအရုံးများကို စာရင်းကောက်ကြည့်သောအခါ သူတို့ဘက်မှ သုံးယောက်ကျ၊ ငါးယောက်ဒဏ်ရာရ၍ သုံးယောက် အဖမ်းခံကြရသည်။ စစ်သားအချို့သာလျှင် စည်းရုံးရေးမှူး ဟိုနိုရီပိုနှင့်အတူ ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ တစ်ယောက်မှ ကျဆုံးဒဏ်ရာရခြင်း မရှိရုံမျှမက အပွန်းအပဲ့ပင် မခံကြရဘဲ ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်သားများနေထိုင်သည့် အဆောက်အဦများကို မီးတင် ရှို့ခဲ့ကြပြီး ဒဏ်ရာရသူများကို ဂရုတစိုက် ဆေးဝါးများကုသပေးကာ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဒဏ်ရာရသူများအနက် သုံးယောက်မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် မကြာမီ သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း ကို နောင်အခါ အောင်ပွဲခံပြီးမှ သိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်ဖမ်းမိသည့် စစ်သား များကိုလည်း ဒဏ်ရာရသူများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ စစ်သားတစ်ယောက်သည် နောက်ပိုင်း၌ ရောလ်ကပ်စထရီ၏ တပ်တွင် ပါဝင်ပူးပေါင်းလာခဲ့ပြီး ဗိုလ်ကလေးရာထူးအထိ ရလာခဲ့သည်။ ထိုရဲဘော်မှာ စစ်ပွဲအောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံး၍ အချိန်အတော်ကြာမှ လေယာဉ် ပျက်ကျပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒဏ်ရာရသူများအပေါ်တွင် ရန်သူစစ်သားများ လုပ် သလို မည်သည့်အခါမှ မလုပ်ခဲ့ချေ။ စစ်သားများသည် သူတို့ဘက်မှ ဒဏ်ရာ ရသူများကိုမူ သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လေ့ရှိကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ဒဏ်ရာ

m g o e . c o m